

ὉΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίᾳ Ὁρθοδόξῃ Ἐνώσεωσιν (Π.Ο.Ε.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

12 ΜΑΪΟΥ 2017 Ἐπιφανίου Ἐπισκόπου Κύπρου, Γερμανοῦ Κωνσταντινουπόλεως, Ἰωάννου Νεομάρτυρος, Θεοδώρου Κυθήρων Οσίου

ΕΤΟΣ ΝΖ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2164

Ὁ σκοπὸς τῆς ἐφημερίδος τοῦ "Ὁρθόδοξου Τύπου" ἐπὶ 50 καὶ πλέον χρόνια υπῆρξε ἡ ἐνημέρωσις τοῦ ἀναγνώστη, μὲ γνώμονα πάντοτε τὴν Ἀλήθεια καὶ ὄχι τὸ ἴδιον ὄφελος. Χωρὶς βέβαια νὰ ἀγνοοῦμε ὅτι καὶ λάθῃ ἐγίναν ἢ γίνονται καὶ ὅτι πολὺς φορὲς ἡ ἀποψή μας μπορεῖ νὰ κρίνεται ὡς λανθασμένη.

"Ἐχομε κατηγορηθῇ γιὰ μὴ σωστοὺς χειρισμούς, ὅπως πρόσφατα συνέβη, μὲ σεβαστοὺς κληρικοὺς νὰ ἀμφισβητοῦν τὴν ὀρθότητα τῆς γραμμῆς τοῦ "Ὁρθοδόξου Τύπου". Ὅπως ἐλέχθη, ἡ ἐνότητα θὰ πρέπει νὰ ἀποτελῇ τὸ κύριο μέλημα ὧν μας,

Ἀμοιβαῖος σεβασμὸς διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἐνότητος

τόσο αὐτῶν οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται νὰ μνημονεύσουν ὅσο καὶ ἐκείνων πού ἐπιθυμοῦν τὴν μνημόνευσιν.

Στὰ 50 χρόνια τῆς ἐφημερίδος βασικὴ ἀρχὴ εἶναι ὅτι ὁ ἀγώνας θὰ πρέπει πάντα νὰ δίνεται μέσα στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι ἐξῶ ἀπὸ αὐτήν. Αὐτὸ παραλάβαμε καὶ αὐτὸ προσπαθοῦμε νὰ

διατηρήσουμε. Πάντοτε βέβαια μὲ τὶς ἑλλειμματικές δυνάμεις μας καὶ εἰδικότερα τώρα μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ π. Μάρκου. Καὶ ἐμεῖς θεωροῦμε ὅτι ἡ ἐνότητα ἀποτελεῖ πρωταρχικὸ σκοπὸ γιὰ τὴν εὐδόωσιν τῶν ἐπιδιώξεων. Δὲν πιστεύουμε ὁμως ὅτι ἡ μὴ μνημόνευσιν ἀποτελεῖ στοιχεῖο ῥηωισμού, ἀλλὰ οὔτε καὶ πρότυπο. Ὡστόσο εἶναι μία πολὺ σεβαστὴ ἀπόφασις κάποι-

ων ἀνθρώπων πού πιστεύουν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἐνδεδειγμένος τρόπος χειρισμοῦ. Τὸν σεβόμαστε.

Ὅμως δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγῃ ὅτι ὑπάρχουν τὸ ἴδιο σεβαστοὶ καὶ ἀξιόλογοι ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὅτι ὁ ἐνδεδειγμένος τρόπος εἶναι αὐτὸς πού ἀκολουθεῖτο μέχρι σήμερα, δη-

λαδή ἡ μνημόνευσιν.

Βέβαια, ὅπως γνωρίζουμε καὶ πρὸ 40 χρόνων ὑπῆρξε ἡ διακοπὴ τῆς μνημόνευσης τοῦ ἀρχιερασιάρχου Ἀθηναγόρου, ὁμως δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγῃ ὅτι ἐκείνῃ τὴν περίοδῳ, πρωτοστατοῦσαν τρεῖς Ἀρχιερεῖς ἐξαιρέτου ῥήους καὶ ἀγωνιστικότητος, οἱ ὁποῖοι ἐπυροδοτοῦντο

ἀπὸ τὸν σύγχρονον Ζωναρᾶ (κατὰ τὸν προσφυῆ χαρακτηρισμὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Αἰγυνοστίου Καντιώτη), τὸν π. Ἐπιφάνιον Θεοδωρόπουλο! Κατὰ τὸ ὅποιο δὲν συμβαίνει σήμερα, καθὼς καὶ οἱ πέντε Ἀρχιερεῖς, πού μέχρι χθὲς ἐπικροτοῦσαν τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ οἰκουμενισμοῦ, σήμερα, γιὰ διαφορὰς λόγους, ἐπὶλεγον νὰ ἀποστασιοποιοῦνται καὶ νὰ σωποῦν!

Ἐπίσης, νὰ μὴ λησμονοῦμε ὅτι ὁ κίνδυνος γιὰ πιθανὸν σχίσμα εἶναι ὑπαρκτός καὶ μάλιστα, σὲ μία στιγμὴ πού ἡ κοινωνία μας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Οἱ καιροὶ εἶναι ἰδιαζόντως δύσκολοι καὶ ὀφείλομεν νὰ ἐπιδιώκωμεν τὴν ὁμόνοιαν καὶ νὰ ἐπανεύρωμεν τὴν ἐνότητα

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΑΜΕΣΑ ΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ!

Ἐπιστολὴ τοῦ Σεβ. Ἡλείας πρὸς τὸν «Ο.Τ.»

Αγαπητέ μου Πρόεδρε, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Εὐχαριστῶν διὰ τὰς εὐχὰς σου, εὐχομαι τὸ φῶς, ἡ δύναμις καὶ ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου νὰ σὲ πλημμυρίζουν πάντοτε οἰκογενειακῶς.

Στὴν ἐκλεκτὴ σου σύζυγῳ καὶ πάντας τοὺς συνεργάτας σας εὐχέ!

Φοβᾶμαι ὅτι κάνετε στὸν Ὁρθόδοξο Τύπο κριτικὴ τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης ὑπερβολικῇ, φανατίζετε μερικοὺς καὶ θὰ ζημιωθοῦν. Τότε θὰ ἔχετε καὶ ὀλοὶ ἐοεῖς εὐθύνη.

Μὲ ἐκτίμησιν,

Ὁ Ἡλείας, Γερμανὸς

— — —

Ἀπάντησις Ο.Τ.

Σεβασμιώτατε, Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Εὐχαριστοῦμε ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν συμβουλὴν σας. Ἀναμένομεν ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

Ἵστάτῃ ἀνάγκῃ πάντων ἡμῶν ἐστὶν ἡ Ἑνωσις τῶν Ὁρθοδόξων Κρατῶν

Ἵπό τοῦ κ. Ἰωάννου Ν. Καλλιανιώτου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Scranton

Πρόλογος

«Ἐχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν.» (Β΄ Κορινθ. δ΄ 13).

Ἡ Βυζαντινὴ (Μεσαιωνικὴ Ἑλληνικὴ) Αὐτοκρατορία συνεχίζει τὴν προσφορὰν τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς τοὺς λοιποὺς λαοὺς, ἡ ὁποία διαφέρει ἀπὸ τὴν διανοητικὴν τοιαύτην τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος· καὶ τὴν ἐκπολιτιστικὴν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ ὅτι αὕτῃ ἐστὶν ὁ συν-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

«Ἄς γίνουμε μικροὶ Ἀπόστολοι»

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ χριστιανὸς εἶναι πάντα ἀνοιχτός στὸν κόσμῳ. Βλέπει τοὺς συνανθρώπους του καὶ θέλει κατὰ νὰ πτεῖ, κατὰ νὰ δώσει, κατὰ νὰ ἀκούσει. Συμμετέχει σὲ ὅσα τοὺς ἀπασχολοῦν μὲ τρόπο εὐγενικό, διακριτικό, χωρὶς θόρυβο καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὴν ἐπίδειξιν. Αὐτὸ ὁμως πολλοὶ εὐσεβεῖς τὸ ζεχνοῦν καὶ κλείνουν τὸν ἑαυτοῦ τοὺς ἢ στὴν οἰκογένειά τους. Περιορίζονται σὲ νὰ σχολιάζουν τοὺς κοσμικοὺς, νὰ τοὺς κρίνουν καὶ νὰ βγάζουν τὸ εὐκόλο συμπέρασμα ὅτι ἔχουν ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ εἶναι βυθισμένοι στὴν ἁμαρτία. Κα μένουν ἐκεῖ. Δὲν ψάχνουν νὰ βροῦν δικές τους εὐθύνες γι' αὐτὸ πού συμβαίνει στὴν κοινωνία, δὲν ἀνησυχοῦν γιὰ τὴ δικὴ τους ἀδράνεια οὔτε εἶναι πρόθυμοι νὰ κάνουν κάτι, ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστο, γιὰ νὰ δώσουν τὴ μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμῳ.

Οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ προσέχουν στὴ ζωὴ τους καὶ νὰ ἔχουν διαρκὴ τὴν ἐγνοια γιὰ τοὺς συνανθρώπους τους, οἱ ὁποῖοι ἴσως νὰ μὴ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν τὸ Χριστὸ, νὰ συγκινηθοῦν ἀπὸ τὴν διδασκαλία του καὶ νὰ στραφοῦν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ πρῶτό καὶ κύριο πού πρέπει νὰ προσέχουν εἶναι τὸ φωτεινὸ τοὺς παράδειγμα. Νὰ δείχνουν στὸν κόσμῳ ὅτι ὁ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Ὅσα γίνονται «πίσω ἀπὸ τὶς βαριὲς κουρτίνες»

Ἐπηρεάζει ἡ Μασονία τοὺς Ἀρχοντας καὶ τὴν πορείαν τῆς «φωτισμένης» Εὐρώπης μας;

Ὁνόματα ἡγετῶν καὶ ἐνέργειαι αὐτῶν...

3ον

Στὰ προηγούμενα Α΄ καὶ Β΄ ἐδῶ δημοσιεύματά μας, αὐτῆς τῆς ἐνότητος, κάναμε λόγο -ἐνδεικτικά, ἐνδεικτικότητας- γιὰ τὸ κατὰ πόσο ἐπηρεάζει ἡ μασονία τοὺς Ἀρχοντας τῆς Γαλλίας, Ἀμερικῆς καὶ Ἀγγλίας. Ἄς δοῦμε σήμερα -ἐπίσης ἐνδεικτικά- τὴν ἐπιρροὴ πού μπορεῖ νὰ ἔχει ὁ Τεκτονισμὸς στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσιν, διὰ τῶν Ἀρχόντων αὐτῆς.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ βλέπουμε, π.χ., ὅτι ἦδη ἀπὸ τὸ ἔτος 1931, πού ὁργανώθηκε ἓνα Παγκόσμιον Συνέδριον τῆς Εἰρήνης στὴν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἰνδουιστῆς πνευματικὸς ἡγέτης περιβάλλει τὸν Πατριάρχην μὲ πορφύρην μανδύαν κατὰ διαθησκαεακὴν συνάντησιν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Οἱ Ἡγούμενοι τοῦ Ἁγ. Ὁρους διώκων μοναχοὺς, ἐνθ' οἰκοῦν διὰ τὰ ὑπόλοιπα; Οἱ Ἱεράρχαι ἀντὶ νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὰς ἀποτειχίσεις νὰ ἐξετάσουν τὴν μὴνυσιν τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μ. Λογγοβάρδας.

Διάλογος περὶ Οὐσίας καὶ Ἑνεργείας

Ἑρώτησις κ. Περσυνάκη πρὸς κ. Καραλῇ

Ἀξιότιμε κύριε Καραλῇ,

Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν κόπο σας νὰ συντάξετε ἓνα ἐκτενέστατο κείμενον ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς συγκεκριμένης καὶ ἀπλῆς ἐρωτήσεώς μου καὶ νὰ μὲ πληροφορήσετε γιὰ τὴν μεθοδολογίαν τοῦ ὀρθοδοξείν, τὴν ὁποίαν σεῖς παιδιῶθεν ἀκολουθεῖσατε. Ἡ ἐρώτησή μου ἀναφερόταν στὴν ὀρθότητα τῆς χρήσεως τοῦ ὀρου «Καθαρὰ Ἑνέργεια» ἀπὸ τὸν π. Σωφρόνιον μὲ τὴν καθαρὴν διευκρίνισιν, πού ἐκείνος κάνει σὸ κείμενό του. Σεῖς ὁμως ἀντὶ συγκεκριμένης θεολογικῆς ἀπαντήσεως στὴν ἐρώτησή μου, γράφετε συγκαταβατικῶς ὅτι, «ἰσως νὰ ἄξιζε τὸν κόπο νὰ πεισθῶμε γιὰ τὴν ὀρθὴ διατύπωσιν τοῦ πατρὸς Σωφρονίου... Ἄν ὁμως ὁποῖο βιβλίον τοῦ π. Σωφρονίου κι ἂν ἀνοίξει κανεὶς θὰ βρεῖ μὴ ὀκνῆμες διατυπώσεις σὲ σχέσιν μὲ αὐτὲς τῶν Πατέρων, τότε τί συμπέρασμα βγάζουμε;».

Εἰλικρινὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τὰ ἐρωτήματα, πού διατυπώνετε «ἐν κατακλείδι», γιὰ τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ βρεῖ κανεὶς ἀπαντήσεις σὲ ὁποῖο βιβλίον τοῦ π. Σωφρονίου κι ἂν ἀνοίξει. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη διαβάσατε λίγο περισσότερες σελίδες ἀπὸ τὸ συντομωτάτο κείμενον τοῦ π. Σωφρονίου πού ἐπικρίνατε, θὰ ἦταν ἀρκετὸ. Τὸ ἐντυπωσιακότερο μάλιστα εἶναι ὅτι καὶ οἱ προσωπικεῖς σας ἀκόμη προτιμήσεις (γιατὶ γράφετε ὅτι θὰ προτιμοῦσατε ἀπὸ ἓνα ὀρθόδοξο θεολόγῳ νὰ ἰσχυρίζεσθαι ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Ὑπερούσιος καὶ ὅταν μιλάει τὸν Θεὸν νὰ ἀποκαλεῖται «Ἀκτιστος Ἑνέργειας τοῦ Ἀκτιστοῦ Θεοῦ») μποροῦν καλλίστα νὰ ἱκανοποιηθοῦν μὲ πολυάριθμες ἀναφορὰς στοὺς θεολογικοὺς αὐτοὺς ὀρους, πού ὑπάρχουν στὰ βιβλία τοῦ π. Σωφρονίου.

Ἄν περιοριστοῦμε λοιπὸν στὸ ἴδιο κείμενον, ὅπου γίνεται λόγος γιὰ «Καθαρὰ Ἑνέργεια», δὲ δοῦμε ὅτι ὁ π. Σωφρόνιος γράφει: «Ἡ Οὐσία εἶναι ἀπολύτως ὑπερβάτικη σὲ σχέσιν μὲ τὸν κτιστὸν κόσμῳ. Εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἀκατάληπτη, ἀνοήτως, ἀκινῶνινη καὶ ἀμέτοχη γιὰ τὸ κῆσιμα... Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὀνομάζον Ὑπερουσιότητα, γιὰ νὰ ἀπομακρύνουν μὲ τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτὸ ὁποῖονδὴποτε ἐννοιολογικὸ προσδιορισμὸ τῆς Οὐσίας» (*Ἀσκησις καὶ θεωρία*, σ. 129). Καὶ λίγο πιο κάτω γιὰ τὴν Ἀκτιστὴ Ἑνέργεια γράφει: «Ἡ Ἑνέργεια εἶναι δυνατὸν νὰ καταστῇ γνωστὴ καὶ μεθεκτὴ. Εἰσέρχεται σὲ στενὸτάτῃ ἔνωσιν μὲ τὸ κτισθὲν ὄν, χωρὶς τὸ ἄκτιστο

νὰ γίνῃ κτιστὸ ἢ τὸ κτιστὸ νὰ γίνῃ ἄκτιστο» (*Ἀσκησις καὶ θεωρία*, σ. 130).

Αγαπητέ μου κύριε Καραλῇ. Μὴ ἀδικεῖτε τὸν ἑαυτὸ σας καὶ τὴν ἀλήθειαν καταφερόμενος ἐναντίον ἑνὸς μεγάλου θεολόγου, πού συνέχισε μὲ τὸν βίον καὶ τὴν διδασκαλίαν του τὴν ζωτανὴν Παράδοσιν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποτελεῖ καύχημα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἑμμανουὴλ Περσυνάκης

Νέα Μουδανιά, 1 Μαΐου 2017

— — —

Ἀπάντησις κ. Καραλῇ πρὸς κ. Περσυνάκην

Ἀξιότιμε κύριε Περσυνάκη, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ σὰς διαβεβαιώσω πρωτίστως ὅτι προσωπικὰ δὲν ἔχω τίποτε μὲ τὸν π. Σωφρόνιον. Αὐτὸ πού ὁ μακαριστὸς πατέρας Σωφρόνιος ἦταν καὶ ἔκανε, θὰ κριθεῖ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεὸ καὶ ὄχι ἀπὸ ἑμένα. Δὲν εἶμαι ἀρμόδιος νὰ κρίνω τὴν ἀγιότητα του, οὔτε καὶ τὴ ζωὴ του. Ἐκεῖνον πού μὲ ἐνδιαφέρει εἶναι ἂν τὰ ἔργα τοῦ π. Σωφρονίου εἶναι γραμμένα σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν εἶναι σαφέστατα, ἂν δημιουργοῦν ἐρωτήσεις, πού δὲν θὰ ὀδηγήσουν τὸν ἀναγνώστη σὲ ἐσφαλμένα ἀποτελέσματα καὶ τελικὰ ἂν μποροῦν νὰ διαβαστοῦν ἀπὸ ὀρθοδόξους χωρὶς τὸν κίνδυνον νὰ πέσουν σὲ αἵρεσι.

Σὰς ἐξήγησα ὅτι ἐπειδὴ ξεκινᾷ ἀπὸ πρακτικῆς σπουδῆς δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν τὰ ὠραία λόγια, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενο. Ὅταν ἓνας ἀσθενὴς ἔρχεται σὲ μένα δὲν μοῦ ζητᾷ ὠραία λόγια, ἀλλὰ λύσιν σὲ τὸ συγκεκριμένο του πρόβλημα. Ἐγὼ βέβαια ἢ εἶμαι σὲ θέση νὰ τοῦ λύσω ἢ ὄχι. Ἄν δὲν εἶμαι σὲ θέση νὰ τοῦ λύσω δὲν μπορῶ νὰ τοῦ πῶ: Ἄν ἔχεις ὑπερλειποφυνία πού θυρεοειδοῦς πρέπει νὰ πάρεις ἀντιθυρεοειδικὴν θεραπεια, ἂν ὑπολειποφυνεῖς πρέπει νὰ πάρεις τὸ Τ4. Αὐτὸ δὲν εὐσταθεῖ. Πρέπει νὰ τοῦ πῶ ὅπως καταλαβαίνεις: Ἀγαπητέ μου ὁ θυρεοειδὸς σου ὑπολειποφυνεῖ καὶ πρέπει νὰ πάρεις τὸ Τ4. Μετὰ θὰ ὑπάρξουν οἱ ἐλεγχοι κατὰ πόσον ἡ δόσις πού τοῦ ἔδωσα ἐπαρκεῖ ἢ ὄχι. Βέβαια ἐγὼ ἀκολουθῶ μία μεθόδον πού ὀλοὶ οἱ γιατροὶ ἀποδέχονται. Κατὰ συνέπεια δὲν μπορῶ νὰ πῶ στὸν ἀσθενὴ μπορεῖς νὰ πάρεις Τ4 γιὰ τὸ πρόβλημά σου ἢ ἀκόμη καλὸν τερα νὰ χρησιμοποιεῖς μία ἐναλλακτικὴν θεραπείαν σὰν αὕτῃ πού

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ἐδῶ ξεκινᾷ μία ἀπίστευτη προσπάθεια προκλητικῆς καὶ ὀργανωμένης διαστρέβλωσις τῆς ἀλήθειας, προκειμένου νὰ φανεῖ ὅτι οἱ φανατισμένοι καὶ μισαλλόδοχοι Χριστιανοὶ κατέστρεψαν τὰ μνημεῖα καὶ γενικότερα τὸν ἀρχαῖο ἑλληνικὸ πολιτισμὸ.

Οἱ πῖο ἀκράσιοι λασπολόγοι καὶ συκοφαντὲς φτάνουν μέχρι τὴ γελοία θεωρία ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἐσφαζαν τοὺς ἀρχαίους "Ἑλληνας καὶ μὲ βίαιον καὶ αἱματηρὸν τρόπο ἐτέβλαν τὸν Χριστιανισμὸν στὴν Ἑλλάδα! Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐδῶ φαίνεται ξεκάθαρα ὅτι ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἄνθρωποι, θεωρητικὰ μορφωμένοι, οἱ ὁποῖοι ὁμως «ἐλαύνονται ὑπὸ τὸ πνὺν τοῦ δαίμονος» (Λκ.8,29), καὶ προκειμένου νὰ ριζοῦν λάσπη στὴν Ἐκκλησίαν, δὲν διστάζουν νὰ ποῦν τὰ πῖο προκλητικὰ ψέματα, ἀφοῦ τὰ ντύσουν πρῶτα μὲ ἓνα ψευδοεπιστημονικὸ μανδύα.

Δὲν θὰ ἀσχοληθοῦμε ἐδῶ μὲ τὸ ψέμα τοῦ βίαιου ἐκχριστιανισμοῦ καὶ τῶν σφαγῶν, ἂν καὶ μποροῦμε εὐκόλα νὰ ἀποδείξουμε τὴν ἀνοησίαν τοῦ ἰσχυρισμοῦ. Θὰ δοῦμε συνοπτικὰ τί πραγματικὰ ἐγίνε μὲ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ εἵπεται.

Πράγματι, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἐγίνε ἐλευθερὴ θρησκεία ὁ Χριστιανισμὸς μέσα σὲ τὸ Ρωμαϊκὸ κράτος, συνέβησαν κάποικες καταστροφές, ἐιδωλοκρατικῶν ναῶν, βωμῶν ἢ ἀγαλμάτων. Μὲ τὴν πολλὰ σημαντικὴ ὁμως ἐπίσημανση ὅτι ἐγίναν χωρὶς τὴν ἐπίσημην ἐγκρίσιν τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή ἦταν προσωπικὴ ἐπιλόγη προσώπων καὶ ὄχι γενικὴ ἀπόφασις.

Δεύτερον, ἡ πλειοψηφία τῶν καταστροφῶν ἐγίναν ἐκτός τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου (Αἰγύπτου), κυ-

Ἡ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Τὴν Ε΄ Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Πάσχα τὴν τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτὴν ἐορτάζομεν.

ΟΛΗ Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ διὰ τὸ «σκήνωμα» τῆς Ἁγ. Ἑλένης

Τοῦ κ. Παναγιώτου Κατραμάδου

Δὲν πρόκειται διὰ σκήνωμα

Τὸ τελευταῖον διάστημα μεγάλῃν θετικῇν προβολὴν ἔλαβεν ἡ ἔλευσις λειψάνων ἐκ Βενετίας. Ἡ μοναδικότης τοῦ γεγονότος ἦτο ὁδηγὸν ὅτι ἐπείτα ἀπὸ 1700 ἐτὴ θὰ ὑποδεχθῶμεν τὸ «σκήνωμα» τῆς Ἁγίας Ἑλένης. Ὅπως ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεκαλύφθη δὲν πρόκειται διὰ σκίνωμα, ἀλλὰ λείψανα καὶ μάλιστα εἰναι ἱκανὰ ἀμφιβόλων, ἂν ἀνήκουν εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἰσαπόστολον. Ὁ Σεβ. Φαναρίου ἐνῶ ἐγγώριζε τὴν ἀλήθειαν ἐτύπωσε καὶ ἐμοίρασε φυλλάδιον, ὅπου ἀναφέρεται ὡς «σκήνωμα». Παρὰλλήλως κατεσκευάσασεν ἱστοσελίδα, διὰ σχετικὴν ἐνημέρωσιν τοῦ κοινού, εἰς τὴν ὁποίαν γράφει καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἡ παρουσία τοῦ σκηνώματος τῆς Ἁγίας Ἑλένης, τὸ ἔτος 1204 μ.Χ., σὲ τὸ ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Κωνσταντινουπόλεως μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν Robert de Cleri καὶ εἶναι ἀποφωρητικὴ ἀπὸ τὴ μαρτυρία τοῦ Ἀνδρέα Dandolo, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει καὶ ὅτι ἔνα μωσαϊστικὸν προσκυνηματικὸν ναὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφιερωμένον στὴν Ἁγία, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐκλάπη τὸ ἱερὸ λείψανον...»

Ὁ Ἀνδρέας Dandolo ἔζησεν ἀπὸ τὸ 1306 ὡς τὸ 1354. Τὸ γεγονὸς ὅτι ζεῖ μόλις 100 ἐτὴ μετὰ τὴν ὑποτιθεμένην μεταφορὴν τῶν λειψάνων τῆς Ἁγ. Ἑλένης, ἡ ὁποία ὑπολογίζεται τὸ 1211, καθιστᾷ τὴν μαρτυρίαν του σπουδαίαν. Ἄν ἀληθεύουν ὅσα λέει, τότε τὰ λείψανα τῆς Βενετίας δὲν εἶναι τὰ λείψανα τῆς Ἁγίας, καθὰς μαρτυρεῖται ἀπὸ πλείστας πηγὰς ὅτι τὸ σκίνωμα αὐτῆς ἀπεθεσπιστοῦτο εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων. Ἄν αἱ πληροφορίες αὗτοι εἶναι ἐσφαλμέναι τότε ἐγείρονται καὶ πάλιν ὑπομῖαι διὰ τὰ λείψανα, διότι πῶς εἶναι δυνατόν μόλις μετὰ τρεῖς γενεὰς νὰ ἐχάθῃ ἡ ἀκριβὴς προέλευσις τῶν λειψάνων; Προσάνωγ μόνον, ἂν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν δὲν ἦτο βεβαία. Ἐν συνεχείᾳ πληροφοροῦμεθα ὅτι:

«Ἐἴδη, κατὰ τὸν 15ο αἰῶνα, ὁ Ρῶσος προσκυνητῆς Ζωσιμάς μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὸν τάφο τῆς Ἁγίας Ἑλένης, χωρὶς ὁμως νὰ μιλάει γιὰ τὸ λείψανον τῆς Ἁγίας στοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους...»

Διὰ τὴν πληροφορίαν αὐτὴν παραπέμπει εἰς τρεῖς μελέτας, αἱ ὁποῖαι χρονολογοῦνται τὸ 1889, τὸ 1922 καὶ τὸ 1984. Ἡ πλέον πρόσφατος ἀπὸ αὐτὰς ἀνήκει εἰς τὸν George P. Majeska καὶ ἔχει τίτλον «Ῥώσοι περιηγητὲς στὴν Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸν 14ο καὶ 15ο αἰῶ

«Έθαύμασαν ότι μετά γυναικὸς ἐλάλει»

Η ΠΕΜΠΤΗ Κυριακή ἀπὸ τοῦ Πάσχα εἶναι ἀφιερωμένη στὴ Σαμαρείαντα γυναικά, στὴν ὁποία ἀποκαλύφθηκαν ἀπὸ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ ὕψιστες ἀλήθειες. Ἰδοὺ ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ παρῶξενα καὶ ἀκατανόητα, στοὺς δια-χρονικοὺς ὀρθολογιστές, συμβάντα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Λογικά θὰ περίμενε κανεὶς τὴν ὑψηλὴ αὐτὴ θεολογικὴ συζήτηση καὶ τὴν κάνει μὲ τοὺς Γραμματεῖς, τοὺς Φαρισαίους καὶ τὸ ἰου-δαϊκὸ ἱερατεῖο καὶ ὄχι μὲ μία ἄσημη, αἰρετικὴ (σ.σ. οἱ Σαμαρείτες εἶχαν παρεκκλίνει σοβαρὰ ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊσμό) καὶ ἐγνωσμένης ἠθικῆς ἐλευθεριότητας. Προτίμησε αὐτὴν, διότι, ὡς Θε-ὸς, διείδε ὅτι στὴν ψυχὴ τῆς σιγόκαινῃ ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας, ἀπὸ τὸν ἐρχόμενο Μεσσία, τὸν ὁποῖο περίμενε ἐναγωνίως, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν θρησκευτικὴ καὶ πολιτικὴ ἰουδαϊκὴ ἡγεσία, ἡ ὁποία, εἴτε ἀρνιόταν τὴν πίστη σ’ Αὐτόν, εἴτε τὸν

Εὐστοχον σχόλιον διὰ τὴν οἰκουμενιστικὴν χροάνην

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ στὸ διαδίκτυο ἓνα εὐστοχὸ σχόλιο τοῦ θεολό-γου καὶ νομικοῦ Κ. Γεωργίου Κορυζῆ, σχετικὰ μὲ τὸν οἰκου-μενισμό, τὸ ὁποῖο καὶ παραθέ-τουμε: «Ο ἰοικουμενισμός, ὁμως, σήμερα, ὡς παγκόσμιο κατευθυνόμενο κίνημα, δὲν ἔχει καμιά σχέση μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν ἢ τὴν "Ἀλληλοκατανόηση" μεταξύ διαφορετικῶν δογμάτων, πα-ραδόσεων καὶ θρησκειῶν. Εἶναι ἓνας τεράστιος μηχανισμός ψυχοπνευματικῶν καὶ συνειδησιακῶ καταναγκα-σμοῦ, μία χροάνη ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐπιχειρεῖται ἀπὸ ἐκεί-νων ποὺ κινοῦν τὰ νήματα, τὸς ἐργαζομένους δηλ. γὰ τὸν συγκρητισμό, τὴν πανθρησκεία καὶ γὰ τὸν Ἀντιχριστο, ἡ συγ-κέντρωση τῆς ὁρῆθς πίστεως μὲ τὴν αἵρεση, τοῦ φωτός μὲ τὸ σκότος καὶ περατῆρε, σὲ δια-θρησκειακὸ ἐπιπέδο, τῆς μονα-δικότητας τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς σωζούσης κιβωτοῦ, μὲ τίς κοῦφες θρησκείες τῶν εἰδωλῶν, τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ψευδοπροφητῶν καὶ ἀρα, γιὰ νὰ μὴ μακρηγοροῦμε, ἐν τέ-λει, ἡ σχετικοποίηση / ἄρνηση τῆς μοναδικότητας τοῦ σωτη-ριολογικοῦ γεγονότος τῆς θείας ἐνσάρκωσς οἰκονομίας τῆς σω-τηρίας/ἀπολυτοποίησης τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ Θεανδρικόῳ Προσώπῳ τοῦ σαρκατωμένου Λόγου, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-στοῦ» (Ἰστ. ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΠΑΡΑ-ΔΟΣΗ)! Συμφωνοῦμε καὶ προσ-υπογράφουμε! Μόνον οἱ σκοπι-σμένοι οἰκουμενιστές δὲν μπο-ροῦν νὰ δοῦν καὶ νὰ καταλά-βουν τὰ αὐτονόητα!

Νὰ διατὶ εἶναι αἵρεσις ὁ Πατισμός!

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγου-μένου σχολίου, ὁ κ. Γεώργιος Κορυζῆς ἀπαντᾷ σὲ ὁσους ἀρνούνται ὅτι ὁ πατισμός εἶναι αἵρεση. Δεῖτε τί λέει: «Γιὰ τὸ ἀν ὁ πατισμός εἶναι αἵρεση ἢ ὄχι (θέμα ποὺ ἐπαναφέρουν πάν-τοτε οἱ πᾶσης φύσεως καὶ ἀφε-τηρίας οἰκουμενιστές, συγκρη-τιστές, ἀναπολόγη, μεταπατε-ρικοὶ κλπ κλπ), ἔχουν ἀποφαν-θεῖ ἀπείρους μείζοντες καὶ κρείτ-τους ἡμῶν οἱ Ἄγιοι καὶ Θεοφό-ροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Μ. Φωτίος Ἄγ. Γρηγόριος Παλαμάς, Ἄγ. Μάρκος Εὐρέσιος Εὐγενικός, Ἄγ. Κοσμάς Αἰτω-λός, Ἄγ. Νικόδημος Ἀγιορείτης, Ἀθανάσιος Πάριος, Ἄγ. Ἰου-στίνος Πόποβιτς κ.ά. ἔχουν ἐπίσης ἀποφανθεῖ οἱ Σύνοδοι τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας ἀπὸ τοῦ Μ. Φωτίου καὶ ἐντεῦ-θεν (8η καὶ 9η ἀλθρῶς οἰκουμε-νικῆς, τίς ὁποῖες ὁμως δὲν ἀνα-γνωρίζουν τίς τέτοιες οἱ πατί-σμονες οἰκουμενιστές, διότι... δὲν συμπεριετῆξε σὲ αὐτὲς ὁ πά-πας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐνδόμιουσε 18ου καὶ 19ου αἰ.), οἱ δὲ κακο-δοξίες τοῦ πατισμοῦ ἔχουν κα-ταδικασθεῖ καὶ προδρομικὰ ἀπὸ τίς προηγουμένες Οἰκου-μενικῆς Συνόδους, ποὺ ἀπαγο-ρεύουν τὴν προσθήκη ἢ ἀφαί-ρεση ἀπὸ τὸ Σύμβολο τῆς Πί-στεως καὶ τὰ καινοφανῆ καὶ κα-κόδοξα ποῦ, ἐν συνεχείᾳ, διετύ-πωσε ἡ παπικὴ ἐκτρίπτη» (Ἰστ. ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ)! Καὶ πάλι συμφωνοῦμε μὲ τὸν κ. Γ. Κορυζῆ. Ἀκοῦμε ἀπίστευτα πράγματα ἀπὸ τοὺς οἰκουμενι-στῶς καὶ δυστυχῶς καὶ Ἐπι-σκοποὺς, ὅτι θῆθεν ὁ πα-τισμός δὲν εἶναι αἵρεση, ἀλλὰ σχίσμα καὶ πῶς δὲν καταδικά-στηκε ἀπὸ Οἰκουμενικὴ Σύνοδὸ ὡς αἵρεσι! Προφανῶς εἶτε ψευδόνται (τὸ ἐπικρατέστερο), εἶτε ἔχουν ἀγνοία τῆς θεολογίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστο-ρίας!

ρωμένους, σὲ στάση σταύρω-σης, χωρὶς σταυρὸ! Αὐτὴν τὴν Κυριακὴ οἱ Οἰκουμενιστές θὰ τιμῆσουν τὸν Σταυρὸ μὲ τὸ στόμα τους, μὲ τίς καρδιές τους ὁμως θὰ δαεθῶν ἀπέναντί του, ἀφοῦ συμμετέχουν σὲ συμπορῆσεις σὲ ναοὺς αἱρε-τικῶν! Πρόσφατος παράδειγμα αὐτὸ στὴν Γερμανία, ὅπου Οἰκουμενιστὲς συμπορῆσυχον-τα καὶ προσκυνοῦν ἓνα ἐκτρω-μα σταυροῦ, μὲ τὴν ἐξουβία τοῦ κάθε δηληθινὸ ὀρθόδοξου, τὸν «Νέο Σταυρὸ» τῆς «Νέας Ἐκκλησίας»! Αὐτὸ τὸ ἐξωφρο-κικὸ κατσεκασμα, τὸ ὁποῖο ὀνομάζουν τέχνη, ἀποδέχθηκε ὀρθόδοξος ἱερέας, ὁ Πρωτο-πρεσβύτερος τοῦ Οἰκουμενι-κοῦ θρόνου καὶ ὑπεύθυνος γιὰ τοὺς οἰκουμενιστικοὺς διαλο-γούς καὶ συμβούλους τοῦ Πα-τριάρχῃ Βαρθολομαίῳ, Κων-σταντίνῳ Μύρων, ὁ ὁποῖος παραβρέθηκε καὶ συμπορσευ-χρήθηκε –μπροστὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ αἶσχος– σὲ προτεσταντικὸ νὰ θῇ Γερμανίας, μὲ προτεστάν-τες καὶ παπικοὺς γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς συγχώρεσης» (Ἰστ. Πατε-ρικὴ Παράδοση)! Ανατριχιά-ζουμε καὶ φρίττουμε! Αὐτοὶ εἶναι οἱ σύγχρονοι ἐχθροὶ τοῦ Σταυροῦ!

Συμπροσευχὴ εἰς βλά-σφημον ὁμοίωμα - ἐξάμβλωμα Ἑσταυρωμένῳ!

ΩΣ ΑΠΟΔΕΙΞΗ τῶν ἀνωτέ-ρων σχολίων ἐρχεται ἓνα φρικτὸ δημιούσημα, γιὰ νὰ ἐπιβεβαι-ώσει τὴν δαιμονικὴ πραγματικό-

περίμενε ὡς ἓνα ἐγκόσμιο λαμπρὸ καὶ ἰσχυρὸ βασιλεῖα καὶ τίποτε περισσότερο. Γι’ αὐτὸ καὶ τὸν σταύρωσαν, ἀφοῦ δὲν ἐκπλήρωσε τίς φθνήεν προσδοκίες τους. Ἡ Σαμαρείτισσα, ἡ μετέπειτα ἁγία Φωτεινὴ, ἀναδείχτηκε θερμὸς κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου στοὺς ὁμοφύλους τῆς καὶ ἀλλάχου, ὥστε ἡ Ἐκκλησία μας νὰ τῆς προσδώσει τὸν ὑπέρτατο τιμητικὸ τίτλο τῆς ἱσαποστόλου. Ἀλλὰ, ἐν ἔρθουμε καὶ στὸ σῆμα, εἶναι σίγουρο ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν «συνομιλεῖ» μὲ τοὺς σύγχρονους μεγαλορρημονοῦντες «θεολόγους», ἰδιαίτερα μὲ ὁσους διαστρέφουν τὸ Λόγο Του, μὲ τὴν γνωστὴ ἄνυδρή καὶ ζύλινη «θεολογία» τους. «Συνομιλεῖ» μὲ ταπεινούς στὴν καρδίᾳ κληρικοὺς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς, τῶν ἀγίων ἡ θεολογία εἶναι ξεχει-λίσμα πίστεως καὶ ἀγάπης πρὸς Αὐτόν καὶ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τους. «Συνομιλεῖ» μὲ σύγχρονες Σαμαρείτισσες!

τητα στὶς αἱρέσεις καὶ στὸν οἰκουμενισμό. Τὴν Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ὀρθό-δοξος ἱερέας εἰσήλθε σὲ προ-τεσταντικὸ νὰὸ στὴ Γερμανία καὶ προσκύνει ἓνα βλάσφη-μὸ ἐσταυρωμένο. Ἐνα κακότε-χνο ἀκέφαλο ὁμοίωμα ἐσταυ-

Διαθρησκειακὴ ἔκθεσις εἰς τὰς Ἀθήνας!

ΟΙ ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΙΑΚΕΣ ἐκδόσεις «δύνουν καὶ παίρνουν», γιὰ «νὰ γίνει συνειδηθὴ σὲ ὅλους» ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ πορεία τοῦ σύγχρονου κόσμου καὶ τὴ «δὲ γίνεται ἀλλιώως! Τελευ-τὰ ὀργανωθῆκε διαθρη-σκειακὴ ἔκθεση στὴν Ἀθῆ-να. Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Πέν-τε φωτογράφοι, τέσσερις θρησκευτικῆς κοινότητες, τρεῖς ἱερὲς μέρες, μία πόλη. Ἡ ἔκθεση "Παρασκευὴ, Σάββατο, Κυριακὴ", ποῦ... μιλάει μὲ τὸν πῶ ἐὺχλωτο τρόπο γιὰ τὴ συνυπαρξὴ καὶ τὸν ἀλληλοσεβασμό, ἐγκαινιάσθηκε χθές, Τετάρ-τῃ 15 Μαρτίου 2017, στὸ Μουσεῖο τῆς Πόλεως τῶν Ἀθηνῶν - Ἱδρυμα Βούρου Εὐστάξια. Ἡ ἔκθεση εἶναι ἀποτελέσμα συνεργασίας πέντε φωτογράφων διαφο-ρετικῆς θρησκευτικῆς πί-στιος, ποὺ ταξίδεψαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη στὴν Ἀθῆνα, γὰ νὰ μεταφέ-ρουν τίς μοναδικῆς εἰκόνες τῆς ὁποῖες "αἰχμαλωτίσαν" μὲ τὸν φακό τους ἀπὸ τὴν λατρευτικὴ ζωὴ τῶν κοινο-τήτων τους. Ο Ἀλμπέρτο Μοδιάνο (Alberto Modiano), ὁ Μπέρνκε Αραμπιάν, ὁ Ἑμινὸ Οὐλκερίν, ὁ Μιν-κιντῆς Ἀρζμπιάν καὶ ὁ Νι-κόλαος Μαγγίνας, ἄν καὶ ἀνήκουν σὲ διαφορετικῆς θρησκευτικῆς κοινότητες (Ἑβραϊκὴ, Ἀρμένικὴ Χρι-στιανικὴ, Τουρκικὴ Μου-σουλμανικὴ, Ρωμαίικὴ Ὁρθόδοξ· Χριστιανικὴ), συνῆραξαν γιὰ τὴν πρα-γματοποίηση αὐτῆς τῆς ἔκθεσης, σεβόμενος ὁ ἓνας τὴν παράδοξον τοῦ ἄλλου» (Ἰστ. Πατερικὴ Παράδοξη)! Μὲ αὐτὸν τὸν καταχθόνιο τρόπο «δοιλεούουν» οἱ θια-σῶτες τῆς ἐφιαλτικῆς παν-θρησκείας, (καὶ) διὰ τῆς τέ-χνης νὰ δεχτοῦν νὰ μποῦ-με στὸν διαθρησκειακὸ – πανθρησκειακὸ λαβύρινθο, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ στὸ χάος!

ρωμένους, σὲ στάση σταύρω-σης, χωρὶς σταυρὸ! Αὐτὴν τὴν Κυριακὴ οἱ Οἰκουμενιστές θὰ τιμῆσουν τὸν Σταυρὸ μὲ τὸ στόμα τους, μὲ τίς καρδιές τους ὁμως θὰ δαεθῶν ἀπέναντί του, ἀφοῦ συμμετέχουν σὲ συμπορῆσεις σὲ ναοὺς αἱρε-τικῶν! Πρόσφατος παράδειγμα αὐτὸ στὴν Γερμανία, ὅπου Οἰκουμενιστὲς συμπορῆσυχον-τα καὶ προσκυνοῦν ἓνα ἐκτρω-μα σταυροῦ, μὲ τὴν ἐξουβία τοῦ κάθε δηληθινὸ ὀρθόδοξου, τὸν «Νέο Σταυρὸ» τῆς «Νέας Ἐκκλησίας»! Αὐτὸ τὸ ἐξωφρο-κικὸ κατσεκασμα, τὸ ὁποῖο ὀνομάζουν τέχνη, ἀποδέχθηκε ὀρθόδοξος ἱερέας, ὁ Πρωτο-πρεσβύτερος τοῦ Οἰκουμενι-κοῦ θρόνου καὶ ὑπεύθυνος γιὰ τοὺς οἰκουμενιστικοὺς διαλο-γούς καὶ συμβούλους τοῦ Πα-τριάρχῃ Βαρθολομαίῳ, Κων-σταντίνῳ Μύρων, ὁ ὁποῖος παραβρέθηκε καὶ συμπορσευ-χρήθηκε –μπροστὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ αἶσχος– σὲ προτεσταντικὸ νὰ θῇ Γερμανίας, μὲ προτεστάν-τες καὶ παπικοὺς γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς συγχώρεσης» (Ἰστ. Πατε-ρικὴ Παράδοση)! Ανατριχιά-ζουμε καὶ φρίττουμε! Αὐτοὶ εἶναι οἱ σύγχρονοι ἐχθροὶ τοῦ Σταυροῦ!

Ἰσλανδία: Ἡ χώρα μὲ τοὺς περισσότερους ἄθεους εἰς τὸν κόσμον!

Η ΑΘΕΪΑ καλπάζει στὸν σύγ-χρονο ἀποστατημένο κόσμῳ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ Ο ΑΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΥΠΡΟΥ

Στὶς 12 Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πα-τρός ἡμῶν Ἐπιφανίου ἐπισκόπου Κύπρου. Ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος ἐζή-σε στοὺς χρόνους τῶν αὐτοκρα-τόρων Ἀρκαδίου καὶ Ὀνυρίου, καταγόταν ἀπὸ τὴν Φοινίκη, ἀπὸ γονεῖς πτωχοῦς γεωργούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν Ἑβραῖοι καὶ μάλιστα τηροῦσαν τὸν νόμο. Αφορμὴ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἁγίου Ἐπιφανίου ὑπῆρξε ἡ θεραπεία τῆς πληγῆς του στὸν μηρὸ, ἀπὸ κάποιον ἐνα-ρετο Κλεόβιο, ὅταν τὸν κρῆνισε ὁ ὀνος του . Ἐνα δεῦτερο γεγονός ποὺ τὸν συγκλόνησε ἦταν ὅταν κά-ποτε εἶχε συναντήσει ἓνα μοναχό, ὁ ὁποῖος εἶχε προσ-φέρει τὸ ἐνδυμὰ του σὲ κάποιον πτωχό, ὁ Θεὸς σὲ ἀναπόδοση τῆς πράξης του τὸν εἶχε ἐνδύσει θαυμα-τουργικῶς μὲ λευκὸ φόρεμα. Βλέποντας τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ γεγονός ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος ἀμέσως βαπτίσθηκε καὶ ἐγίνε μοναχὸς καὶ ζῶσε μὲ μεγάλῃ ἀσκήσει καὶ

προσευχῇ. Ἐτοῖ ὁ Κύριος τὸν στό-μα μὲ τὴν ἀρετὴ τῆς θαυματουρ-γίας καὶ ὁ ἅγιος θεράπευε τίς ψυ-χὲς καὶ τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν χειροτονήθηκε Ἀρχιερεὺς συνέχισε νὰ θαυματουργεῖ, δίδασκε τὸ ποῖμνιο τοῦ τὴν ὀρθόδοξο πί-στη, ἀλλὰ συνέγραψε καὶ πολλὰ συγγράμματα. Επειδὴ ὁμως εἶχε μεγάλο καὶ ἔνθεο ζῆλο ὑπέμεινε πολλὰς πειρασμοὺς ἀπὸ τὸν διά-βολο, τοὺς κακοδόξους καὶ τοὺς αἰρετικούς. Σὲ ἡλικία ἐκατὸν πέντε χρόνων γυρνώντας μὲ πλοῖο ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου εἶχε συνεντρεθῇ ἀπὸ ἀπλότητά στὴν ἐξόρια τοῦ θείου Χρυσόστομου, στὴν Κύπρῳ ὁ δαίδι-μος Ἐπιφάνιος κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ, γεγονός τὸ ὁποῖο τοῦ τὸ εἶχε προεῖπει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος εἶχε πῆ, πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὴν Κων/πο-λη, στὸν θεῖο Χρυσόστομο ὅτι καὶ ἐκεῖνος δὲν θὰ ἔφα-νε ποτὲ στὸν τόπο τῆς ἐξορίας του.

Ἡ ἀλήθεια διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀρχαίων...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Αναμφίβολα, ὅπως διαβάζουμε καὶ στὰ συναξά-ρια τῶν ἁγίων μας τῶν πρώτων αἰώνων, ἐγίναν καταστροφές. Σίγουρα, ὑπῆρχαν περιπτώσεις ποὺ δὲν χρειαζόταν καταστροφή, ἀλλὰ ἦταν ἐνέρ-για ἀνθρώπων ποὺ εἶχαν «ζῆλον Θεοῦ ἄλλ’ οὐ κατ’ ἐπίγνωσιν» (Ρωμ.10.2). Ὡστόσο, εἰεῖς οἱ Χριστιανοὶ γνωρίζουμε ὅτι δὲν εἰμαστε ἀλάνθα-στοι καὶ δὲν διεκδικούμε καποῖο ἀλάθθο. Ἀκόμη καὶ οἱ ἅγιοι μας ἦταν ἄνθρωποι ποὺ ἐσφαλαν, μὲ τὴν διαφορά ὅτι μετανοοῦσαν. Συνεπῶς οὔτε μᾶς φοβίζει οὔτε διστάζουμε νὰ παραδεχτοῦμε τὰ λά-θη μας.

Αἱ πηγαὶ

Καθὼς δὲν μπορούμε νὰ ἐξετάσουμε στὸ πλαί-σιο μιάς μικρῆς εἰσήγησης ὅλο τὸ εὖρος τῶν ἀρχαί-ων νημειῶν, θὰ κάνουμε ἀπλὰ κάποιες ἀναφορὲς στὶς μαρτυρίες ποὺ ἔχουμε γιὰ τὸ τί πραγματικὰ ἐγίνε ἀπὸ τὸν 4ο αἰ.μ.Χ. καὶ ἔπειτα. Τὴν ἀλήθεια, ὅσο μᾶς ἐπέτρεπε τὸ παρελθόν καὶ τὴ γνωρίσουμε, τὴ βρίσκουμε ἀπὸ τὸν συνδυασμὸ γραπτῶν πηγῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν δεδομένων.

Συχνὰ βρίσκουμε τὸ στοιχεῖο τῆς ὑπερβολῆς στὶς γραπτές μαρτυρίες. Κάποιες χριστιανικῆς πηγῆς ἀναφέρουν ἐκφράσεις ὅπως «ὁ τὰδε κατέ-στρεψε ὅλους τοὺς εἰδωλολατρικοὺς ναοὺς τῆς τά-δε πόλης», καὶ ποὺ τινίζουν καὶ εἰδωλολάτρες συγγραφεῖς, ὅπως ὁ Ζώσιμος. Αὐτὲς οἱ γενεαλογεῖς σίγουρα δὲν ἰσχύουν, ὅπως φαίνεται ἐκκάθαρα ἀπὸ τὴν σύγχρονη ἀρχαιολογικὴ ἔρευνα. Εἶναι, ἀπλὰ, ἓνα σχῆμα υπερβολῆς, ποὺ δὲν πρέπει νὰ μᾶς παρασύρει σὲ ἐσφαλμένα συμπεράσματα.

Πιὸ ἀντικειμενικὸ συγγραφεὶς, ὅπως ὁ Εὐσέβιος Καισαρείας (τῆς Παλαιστίνης), ἀναφέρουν ἐκκάθα-ρα πὺ καὶ ἐντολὴ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου κατα-στράφηκαν μεμονωμένα νημπεῖα, μὲ πρῶτο τὸν ναὸ τῆς Ἀφροδίτης ποὺ εἶχε κτισθεῖ πάνω ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο τοῦ Κυρίου μας (Εἰς τὸν βίον Κων-σταντίνου Βασιλέως ΙΙΙ,26).

Ἀπὸ ἄλλους ναοὺς ἀφαιρέθηκαν οἱ θύρες καὶ οἱ στέγες, γιὰ νὰ ἀποκαλυφθεῖ ὅτι σὲ ἐσωτερικὸ τους δὲν ὑπῆρχε τίποτα τὸ ὑπερφυσικὸ (Εἰς τὸν βίον...ΙΙΙ,54), ἐνῶ ὅπως εἶναι πανθομολογούμενο, πολλὰ ἀγάλματα καὶ ἔργα τέχνης μεταφέρθηκαν στὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ νὰ κοσμήσουν τὴ νέα πρωτεύουσα καὶ δὲν καταστράφηκαν, ὅπως ὁ Δελ-φικός Τρίπους καὶ οἱ Ἐλικωνίδες Μοῦσες.

Εἰδὼ δεῖξει νὰ ἀναφέρουμε διὰ ἐκτός ἀπὸ τοὺς αὐτοκράτορες, ὑπῆρχαν καὶ πλοῖοισι Χριστιανοὶ ποὺ ἀγόραζαν ἔργα τέχνης καὶ κοσμοῦσαν τίς ἐπαύλεις τους. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα εἶναι τὸ Λαυσεῖο, ἓνα κτῖριο ποὺ ἔκτισε στὴν Κων/πολὴ τὸ 420 μ.Χ., ὁ βασιλικὸς κομβικολόγριος Λαῦσος, στὸ ὁποῖο εἶχε μεταφέρει διάφορα ἀρχαῖα ἀγάλμα-τα, ὅπως τὸ ἀγαλμα τοῦ Δία ἀπὸ τὴν Ὀλυμπία καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τὴν Κνίδο, δημιουργώντας ἓνα πραγματικὸ ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο, ποὺ ἀτύχως καταστράφηκε ἀπὸ πυρκαγιά ποὺ ἐξέσπασε στὴν Πόλὴ τὸ 475 μ.Χ.

Τὸ Λαυσεῖο εἶναι μία ἰσχυρότατὴ ἀπόδειξη ὅτι δὲν ὑπῆρχαν παντοῦ φανατισμένοι Χριστιανοὶ μὲ ρόπαλα στὰ χεῖρα ποὺ καθημερινὰ κατέστρεφαν ἀρχαία νημπεῖα, ἀλλὰ ὑπῆρχαν καὶ φωτισμένοι Χριστιανοί, ποὺ σέβονταν καὶ προστάτευαν τὴν ἀρχαία μας πολιποτική κληρονομία. Καὶ ἐννοεῖται ὅτι τὸ Λαυσεῖο εἶναι μόνον ἓνα παράδειγμα, καθὼς ἡ Κων/πολὴ ἦταν γεμάτὴ ἀπὸ δημόσια κτῖρια μὲ ἔργα τέχνης.

Τὰ περισσότερα λάθρ ἔγιναν ἀπὸ τοὺς διαδό-χους τοῦ Μ.Κωνσταντίνου, ποὺ φέρθηκαν μὲ πολὺ πῶ ἀσθηρὸ τρόπο στοὺς εἰδωλολάτρες καὶ στὰ νημπεῖα τους. Αὐτὸ, βέβαια, ἦταν δική τους πολι-τικὴ ἐπιλογή, λαθασμένη κατὰ βάση, καὶ ὄχι ἀπό-φαση τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ποὺ δὲν εἶχε ἐυθύνη γιὰ τὰ λάθρ τῶν αὐτοκρατόρων. Καὶ τὸ το-νίζουμε αὐτὸ, γιὰτὶ οἱ ὀρθῶς σκεπτόμενοι Χριστια-

«Ἄς γίνουμε μικροὶ Ἀποστολοὶ»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

δρόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι διαφορετικὸς ἀπὸ ἐκεῖ-νον ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ δίνει διαφορετικὸ νῆμ-μα στὴ ζωὴ. Οἱ κοσμικοὶ καὶ οἱ χριστιανοὶ δὲν συμβαδίζουν. Δὲν ἔχουν ἴδιο τέμμα στὴν πο-ρεία τους. Καὶ αὐτὸ οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ τὸ ἀποδεικνύουν μὲ τίς ἐπιλογές ποὺ κάνουν καὶ τὸν τρόπο ζωῆς ποὺ ἀκολουθοῦν.

Οἱ χριστιανοὶ ἐπίσης πρέπει νὰ ἔχουν ἱερα-ποστολικὴ διδασχ. Νὰ πλησιάζουν τοὺς ἀνθρώπους, νὰ συνομιλοῦν ἀπλὰ καὶ ἀνυπό-κριτα, νὰ προσφέρουν κατ’ ὅπως ἓνα βιβλίο, ἓνα κομποσκοινάκι, μιά εἰκόνα, ἓνα σταυρὸ κ.λ.π. Ὅταν ἀναπτυχθεῖ κάποια σχέση, νὰ τοὺς βοηθοῦν ὅταν ἔχουν ἀνάγκη, νὰ τοὺς δειχνουν ἐμπρακτὴ ἀγάπη καὶ νὰ ἔχουν ὑπομονή. Τὰ ἀνεμνεόμενα ἀποτελέσματα ἴσως νὰ ἀνήρ-χων νὰ ἐρθουν. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλοὺς παράγοντες. Ὅμως ἐκεῖνοι πρέπει νὰ συνεχι-ζοῦν τὴν καλὴ προσπάθεια χωρὶς νὰ ἀποκά-μουν.

Ἐάν ἐνεργηθῶν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, σίγουρα ὁ κόσμος θὰ ἦταν διαφο-ρετικὸς. Τὸ μῆνυμα τῆς σωτηρίας θὰ περνοῖσε

Πληροφοροῦμε τοὺς ἀγαπητοὺς μας συνδρομητὰς ὅτι δύνανται νὰ κατεβάσουν τὴν συνδρομὴν των ἢ ἐνίσχυση καὶ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν εἰς τὸ ὄνομα «Πανελληνίους Ὁρθόδοξος Ἐνωσις», Ἀρ. λογαριασμοῦ 129/296140-76. IBAN: GR 1201102900001292914076. Τὸ δὲ SWIFT τῆς τράπεζας εἶναι: (BIC) ETHNGRAA.   Ὁ ὁ.Τ.ῆς δὲν ἔχει κερδοσκοπικὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ ἐξο-δα ἐκδίδουσιν τοὺς στήριζον ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον εἰς τὸς συνδρομὰς σας. Βοηθήσατε εἰς τὴν ἐκδοσιν καὶ διάδο-σιν τοῦ Ὀ.Τ.ῆς.   Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ Ὀ.Τ.ῆς

Ἀρχιμ. Νεκταρίου Ἀνδρ. Ζιόμπολα, «Ραφαήλ, Νικόλαος καὶ Εἰρήνη Οἱ Νεοφανεῖς Μάρτυρες καὶ θαυματουργοὶ τῆς Λεσβου», ΑΘΗΝΑ 2016, σελ. 160

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος Ζιόμπολας ἐξέδωσε ἓνα καινούργιο βιβλίο, στὸ ὁποῖο παρουσιάζονται οἱ Νεοφανεῖς Μάρτυρες τῆς Θέμης τῆς Μυτιλήνης. Ἄγιοι ἰδιαίτερα ἀγα-πητοὶ ὄχι μόνο στὴν Λεσβὸ, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλη τὴν ὀρθόδοξη. Σκοπὸς τοῦ παρόντος πονημῆτος εἶναι νὰ γίνῃ περισσότερο γνωστὸ τὸ μαρτύ-ριό καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἁγίων ἀλλὰ καὶ τὰ θαύματα ποὺ ἐπέτελεσαν καὶ ἐπι-τελοῦν οἱ Ἄγιοι Ραφαήλ, Νικόλαος καὶ Εἰρήνη, ὥστε νὰ τονοῦθῇ ἡ πίστις τὸν χροατιανὸν πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του, σὲ μία ἐποχὴ ὕλοφρονουσα καὶ μηδενιστικῇ. Ἀλλὰ καὶ νὰ προβληματίσθῃ ὁσους ἀμφιβολοῦν καὶ ἀντιπνέουν σὲ ἐκεῖνα ποὺ δὲν γίνονται ἀντιληπτά μὲ τὴν λογικὴ καὶ τίς αἰσθήσεις, ἀλλὰ ἀπαιτοῦν τὸν πνευματικὸ καὶ τὸν Θεοῦ κόσμου. Ὅπως τονίζει καὶ ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου π. Νεκτά-ριος «στὴν ὅλῃ ὑπόθεσιν δὲν ἔχει θέ-ση ἡ περαιοσμένη μὲς λογική. Τὸ ὅ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Δελτίον Τύπου τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων (ΠΕΘ) Τὴν παραίτησιν τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας ζητεῖ ἡ ΠΕΘ

Ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας κ. Κώστας Γαβρόγλου, με προκλητικὸ τρόπο, συνεχίζοντας τὴν τακτικὴ τοῦ προηγουμένου Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Νίκου Φίλη, ἐπιμένει στὴν ἐπιβολὴ τῶν νέων Προγραμμάτων γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, τὰ ὁποῖα ἀλλοιώνουν τὴν ὀρθόδοξή πίστι, ὅπως αὐτὴ ἐκφράζεται μέσα ἀπὸ τὴν παράδοση τοῦ τόπου μας καὶ γι' αὐτό, ὅπως τὰ χαρακτηρίσε καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος, εἶναι ἀπαράδεκτα καὶ ἀκατάλληλα γιὰ τὸ ἐλληνικὸ σχολεῖο. Τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς (ΙΕΠ) ὁρομολόγησαν καὶ ᾗδη πραγμα-

τοποιοῦν ἐπιμόρφωση τῶν Θεολόγων καθηγητῶν στὰ νέα Προγράμματα, κατὰ παράβασιν τοῦ δημοσίου συμφωνιών τοῦ Ἀρχιεπισκόπου με τὸν Πρωθυπουργὸ καὶ ἐνῶ ἀκόμη ἐξελισσεται ὁ διάλογος μεταξύ τοῦ Ὑπουργείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐνέργεια αὕτη, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἀντιδημοκρατικὸ τῆς χαρακτῆρα, ἀποτελεῖ καὶ μία ἐμπρακτὴ ἀσέβεια στὴν ἀναμενόμενη ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Ἡ ἐσπευσμένη ἀνακοίνωσιν καὶ διενέργεια τῶν ἐπιμορφωτικῶν σεμιναρίων λειτουργεῖ ἐκβιαστικά πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ὥστε νὰ ἀποδε-

χθεῖ ὡς τετελεσμένο γεγονός τὰ νέα πολυθρησκευτικὰ Προγράμματα, τὰ ὁποῖα ἡ πλειορὰ τοῦ Ὑπουργείου καὶ τοῦ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς ἐπιχειροῦν νὰ τὰ περάσει ὡς «ὀρθόδοξα», παρὰ τῆς ἐκπεφρασμένες ἀρνητικῆς θέσεις τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Μέσα ἀπὸ τὰ νέα Προγράμματα ἐπιδιώκεται ὁ θρησκευτικὸς συγκρητισμὸς καὶ ἡ διάδοσιν τῆς ἀτομικῆς θρησκείας, ποὺ σθεναρὰ ἀγωνίζονται νὰ ἐπιβάλουν στὴν ἐλληνικὴ κοινωνία καὶ παιδεῖα οἱ παράγοντες τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ τοῦ ΙΕΠ. Ἀλλωστε, ἡ ἐμμονὴ τους νὰ ἀλλάξουν μὲσω τῶν Θρησκευτικῶν τὴν πίστιν καὶ τὸν πολιτισμὸ τῆς Χώρας εἶναι ἐμφανῆς, ὅπως ἐμφανῆς εἶναι καὶ τὸ βάρος ποὺ δίνουν στὸ σχέδιο «Θρησκευτικῆς ἀλλαγῆς» τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, μέσα ἀπὸ τὴν παιδεῖα, με τὴν πρωτοφανῆ ἐπίσκεψιν καὶ τὴν παρουσίαν δὴ τοῦ Ὑπουργὸν στὸν χώρο τῆς ἐπιμόρφωσης τῶν ἐπιμορφωτῶν τῶν Θεολόγων, τοῦ πρ. Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Ν. Φίλη στὴν ἐνάρξιν τοῦ σεμιναρίου καὶ τοῦ νέου Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Γαβρόγλου στὸ τέλος τοῦ σεμιναρίου.

Ἡ ΠΕΘ, κατόπιν αὐτῶν τῶν ἐξελίξεων, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ζητήσῃ τὴν ἀμεσὴ παραίτησιν τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας γιὰ ὅλες αὐτὲς τῆς μεθοδεύσεις, ποὺ τίς θεωροῦμε ὡς ἀσέβεια πρὸς τῆς δημοκρατικῆς διαδικασίας καὶ τῶν δημοκρατικῶς θεσμοῦς τῆς ἐλληνικῆς πολιτείας. Ἡ ΠΕΘ ἐπίσης, ἀναγκάζεται πλεὺν νὰ ὁρομολογήσῃ νέες μορφῆς νομίμου πάλης, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴ δικαίωσιν τῶν ἀγώνων τῆς, πέρα ἀπὸ τὴν προσφυγὴν τῆ στὸ Συμβολίῳ τῆς Ἐπικρατείας, ἡ ἀπόφασιν τοῦ ὁποίου ἀναμένεται.

Ἡ ΠΕΘ, ἀκόμη, θεωρεῖ πῶς εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ παρέμβασις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ συνόλου τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐφόσον οἱ ἐπιμορφώσεις ξεκίνησαν πρὶν τὴ λήξιν τοῦ διαλόγου, διότι αὐτὸ μὴπορεῖ νὰ σημαίνει πῶς ὁ διάλογος εἶναι περιορισματικὸς καὶ χρησιμοποιεῖται πρὸς ἐξυτηρήσιν ἄλλων σκοπιμότητων ἡ μεθοδεύσεων.

Τέλος ἡ ΠΕΘ, γιὰ τὸ θέμα τῶν ἐπιμορφώσεων, προταπεινώντας τὰ μέλη τῆς, καλεῖ τοὺς Θεολόγους νὰ δηλώσουν:

α) ὅτι ἡ ἐξαναγκαστικὴ συμμετοχὴ τους στὰ ἐν λόγω ἐπίμαχον ὑπογραφωτικὰ σεμινάρια τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας δὲν συνεπάγεται καὶ τὴ συμφωνίαν τους στὰ νέα Προγράμματα καὶ

β) ὅτι δὲν πρόκειται οἱ Θεολόγοι, νὰ ὑλοποιήσουν προδηλώσεως ἀντισυνταγματικῆς ἐντολῆς, ὅπως ἐπιβάλλουν οἱ σχετικῆς διατάξεις τοῦ δημοσιουπταλληλικοῦ κώδικα συντρεχούσης ἀμα καὶ τῆς ἀντιστοιχῆς πειθαρχικῆς εὐθύνης καὶ ἀποκλειομένης καὶ τῆς ποινικῆς τοιαύτης σύμφωνας, με τὰ ἄρθρα 95 & 5 τοῦ Συντάγματος, 50 & 4 τοῦ ΠΔ 18/1989, 1, 2, 3 καὶ 5 τοῦ Νόμου 3008/2002, 23, 24, 25 & 1, 2 καὶ 3 ἐδαφίου 1, 106, 107 καὶ 110 & 1 τοῦ ὑπαλληλικοῦ κώδικα (Νόμος 3528/2007), ὅσων θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ τοὺς ἐξαναγκάσουν, με ὁποιοδήποτε τρόπο, σὲ ἐνέργειες προδήλως ἀντισυνταγματικῆς καὶ παράνομες. Στὴν περίπτωσιν αὕτη ἐννοοῦνται συγκεκριμένους ἐνέργειες, ποὺ τυχὼν θὰ πειστοῦν ὑπηρεσιακὰ νὰ διαπράξουν οἱ Θεολόγοι, ἀντιπθετε τόσο στὶς διατάξεις τῶν ἄρθρων 16 & 2, 3 & 1 καὶ τῶν 13 & 2 ἐδαφίου, τοῦ 1 καὶ Συντάγματος καὶ σ' ἐκείνες τῶν ἄρθρων 1 & 1α καὶ 6 & 2 ἐδαφιο β, τοῦ Νόμου 1566/1985 καὶ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Α.Ν. 1363/1938, ὅσο καὶ στὴ σύμφωνην με τῆς διατάξεως αὐτῆς σταθερῇ Νομολογίᾳ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ στὴν σχετικῶν πρόδοφασιν 115/1212 Ἀκυρωτικῇ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων.

Τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ὁ δρόμος τῆς μακαριότητος στ΄ Ἡ καθαρὸτης τῆς καρδίας

Ὁ Χριστὸς μακαρίζει ἐκεῖνον, ποὺ ἔχουν καθαρὰ καρδίαν, γιὰ αὐτοὶ θὰ δοῦν τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. «Μακάριοι οἱ καθарοὶ τῆς καρδία, οἱ αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται» (Ματθ. ε' 8). Πόσο εὐκόλῃ ὅμως εἶναι ἡ καθαρὸτης τῆς καρδίας; Προφανὸς εἶναι δύσκολη. Προϋποθέτει συνεχῆ προσπάθεια καὶ ἔχει πολλοὺς τομεῖς δράσης στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν λέμε καρδιὰ ἐννοοῦμε τὸ νοῦ, τὸ συναισθημα καὶ τὴ θέλησιν. Καὶ τὰ τρία αὐτὰ πρέπει

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ 21 ΜΑΪΟΥ 2017 Ἀπόστολος: Πράξ. κστ΄ 1, 12-20 Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. θ΄ 1-38 Ἦχος: πλ. α΄.- Ἑωθινόν: Η΄ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν»

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν φυλακὴν

Δὲν εἶναι ἡ μοναδικὴ φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εὐρίσκει εἰς τὴν φυλακὴν. Καὶ αὐτὸς ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι, κατ' ἐπανάληψιν ἐφυλακισθῆσαν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Ὁ ἴδιος δὲ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐκεῖ εἰς τὴν δευτέραν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν, ἀναφερόμενος εἰς τὰς θλίψεις καὶ τὰς βασάνους, τὰς ὁποίας ὑπέστη διὰ τὸν Ἰησοῦν, λέγει τὰ ἑξῆς· **«ἐν κόποις περισσώτερος, ἐν πηλῆγας ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσώτερος, ἐν θανάτῳ πολλῶκις»** (Β' Κορινθ. ΙΑ' 23). Δὲν μᾶς φαίνεται παράξενον, ἐπομένως, τὸ ὅτι ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν εὐρίσκεται εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἄς ἴδωμεν ὁλόκληρον τὸ ἱστορικόν· Ἐχεῖ ἔλθει εἰς Φιλίππους – τὴν σημερινὴν Βαλάν – μαζὶ με τὸν μαθητὴν τὸν Ἀπστόλον Σίλαν' καὶ οὐδεὺν πρὸς τὸν τόπον τῆς προσευχῆς, τὸν πλησιάζει μία δαιμονισμένη γυναῖκα. Κινουμένη ἀπὸ τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα, προσπαθεῖ νὰ ἐντυπωσιάσῃ τὸν κόσμον ὑποδεικνύουσα τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους σὰν δούλους τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐνοχλεῖται ἀπὸ αὐτὴν τὴν δαιμονικὴν παρουσίαν καὶ **«ἐν τῷ ὄνοματι Ἰησοῦ Χριστοῦ**» θεραπεύει τὴν δαιμονιώσαν. Ἐπειδὴ ὅμως, ἡ συγκεκριμένη γυνὴ ἀνέκει εἰς κάποιους «κυρίους», οἱ ὁποῖοι καὶ κερδοσκοποῦν ἀπὸ τὰς δαιμονικὰς μαντείας τῆς καὶ ἐπιθεῖ **«Ἰδόντες ... οἱ κύριοι αὐτῆς οὗ ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἴλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας»** (Πράξ. ΙΣΤ' 19). Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστὴ· μετὰ ἀπὸ πολλοὺς ραβδισμοὺς ὁδηγοῦνται εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ὁ δεσμοφυλάξ **«ἔβλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλιστο εἰς τὸ ζύλον»**.

Προσευχὴ εἰς τὴν φυλακὴν

Ἐδῶ, εἰς τὴν φυλακὴν, θὰ περιέμενε κανεῖς, οἱ κακοποιημένοι Ἀπόστολοι νὰ εὐρίσκασιν εἰς κατάστασιν ἐπιδύωναν καὶ νὰ προσεβήδουν νὰ ἀνακουφίσουν τὰ ταλαιπωρημένα σώματά των με κάποια στοιχειώδη ἔστω ἀνάπαυσιν ἢ ἐνα ὀλιγόλεπτον ὕπνου. Τὸ ἱερὸν κείμενον, ὅμως, μᾶς ἐκπλήσσει! Ἐκείνας τὰς δυσκόλους ὥρας τῆς κακοπαθείας των, οἱ Ἀπόστολοι, **«Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν»**. Ὁ τρόπος δὲ διὰ τοῦ ὁποῖου περιγράφεται ἡ προσευχὴ τῶν Ἀποστόλων, ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ προσευχὴ αὐτῆς δὲν εἶναι προσευχὴ διαμετριάς καὶ γογγυσμοῦ, ὅπως ἴσως θὰ ἀνέμενε κάποιος, ἀλλὰ τουναντίον εἶναι προσευχὴ δολοσλικὴ καὶ εὐχαριστιακὴ.

Εἶναι βέβαιον ὅτι οἱ πόνοι εἶναι ἀβάσταχτοι. Τὸ αἷμα ἔχει μουσκεῖται τὰ ἐνδύματά των. Ὁ χώρος τῆς φυλακῆς, ποὺ δὲν προσφέρει τὴν παρηκρινὰν ἀνακούφισιν, καθιστὰ ἀφόρητον τὴν ὄντως δραματικὴν κατάστασιν τῶν Ἀποστόλων. Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως, οἱ γνήσιοι οὔτοι μισητὰ τοῦ πάθους τοῦ Σωτήρος, αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ ὑμνήσουν καὶ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Θεὸν δι' ὅσα πάσχουν οἱ Αὐτοὶν. Πόσον ἐνοχοὶ θὰ πρέπει ἄραγε νὰ αἰσθανομεθα, ἐνῶπιον τῆς καταπληκτικῆς αὐτῆς συμπεριφορᾶς τῶν Ἀποστόλων!

Ἡ προσευχὴ παρηγορεῖ

Διὰ τοὺς περισσώτερους ἐξ ἡμῶν, ἡ προσευχὴ εἶναι μία κοπιώδης κατάστασις, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε παραλείπομεν προφασίζόμενοι τὴν κόπωσιν ἐκ τῶν καθημερινῶν ἀσχολιῶν. Ἄλλοτε πάλιν προσευχόμεθα συντόμως καὶ ἐπιπολαῖως, μὴ ἔχοντες ἀκόμη καὶ στοιχειώδη αἴσθησιν, τῆς ὑψίστης αὐτῆς καὶ ἱερᾶς ἐργασίας. Ἄλλοτε ... οὕτως καὶ ἄλλοτε ... ἄλλως, εὐρισκόμεθα πολὺ μακρὰν ἐκείνης τῆς προσευχῆς τὴν ὁποίαν ἔδιδασεν εἰς ἡμᾶς ὁ Κύριος· **«Σὺ δὲ ὅταν προσευχῇ, εἰσέλθε εἰς τὸν πατέρα σου, καὶ κλέϊσας τὴν θύραν σου προσεύξαι τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου οὐ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ»** (Ματθ. ΣΤ' 6). Εἰδικῶς δέ, ὅταν ἐυρισκώμεθα εἰς κατάστασιν θλίψεως ἢ κοπιώσεως, προτιμοῦμεν τὴν σωματικὴν δαπὰ καὶ ψυχικὴν ἀδράνειαν καὶ ξεκούρασιν, ἀπὸ τὴν ὄντως προσευχητικὴν παρηγορίαν.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι παρηγοροῦνται διὰ τῆς προσευχῆς· ἀναπαύονται εἰς τὴν προσευχὴν. Δὲν ζητοῦν τὴν ἐλευθερίαν των ἢ τὴν ἐκδίκησιν ἐπὶ τῶν ἀδικούντων αὐτοὺς, οὔτε, ἀκόμη περισσώτερον, τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀδικίας. Κάτι τέτοιον δὲν θὰ ἦτο προσευχὴ. Εὐχαριστοῦν καὶ εὐγνωμονοῦν τὸν Θεόν καὶ εἶσι ... παρηγορούμενοι. Ναί, διότι ἡ σωστὴ προσευχὴ παρηγορεῖ καὶ ἀνακουφίζει.

Τὸ ὄωρον τῆς προσευχῆς

Ὅταν ὅμως ἡ προσευχὴ γίνεται ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, τότε ὁ Θεὸς ὑποχρεώνεται! Ναί· ὅσον καὶ ἂν αὐτὸ ἀκούεται ἀπίθανον εἰς τὴν ἀκόνῃ μας, ὄντως συμβαίνει. Ὁ Κύριος βλέπει τὸν κόπον καὶ τὰς συνθήκας· βλέπει τὴν κοῦρασιν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιμονὴν τῶν προσευχομένων· βλέπει τὴν «λαχτράαν» των νὰ εὐρίσκωνται εἰς διαρκὴ ἐπικοινωνίαν μαζὶ Του· βλέπει ὅτι ἀδιαφοροῦν διὰ τὸν κόπον καὶ διὰ τοὺς πόνους των καὶ προτιμοῦν τὴν διαρκὴ μετ'αὐτοῦ ἐπικοινωνίαν· βλέπει ἐκεῖνο ποὺ ... ζητεῖ, ὁλαδὴ, ὅτι ἡ ἀγάπη μας διὰ τὸν Θεὸν θὰ πρέπει νὰ ὑπερέχῃ καὶ νὰ προηγήται τῆς ὁποιασδήποτε ἄλλης ἀγάπης· βλέπει ὅτι ἡ προσευχὴ ἐκείνη δὲν εἶναι προσευχὴ ἐγωιστικὴ καὶ δὲν γίνεται ἐξ ἀνάγκης· καὶ ... ὁ Κύριος παρεμβάινει δυναμικὰ! Τοὺς δίνει ἐκεῖνα ποὺ δὲν ... τοῦ ζήτησαν! **«Ἄρνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνεῳχθῆσαν τὸ παραχρῆμα καὶ θύραι πάσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέβη»** (Πράξ. ΙΣΤ' 26). Καὶ οὕτω συμβαίνει πάντοτε· ὅταν ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Θεὸν τὰ οὐράνια, Ἐκεῖνος θὰ μᾶς δώσῃ καὶ τὰ ἐπίγεια· ὅταν τοῦ ζητοῦμε τὰ μεγάλα, θὰ μᾶς δώσῃ καὶ τὰ μικρά· ὅταν τοῦ ζητοῦμε τὰ ἀφάρτα, θὰ μᾶς χάριστῃ καὶ τὰ φθαρτά.

Τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν· ὁ Κύριος ὑποχρεώμενος ἀπὸ τὴν στάσιν αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων, τοὺς ἐλευθερώνει διὰ τοῦ θαυμαστοῦ τρόπου, τὸν ὁποῖον προεβίπνμεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς προβάλλει στὰ μάτια τοῦ κόσμου, ἀφοῦ μαζὶ με τὴν ἐλευθερίαν των, φέρουν κοντὰ εἰς τὸν Θεόν, τὸν δεσμοφυλάκα με τὴν οἰκονομίαν του. Ἐτοῖ οἱ δύο Ἀπόστολοι φεύγουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ συνεχίζουν τὴν περιοδείαν των κηρύττοντες τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς

Κλείοντες τὴν παρουσίαν, ἀρφελόμεν νὰ ἐπισημάνωμεν τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς, τὴν ὁποίαν καλούμεθα νὰ ἀξιοποιῶμεν εἰς πᾶσαν περιστάσιν τῆς ζωῆς μας. Ὁὰ ἡδυνάμεθα ἀνευδονιάστως νὰ ὑποστηρίξωμεν ὅτι οὐδὲν εἶναι ἰσχυρότερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον τῆς γνῆσις καὶ καρδιακῆς προσευχῆς.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ - ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ

Αρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασαυῦρου, Ἱεροκλήρῳ Ἱ. Μ. Πατρῶν

ΑΝΤΙΛΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν

Τοῦ κ. Λέοντος Μπράνγκ, Δρος Θεολογίας

66ον Σταυροφορία, ἡ προδοσία τοῦ 1204

Μὲ τὴ σύντομη ἀναφορὰ ποὺ κάναμε στὸ προηγούμενο ἄρθρο στὸν Ἑρρίκο ΣΤ΄ διαπιστώσαμε ὅτι στὴ πολὺ δυναμικὴ προσωπικότητά του ἐνσαρκωνόταν τὸ γνήσιον φρόνημα τῶν Φράγκων. Ζητοῦσε νὰ κάνει πραγματικότητα τὸ ὄραμα τοῦ Καρλομάγνου, μία ἐνιασία αὐτοκρατορίας Δύσεως καὶ Ανατολῆς, με τὸν ἴδιο προφανῶς ὡς ἡγέτη, ὡς προσπάτῃ τῆς ἀληθινῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ. Τὰ πρῶτα βήματα εἶχαν ἐπιτελεστέι ἐπὶ Καρλομάγνου, ἡ στέψη του σὲ αὐτοκράτορα τῆς Δύσεως καὶ ἡ καταδίκη τῆς Ὁρθόδοξης Ανατολῆς ὡς αἰρετικῆς μὲσω τῆς διδασκαλίας τοῦ filioque. Χρειάστηκαν ὅμως πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ ὠριμάσουν τὰ πράγματα, χρειάστηκε ἡ ἐκ μέρους τῶν Φράγκων κατάκτηση τοῦ πατριαρχείου τῆς Παλαίας Ρώμης καὶ ἡ ἐκ μέρους τοῦ παπικοῦ θρόνου υἰοθέσια τοῦ filioque, καὶ χρειάστηκε ὁ ἐπίσημος ἀφορισμὸς τῆς Ὁρθόδοξης Ανατολῆς τὸ 1054. Μὲ τὴν κήρυξί καὶ τὴν πραγματοποιήσῃ τῆς ἴης Σταυροφορίας τὰ δύο πατριαρχεῖα τῆς Ἀντοχίας καὶ τῶν Ἱερουσαλῶνων εἶχαν κατακτηθεῖ ἀπὸ τοὺς Παπικούς. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐσήμανε αὐτόματα καὶ τὴν ὑποταγὴν τῶν ἀντιστοιχῶν ὀρθόδοξων πιστῶν στὸν Πάπα. Οἱ ὀρθόδοξοι Πατριάρχες εἶχαν ἐκδιωχθεῖ ἀπὸ τίς πόλεις αὐτές καὶ εἶχαν βρεῖ καταφύγιο στὴν Κων/πολὴ. Ἐγινε φανερό, διὸ γιὰ τὴν οὐσιαστικὴ τους ὑποταγὴ ἔπρεπε νὰ πέσει ἡ Κων/πολη, τὸ κέντρο ἐξουσίας τῆς ὀρθόδοξης Ανατολῆς. Ἐπίσης αὕτῃ ἡ ὑποταγὴ δὲν μποροῖσε νὰ κατορθωθεῖ με τὸν ἀναγκαστικὸ ἐκκλιτισμὸ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ ἐπίσημη λύση δόθηκε ἀπὸ τὸν πάπα Ἰννοκέντιο Γ΄, μία ἰδιαίτερα ἰσχυρὴ μορφή στὸν παπικὸ θρόνον, με τὴ σὺλληψιν τῆς ιδέας τῆς Οὐνίας τὸ 1215 στῇ Δ΄ Συνόδο τοῦ Λατερανοῦ, δηλαδὴ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ πρωτείου ἐξουσίας τοῦ Πάπα καὶ τῶν βασικῶν παπικῶν κακοδοσιῶν καὶ τὴν ταυτοχρόνι δυνατοτήτα διατήρησης τοῦ ὀρθόδοξου τυπικοῦ καὶ τῶν ὀρθόδοξων ἐκκλησιαστικῶν ἐθίμων[1].

Συνέπεσαν ἐπομένως ὁλόκληρα οἱ ἐπιδιώξεις τῶν Φράγκων βασιλέων με τίς ἐπιδιώξεις τοῦ Πάπα, ἐκείνων ὡς χάριτι Θεοῦ καὶ χάριτι τοῦ Πάπα κοσμικῶν ἡγετῶν μίᾱς ἐνιασίας αὐτοκρατορίας στὴν Δύση καὶ στὴν Ανατολή καὶ ἐκείνων ὡς «πατέρα των πριγκιπτῶν κα βασιλέων» καὶ «κεφαλὴς τῆς οἰκουμένης καὶ ἐπὶ γῆς ἀντιπροσώπου τοῦ Σωτήρος Ἰησοῦ Χριστοῦ», ὅπως υπογραμμεῖται τὸ τυπικὸ κατὰ τὴ στέψη τοῦ Πάπα με τὴν παρά[2]. Ὁ Γερμανὸς Αὐτοκράτορας Ἑρρίκος ΣΤ΄ (1191-1197) δὲν πρόλαβε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄραμα του. Τὸ 1195 στὸ Μπάρι εἶχε υποσχεθεῖ τὴν Κουρία τὴν πραγματοποιήσῃ σταυροφορίας ἡ

«Ἡ κοίμησις τῶν Δικαίων»

Γράφει ὁ κ. Εὐάγγελος Ἀποστόλου, Θεολόγος- Φιλόλογος - πρῶην Διευθυντῆς Λυκείου Νέας Ἐρυθραίας.

Ἡ Πρωτομαγιά εἶναι ἡ ἡμέρα: «χαρὰ Θεοῦ», (με τὰ χρώματα καὶ τὰ ὀνόματά της), γιὰ τοὺς πιστοὺς Χριστιανούς, ἐνῶ γιὰ τοὺς ἀρνητῆς Σου, εἶναι ἐφήμερον πλάγνεμα ποὺ ἀρνεῖται διὸ ὅλα αὐτὰ εἶναι δημιουργημένα Σου. Ὁ χριστιανὸς ψάλλει: «Ὡς ἐμεγαλύνθης Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας», καὶ ἐτσι ἀνακουφίζεται ἡ καρδιά, λαμπρύνεται ἡ ψυχὴ, ἰσορροπεῖ ἡ σκέψιν. Ἀντίθετα οἱ θεοὶ μεταβλήοντας τὸ Αὐτεξέουσιον, σὲ ἐγκωκεντρισμὸ καυχάζουν: «ἡ τετραπέρατῃ Λογικῇ μας καὶ ἡ παντοδύναμη προσωρινότητά μας, μᾶς δυναμώνει καὶ μᾶς προτρεπεῖ νὰ γευομένης τίς ὁμορφίαις τῆς φύσης, με τόσῳ τὴν ἀπόριψιν της, διότι Ἀγιότης σημαίνει ἐχωριστὸς Ἀγῶνας, γιὰ τὸ πλησίασμα τοῦ Θεοῦ καὶ δημιουργικὴ Ἀγω-

Ἐρυθραίας. Εἶναι ἕνας χώρος πεντακάθαρος καὶ περιπονημένος, ποὺ σέβεται τοὺς ἐνταφισμένους του. Ἡ ἔκκλησις ἦταν κλειστή, διότι ἦταν ἀπόγευμα καὶ δὲν μπόρεσε νὰ προσευχηθῶ. Περιδιβήκα ὅμως τὰ χριστιανικὰ μνησῆα, στὰ ὁποῖα ἀποτυπώνεται ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φροντίδα. Ἐνοῖσα τοὺς ἐνοίκους (κάθε ἡλικίας), νὰ ἀναπαύονται «ἐν εἰρήνῃ», νὰ κοιμῶνται τὸν ὕπνον τοῦ Δικαίου καὶ νὰ προσδοκοῦν τὴν Ἀνάστασιν τους, (ἀκροτελειῶτος φράσις τοῦ «Συμβόλου τῆς Πίστες μας»).

Υπάρχουν καὶ οἱ διαφορετικοὶ ποὺ νομίζουν ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀστείοτητες καὶ φαντασιώσεις. Εἶναι ὅμως λαθεμένη ἡ ἀποψη, διότι ἡ διαφορετικὴ γίνεται αὐτόντοτος ἀντίθεσις, ἀλλὰ δὲν ὠφελεῖ, ὅταν ἐκφράζεται, ὡς καρπὸς κρυφοῦ μοντερνισμοῦ καὶ ὡς αἰρετικὴ ἀνατροπὴ αἰώνωβιον ἀξιών. Δεχόμενοι, ὅτι εἰμεθα εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, δυνάμεθα «τὸ καθ' ὁμοίωσιν». Ἀποδεχόμενοι ὅτι εἰμεθα «πτεροὶ στὸν ἀνεμὸ», καμμένη νεκρικὴ σκόνῃ, ποὺ διασκορπίζεται στὸν ἀνεμὸ, τότε ἀπορρίπτουμε τὴν

πνευματικὴ ἀνάστασιν τῆς ψυχῆς ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ σώματος. Μὰ τότε, δὲν περνᾶμε στὴν αἰωνιότητα, ἀλλὰ στὴν ἀνυπαρξία. Ἐτσι δὲν ἐλπίζουμε στὸ καταφύγιο τοῦ Παραδείσου, κοντὰ στὸ Θεό, ἀλλὰ γινόμεθα ἀστρικὴ σκόνῃ ποὺ μετεωρεῖται στὸ κενὸ τῆς ἀπιστίας μας, τῆς ἀθείας μας καὶ τελικὰ τῆς γυμνιστικῆς ἀσοφίας μας.

Ὁ Λάζαρος ἀνεστήθη, ἐξελθὼν ἀπὸ τὸν τάφο. Ὁ Χριστὸς νίκησε τὰ δεσμὰ τοῦ Θανάτου ἐνεργθεῖς ἀπὸ τοῦ τάφου. Αὐτοὶ ποὺ πιστεύουν στὴν καμμένη τέφρα δὲν μποροῦν νὰ ἐλπίζουν στὴν ἄλλη μορφή τοῦ ἀναστήθεντος σώματος. Ὅλα αὐτὰ σκέπτεται κάθε πιστὸς ποὺ

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

΄Απολογισμός και προβληματισμός για τὸ μέλλον

Τὸ ὅτι ὁ «Ορθόδοξος Τύπος» εἶναι ἡ **μοναδικὴ Ἐκκλησιαστικὴ ἐφημερίδα**, ποὺ προσπαθεῖ νὰ διατηρήσει –παρὰ τὶς **πάμπλουτες πτήσεις** ποὺ δέχεται **πανταχόθεν– ἀνόθευτο, ἀνόθευτο τὸ Ὁρθόδοξο φρόνημα**, εἶναι μία πραγματικότητα ἡ ὁποία δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτηση παρὰ μόνο ἀπὸ μία **συγκεκριμένη μερίδα ἀνθρώπων**, ποὺ ἐν τέλει μάχεται τὴν Ἀληθεῖα καὶ προβάλλει τὸν ἑαυτοῦ της.

Μία σημαντικὴ **καινοτομία**, ποὺ **πρώτος καὶ μόνος** τόλμησε ὁ «Ο.Τ.», ἦταν ἡ εἰσαγωγή τῆς παρουσίας πολιτικῆς στήλης σὲ μία ἐφημερίδα μὲ ἀμιγῶς Ἐκκλησιαστικὸ περιεχόμενο. Ἡ στήλη αὐτὴ παρὰ τὸ ὅτι ἔχει καθαρά πολιτικὸ χαρακτήρα, δὲν μοιάζει μὲ τὴς ἀντίστοιχες στήλες τῶν πολιτικῶν ἐφημερίδων· αὐτὴ ἄλλωστε ἦταν καὶ ἡ ἐπιδίωξή τοῦ «Ο.Τ.».

Ἐδῶ καὶ **δύο χρόνια**, μέσα ἀπὸ τὰ **ἐνεννιά (90) ἄρθρα** ποὺ ἀριθμεῖ ἡ στήλη, ἔγινε μία προσπάθεια προκειμένου νὰ διαμορφωθεῖ στὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸν μία **διαφορετικὴ προσοπικὴ** καὶ μία **ἄλλη νοοτροπία** σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ **στὴν ἀνάγνωση τῆς ἱστορίας καὶ τῶν πολιτικῶν γεγονότων, πάντοτε σύμφωνα με τὸ πνεῦμα ποὺ μᾶς δίδασκε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας**.

Ἡ πολιτικὴ, δηλαδὴ ἡ **διαχείριση τῆς καθημερινότητας τῶν πολιτῶν**, εἶναι **ἀδιανόητο** νὰ εἶναι ἀποκομμένη ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ τους, ἰδιαίτερα γιὰ αὐτοὺς ποὺ θέλουν νὰ θεωροῦν τοὺς ἑαυτοὺς τους χριστιανούς. Ὁ χριστιανὸς **οφείλει**, περισσότερο ἀπὸ τὸν οἰονδήποτε ἄλλον, **νὰ εἶναι ὁ πρώτος ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὰ κοινὰ καὶ μάλιστα ὄχι «εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε», ἀλλὰ σύμφωνα με τὸ πνεῦμα τῶν Πατέρων μας**.

Προσπαθήσαμε μὲ **ἄρκετο κόπο** καὶ κυρίως μὲ **αὐθεντικὰ ἄρθρα**, ποὺ γράφτηκαν ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸν «Ο.Τ.», καὶ τὴν συγκεκριμένη στήλη, νὰ δημιουργηθεῖ μία **νέα σχολὴ πολιτικῆς**, ποὺ –ἀν ἐπιτρέψῃ ὁ Θεός, ἀφοῦ πρώτα τὸ θελήσουν οἱ ἄνθρωποι– **μπορεῖ στὸ μέλλον νὰ γαλουχήσῃ οὖς τοὺς πολιτικούς**, ἔχοντας προηγουμένως **καλλιιεργήσει** **σκαμπόττους ψηφοφόρους**.

Ἡ πραγματικότητα, δυστυχῶς, εἶναι ἄρκετὰ διαφορετικὴ. Ὅπως εἶχε παρατηρήσει πολὺ ἐύστοχα ἓνας πολὺ ἱκανὸς ἐπιχειρηματίας καὶ γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς πραγματικότητας, **οἱ Ἑλλήνες εἶναι παθιασμένοι μὲ τὴν πολιτικὴ καὶ δὲν σκέπτονται καθαρά**. Ἡ **συμπερροντολογικὴ** καὶ ὁπαδικὴ σχέση τῶν περισσοτέρων μὲ τὰ κόμματα καὶ τοὺς πολιτικούς, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴς ἐπιδιώξεις αὐτῶν ποὺ χειραγωγοῦν τοὺς λαοὺς τῆς ψηφίλου, ἔχουν οδηγήσει στὴν ἀπαξίωση καὶ στὴν υποτίμηση μιάς ἰδιαίτερα σημαντικῆς ἀποστολῆς, ποὺ εἶναι ἡ **ἀρμονικὴ καὶ σωστὴ συνυπαρξὴ τῶν ἀνθρώπων**.

Στὰ χρόνια τῶν διωγμῶν, οἱ χριστιανοὶ ἔδωσαν σὲ ὁλόκληρον τὸν κόσμο τὸ παραδειγμα τῆς ἑωσπῆς πολιτικῆς μέσα ἀπὸ τὴς κοινοτήτες τους. Ὁ τρόπος ποὺ ἦταν συνυφασμένη ἡ πίστις τους στὸν Χριστὸ

Ὡς πρὸς τὴν ὑποδοχὴν Λειψάνων τῆς Ἁγίας Ἑλένης

Τοῦ Ἀρχιμ. Νεκταρίου Ζιόμπολα

Τελικά, μετὰ τὴν ἐπίσημη ὑποδοχὴ τῶν τῆς Ἁγίας Ἑλένης ὁποίων λειψάνων, δευτερών τοι «σῦρτα φέρτα» καὶ μετὰ τῶν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας πρὸ διετίας ἀπὸ τοὺς Πατικούς.

Καὶ τώρα ἀρίστα τίθεται τὸ ἐρώτημα: Πῶς ιστορικὰ καὶ πνευματικὰ συνδέεται ἡ Κων/λη - Βενετία - Ἀθήνα»; Πῶς χαρακτηρίζεται ἡ ἀναμενόμενη «ὑποδοχὴ Τιμίου Ξύλου καὶ Ἱεροῦ Σκηνώματος Ἁγίας Ἑλένης τῆς Ἰσασποτόλου»; Μάλιστα καὶ «ἐνα κορυφαῖο γεγονός μνήμης γιὰ τὴ Ρωμιοσύνη καὶ τὴν Εὐρώπην»; Πῶς «δένουν» ὅλα αὐτὰ ποὺ ἀναφέρονται στὸ διαφημιστικὸ - ἐνημερωτικὸ ἐντυπο τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ὑποδοχὴ καὶ τῆς πόλεως Βενετίας τῆς Ἱταλίας, ποὺ θὰ γίνῃ τὴν 14ῃ Μαΐου μπροστὰ στὸ Δημαρχεῖο τοῦ Αἰγάλεω παρουσίᾳ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Ἱερωνύμου, καὶ τὸ ὁποῖο κληθεῖ, «μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης καὶ τιμῆς, † Ὁ Φανερῖο Ἀναβάγγελος, Γενικός Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας».

Κατ' ἀρχὴν ὡς πρὸς τὸ Ἱερὰ Λείψανα, ἀφοῦ εἶναι δεδομένο οἱ πάμπλουτα ἀρπάγματα ἀπὸ τοὺς Λατῖνους στὶς ληστροικὲς Σταυροφορίες. Τώρα μᾶς κάνουν χάρη καὶ μὲ αὐτὸ τὸν ἐρχομὸ καὶ «βαπτίζετα» ὡς πρὸς τὰ τῆς ὑποδοχῆς ὡς «κορυφαῖο γεγονὸς μνήμης». Ταίριαζει, ἀντίθετο στὸ σήμερα: Κων/λη - Βενετία - Ρωμιοσύνη καὶ Εὐρώπη;

Τὰ μεγέθη αὐτῶν δακναιεὶν ἀκόμη καὶ ἐχθρικών καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι αὐθαίρετο. Στὸ ὡς ἀνω ἐντυπο γίνεται λόγος καὶ περὶ Μ. Κωνσταντίνου. Τὸ «καυτὸ» ἐρώτημα: Δέχθηκε, συγχώρησε ὁ Παπισμὸς τὴν μεταφορά τῆς πρπευσιότητος ἀπὸ Ρώμης στὴν Κων/λη; Ποτέ. Ἐλαβε ποτέ Πάπας τὸ ὄνομα Κωνσταντίνος; Ποτέ. Απεναντίας εὐκόλα τοὺς τελευταίους αἰῶνες κάποιος ἀπ' αὐτοὺς λαμβάνουν τὸ ὄνομα Οὐρβανός. Ποῖος εἶναι αὐτός; Οὐγγυρὸς παπικός, ὅπου μάλλον μὲ παπικὰ χρήματα ὡς μηχανικός κατασκεύασε τὸ μεγάλο ἐκείνο μηχανήμα ἐκτοξεύοντὸ βλημάτων μεγέθους κατὰ τῶν τεχνῶν τῆς Κων/λῆς κατὰ τὴν πτώση αὐτῆς. Πανηγύρισαν δὲ τὸν χαμὸ τῆς Βασιλευσσίας καὶ τίμησαν καὶ πρῶτον τὸ ὄνομα ἐκείνου. Ἀγνοεῖται δὲ τὸ ποῖα θέση ἔχει τοὺς Παπικούς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Ἑλένης.

Ὡς πρὸς τὸ ἀναφερόμενο Ρωμιοσύνη καὶ Εὐρώπη, σαφὸς τονίζουμε ἐπ' ἑσῶ ἀπὸ τὸν 20ο αἰῶνα ἔως σήμερα καμιά σχέση, ἀφοῦ στὴ γηραιά Ἥπειρο κυριαρχεῖ ὁ αἰρετικὸς Παπισμὸς καὶ ὁ προερχόμενος ἀπὸ τὰ αἵματα αὐτοῦ Προτεσταντισμός. Συνεπῶς λάθος τὰ σοφισθέντα ἀπὸ τὸν Ἐπισκόπο Ἀναβάγγελο, δὲν ἀντέχουν, μάλιστα ὡς «κορυφαῖο γεγονὸς μνήμης». Δὲν ὑπάρχει Ρωμιοσύνη στὴν Εὐρώπη.

Ἐγινε λόγος πρὸ μηνῶν ὅτι ὁ κ. Ἀναβάγγελος μετέβη στὴ Βενετία (ἀραγε μὲ ποῖα ἀδεια), καὶ ἐκεῖ διαμόρφωσε, τὰ ὁποία τῆς Ἰσασποτόλου λείψανα σὲ εἶδος λάρνακος σὲ μέγεθος ἀνθρώπινου σώματος, καὶ μὲ ἐνθύματα, ποὺ «κάνεχουν» ὀρθοδόξως. Ἐπιφανειακὰ σκεπάζονται - καλύπτονται μὲ τωρινὴ εἰκόνα τῆς ἁγ. Ἑλένης, καὶ – σύμφωνα μὲ τὸ ἐντυπο-θὰ φθάσουν στὴν Ἑλλάδα.

Πρωτάκουσθι ἡ ἐφεύρεση πρὸς προσκύνησιν λειψάνων. Ορθοδόξως οἱ πιστοὶ ἀσπάζονται ἀπειθείας, τὰ ὁποία λείψανα. Παρὰδεκτο ἦταν καὶ ἐκεῖ-νὸ ἀλλόκοτο εἶδος κιβωτίου, ὅταν ἦλθαν τὰ ὁποία τῆς Ἀγ. Βαρβάρας.

Ἐνα βασικὸ ζήτημα μὴ εἶναι τὸ ἐν ὄντως τὰ ὁποία λείψανα ἀνοίκουν στὴν θύλα Ἑλένη. Ὁ μακαριστὸς ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κυρὸς Τιμόθεος Παπουσσάκης, εἶχε δηλώσει ὅτι ἐνός τρόπος ἐλέγχου τὸ ἀν λείψανα εἶναι αἰγίου ἀκόμη καὶ ὁποῖου, εἶναι νὰ εὐερέθῃ πλησίον πρόσωπο ποὺ κατέχεται ἀπὸ δαιμονικὸ στοιχεῖο. Ὅταν εἶναι πιστὰ-γνήσια ὑψύρεται, φεύγει, ἐὰν ψεύτικα κοινοῖ ἀνθρώπου, ἐριωνεύεται, χλευάζεται...

Ἀνεξάρτητα πάντως τὰ ετοίμα νὰ ἐλθῶν λείψανα, σαφὲς δὲν ἔχουν καθαρά, πνευματικὰ κίνητρα, δὲν εἶναι φυσιολογικὴ ἡ κλὴ κίνηση καὶ ἀπὸ αἰρετικὰ χέρια, ἀλλὰ τεχνικῆς φύσεως μὲ ἐλαττήρια ἀγνωστὰ ἢ καὶ ὑπόουλα ἀρνητικὰ. Παρὰ τὴν τῶσθ προετοιμασία -εἶδος διαφημίσεως ἀκόμη καὶ στὸ μετρὸ ἀφίσισα καὶ διὰ τοῦ Ραδιοφώνου τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὅλο γεγονός κατὰ βῆθος παρουσιάζεται ὡς ἐνα εἶδος φησικού, φιγούρα ἀνορθόδοξη καὶ ὑπὸ αἵρεση, παρὰ τὴν ὁποία ετοιμασία πρὸς ὑποδοχὴ.

μας μὲ τὴν καθημερινὴ τους ζωὴ, εἶναι τὸ **μοναδικὸ καὶ ἀζεπέραστο πετυχημένο μοντέλο προόδου καὶ εὐημερίας τῶν ἀνθρώπων**.

Σήμερα οἱ χριστιανοὶ θαμπωθήκαμε ἀπὸ τὰ "γυάλινα πετράδια" τῆς Δύσης, ποὺ ἐνορχηστρωμένα ἐπιχειρεῖ νὰ τὰ ἐπιβάλει ὡς πρόοδο, καὶ γι' αὐτὸ σιγὰ-σιγὰ νοθεύσαμε καὶ τὴν Πίστη μας ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα της. Στὶς μέρες μας θεωρεῖται φυσιολογικὸ καὶ ἀναμενόμενο νὰ υπάρχουν μισοθρόνοι σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, ποὺ βάλλουν συκοφαντικὰ ἐναντίον τῆς Ἀληθείας καὶ τῶν ὑπηρετῶν Τῆς, χωρὶς νὰ ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ ἀντίδραση.

Ἡ πίστη μας στὸν Θεὸ εἶναι πιά τόσο ρηχὴ, ποὺ ἀκόμα καὶ μερίδα τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου δὲν πιστεῖει πῶς ὁ Θεός μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τὰ πάντα σὲ μία στιγμὴ στὴν Πατρίδα μας, ἀν φυσικὰ τὸ ζήτήσουμε. Εἶναι ἀπογοητευτικὸ νὰ ἀκούει κανεὶς διὰ στόματος ἱερωμένων τὴν ἀπαξίωση τῆς πολιτικῆς, τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ἐκεῖνοι διαπλέκονται καὶ συμφοροῦνται μὲ ἄνομους πολιτικούς καὶ διώκτες τῆς Πίστεως. Εἶναι λυπηρὸ νὰ υπάρχουν κληρικοὶ, ποὺ ὄχι μόνο δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ἀναμειγνύονται τὰ πνευματικὰ τους τέκνα στὰ κοινὰ, ἀλλὰ ὑποβαθμίζουν καὶ τοὺς ἑαυτοὺς καὶ τὰ παιδιά τους λέγοντας πῶς «δὲν μποροῦν τὰ κατηχητόπουλα νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν πολιτικὴ». Κατ' αὐτοὺς, ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ ἀναδείξῃ μόνο "καθυστερημένους" ἢ μειονεκτικούς ἀνθρώπους, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ σοβαρὰ ζητήματα!

Αὐτὴν τὴν νοοτροπία προσπάθησε νὰ ἀλλάξῃ ἡ στήλη στὴν διετία ποὺ πέρασε, καὶ μένει νὰ φανεῖ στὴν πράξη ἐὰν πέτυχε, ἢ ὄχι, τὸν σκοπὸ της. Ὁ ἀρθρογράφος μετὰ ἀπὸ δύο χρόνια βρίσκεται μπροστὰ στὸ ἀμείλικτο διλήμμα τοῦ ἐὰν πρέπει ἢ ὄχι νὰ συνεχιστεῖ ἡ στήλη. Εἶναι ἐνὰ κρίσιμο ἐρώτημα, ποὺ θὰ πρέπει νὰ λεβθε τὴν ἀπάντησή του – ἐκτός ἀπὸ τὴν Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ– κυρίως ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες τῆς ἐφημερίδος. Ἐνα ὄραμα δὲν μπορεῖ νὰ ὑλοποιηθεῖ, ἐὰν δὲν τὸ ἀσπάζονται αὐτοὶ στοὺς ὁποίους ἀπευθύνεται. Ἡ στήλη αὐτὴ εἶναι ἐνα ὄραμα, ποὺ σὲ καμία περίπτωση δὲν θὰ θέλαμε νὰ μετατραπεῖ σὲ ὄνειρο θερινῆς νυκτός.

Ὅποιο καὶ νὰ εἶναι τὸ μέλλον τῆς στήλης, οφείλουμε δόξα στὸν Θεὸ μᾶς γιὰ τὸ διετὲς ἔργο, καθὼς ἐπίσης καὶ πολλὰς ἐυχριστίες στὴν Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ «Ο.Τ.».

Τέλος, μία σημαντικὴ καὶ ἀπαραίτητὴ διευκρίνιση: στὸ ὑπ. ἀριθμὸν 2162 φύλλο τῆς ἐφημερίδος, ποὺ κυκλοφορήθηκε στὶς 28 Ἀπριλίου 2017, ἐκ παραδρομῆς κάτω ἀπὸ τὴν παρουσία στὴν ἀναδομιοσι-ἐβήθηκε ἀπὸ πολιτικὴ ἐφημερίδα τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Γιάννη Παπαδάτου. Τὸ κείμενο αὐτὸ δὲν εἶναι στὸ πνεῦμα τῆς στήλης, οὐτε ἐκφράζει τὸ ὄραμα ποὺ περιγράψαμε. Πρόκειται, ὅπως προείπαμε, γιὰ τυπογραφικὸ λάθος καὶ ὄχι γιὰ ἐπιλογὴ ἐκ πρὸθέσεως.

M. B.

ὉΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΧΙΛΛΙΟΣ

Τὴν 15ην Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀχιλλίου Λαρίσης.

Περὶ τῆς «Φωνῆς Κυρίου»

Ἀγαπητὲ κ. Διευθυντά,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ !!! ΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ !!!

Σὰς ἐπισυνάπτω κείμενο τὸ ὁποῖο ἐννοῶ ἀναφορικὰ μὲ τὸ "Κήρυγμα" τοῦ φυλλαδίου "Φωνὴ Κυρίου" γιὰ τὴν ὑπακοὴ στοὺς Ἐπισκόπους.

Μὰς προτρέπει, ὁ συντάκτης τοῦ κηρύγματος τῆς «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ» νὰ ὑπακούει στοὺς Ἐπισκόπους, (σὲ ὅλους; ἢ μόνον στοὺς Ἐπισκόπους τύπου Βαρθολομαίου καὶ τῶν «συν αὐτῶν»); ὅταν οἱ ἴδιοι οἱ «ἡγέτες» τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν κατεξουσιάζει τὸ Ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα, καὶ ἐμμέσως τὸν ἴδιον τὸν Χριστὸ, ὁ ὁποῖος ἔθεσε τοὺς Ἐπισκόπους εἰς «τόπον καὶ τύπον» Αὐτοῦ, γιὰ νὰ ποιμαίνουν τὰ λογικὰ Του πρόβατα, συμπεριφερόμενοι πρὸς τοὺς συνεπισκόπους τους μὲ τὸν χειρότερο τρόπο, σὰν νὰ εἶναι δούλοι του. Ὅσοι ἔτυχε νὰ βρεθοῦν κοντὰ σὲ τέτοιες καταστάσεις γνωρίζουν πολὺ καλὰ πῶς συμπεριφέρονται, πολλὰς φορές, Πατριάρχδες καὶ Ἀρχιεπίσκοποι ἀλλὰ καὶ Μητροπολίτες πρὸς τοὺς Βοηθῶνς τοὺς Ἐπισκόπους. Ἀλλὰ καὶ πῶς συμπεριφέρονται οἱ Βοηθοὶ Ἐπισκοποὶ πρὸς τοὺς «ἀνωτέρους» τους. Δὲν νομίζω νὰ ὑπάρχει πιὸ δουλικὴ συμπεριφορὰ ἀπὸ αὐτὴν τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων πρὸς τὸν «ἀνώτερό» τους. Καὶ γιὰτί ὅλα αὐτὰ; Ἐπειδὴ θέλουν, κάποια μέρα, καὶ αὐτοὶ νὰ γίνουν Μητροπολίτες. Στὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησίᾳ, οἱ Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι εἶναι χειρότερα καὶ ἀπὸ τοὺς κλητήρες τῶν Δημοσίων ὑπηρεσιῶν. Συμπεριφέρονται σὰν δούλοι πρὸς τοὺς «Σουλτάνους», ἀλλὰ καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους Μητροπολίτες, ἐπειδὴ θέλουν τὴν ψήφου τους, γιὰ νὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ, κάποια μέρα, Μητροπολίτες, ἀκόμη καὶ ὅταν αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπολύτως σίγουρο. Ἀλλὰ καὶ οἱ Μητροπολίτες δὲν ἔχουν «ἐξασφαλισμένη» τὴν θέση τους, ἐὰν δὲν σκύβουν τὸ κεφάλι τους στὸν «πρώτο» (Βλέπε: περιπτώσεις τῶν 12 Μητροπολιτῶν). Στὶς ἄλλες Ἐκκλησίες (ὄχι στὶς «Λέσχες» τῶν αἰρετικῶν), ὅπου δὲν ὑπάρχει ὁ θεσμὸς τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων (ἐκεῖ εἶναι ἄπλως Ἐπίσκοποι, Ἀρχιεπίσκοποι, Μητροπολίτες) ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι μὲ τὴν εὐρύτερη ἐννοία τῆς λέξεως (ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς εἶναι Ἐπίσκοποι, ἀνεξάρτητα ἐὰν ἔχουν τὴν θέση Πατριάρχου, Ἀρχιεπισκόπου, Μητροπολίτου κ.λπ.), στὴν οὐσία εἶναι «βοηθοὶ» τοῦ ἐκάστοτε Πατριάρχη καὶ «ἀπολαμβάνουσιν» τὸν ἴδιον «πῆμιν» ὅπως καὶ στὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησίᾳ. (Βλέπε περιπτώσεις: Θωατέρων Μεθοδίου, Κωνσταντίνου Νικηφόρου, Ἀσκάλωνος Νικηφόρου κ. ἄλ.). Καὶ ὕστερα σοῦ λένε νὰ σεβῇσαι καὶ νὰ υπακούς στοὺς «Ἐπισκόπους», γιὰτί εἶναι «εἰς τόπον καὶ τύπον Χριστοῦ»!!!, γιὰτί, λένε, αὐτοὶ μεριμνοῦν γιὰ τὶς ψυχὰς ας!!! Ἀπορῶ πῶς ὁ Θεός κραταεῖ ἀκόμη τὰ «κεραμίδια ἐκρέμαστος»!!!!. Ποιοὺς Ἐπισκόπους λοιπὸν νὰ σεβάζομας; Τοὺς «δοφωσκώμμετες» τῆς κάθε ἐποχῆς; ἢ τοὺς Χρυσοστόμους, τοὺς Βασίλειους, τοὺς Μάρκου;

Οἱ Ἀπόστολοι δὲν χειροτονοῦσαν ἄλλους «ἀποστόλους», γιὰ νὰ κάνουν τὶς «πῖο ταπεινὲς δουλειές», ἀλλὰ Διάκονους (οὐτε καν πρεσβυτέρους). Σήμερα, οἱ Πατριάρχδες, μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι θέλουν νὰ ἀνταμείψουν τοὺς «καλοὺς» ὑφισταμένους τους, χειροτονοῦν βοηθούς Ἐπισκόπους, (ὅπως ἀλλάζουν ποικαμία), καὶ ἔτσι ἐξασφαλίζουν σίγουρους ὑποτακτικούς, ὁ ὁποῖοι εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ κάνουν «τὰ πάντα» γιὰ τὸ «καφεντικό» τους. Δὲν καταλαβαίνουμε ὅμως ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἐξευτελίζουν τὸ Ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα, τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτοῦ τους ἀλλὰ καὶ τὴν Πίστη μας!!!

Μὲ ἀγάπη Χριστοῦ
Ὁ Ἀσκάλωνος Νικηφόρος

Νέον βροντερόν ΟΧΙ ἐκ τῆς Κορινθίας... Οἱ Κορίνθιοι ἐπιμένουν!!!

Μετὰ τὴν ἀπὸ τὴν 1-03-2017 ἀποστομωτικὴ ἄρνηση τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τῆς Κορίνθου, πλην τῶν δύο μειοψηφούντων τῆς ἐλάσσονος μειοψηφίας, ἐρχεται **τώρα καὶ ὁ Δήμος Νεμέας** νὰ ἐνδύσῃ τὴν φωνὴν τοῦ καὶ νὰ ὑψώσῃ τὸ σθεναρὸν τοῦ ΟΧΙ στὰ ἄνομα καὶ **κε(α)ινοφανῆ σχέδια** τῶν συνεργατῶν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ποῦ, ὡς φαίνεται, υπαγορεύουν στὴν πολιτικὴ ηγεσίᾳ τοῦ Ὑπουργεῖοι τὶς δικῆς τους ἰδεολογικῆς πρακτικῆς.

Τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιον τῆς Νεμέας μὲ ἀπόλυτα ὁμόφωνη ἀπόφασή τοῦ ἐπιθυμεῖ νὰ θέσῃ φραγμὸ στὴν ἐφαρμογὴ τῆς Θεματικῆς Εἰρδομάδας καὶ κυρίως νὰ μὴ ἀναθῇ ἢ πρωτοβουλία αὐτὴ τοῦ ὑπουργείου σὲ Νόμο, ποὺ ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο θὰ μπορεῖ νὰ ἐπιβληθεῖ σὲ ὅλες τὶς βαθμίδες Ἐκπαίδευσης, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὰ Νηπιαγωγεῖα.

Οἱ πρωτοφανεῖς καινοτομίες περὶ κοινωνικοῦ φύλου, ποὺ εἰσάγει τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας στὴ Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση, πρόχειρα, χωρὶς ἐπιστημονικὴ βάση, χωρὶς διάλογο, χωρὶς πιλοτικὴ ἐφαρμογὴ, **μὲ δαλὴ τὴν κοινωνία ἀπέναντι**, παρὰ μόνον μὲ τὴ συναινεσι μῆς συγκεκριμένης γνωστῆς μειοψηφικῆς τάσης, ποὺ λυμαινεται τὰ πεδία λήψης ἀποφάσεων, προσκορπεῖ στὴν ἠθικὴ καὶ στὴν συνείδηση τῶν Ἑλλήνων, γιὰτί **ἐρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ ἀξιακὸ σύστημα ἀναφοράς τῆς κοινωνίας**, τὶς ρίζες της, τοὺς συνεκτικούς της δε-σμούς καὶ τὶς παραδόσεις της.

Χωρὶς τὴ συναινεσι τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, τῶν γονέων καὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν, προκαλεῖ **τσουναμί ἀντιδράσεων στὴν τοπικὴ κοινωνία τῆς Κορινθίας, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλη τὴ Χώρα**.

Τοπικὴ Ἀυτοδιοίκηση, Νομικοὶ, Ἀκαδημαῖκοι, Ἱατροὶ σχεδὸν ὅλων τῶν ἐδιοικήτων, Σχολικοὶ Γονεῖς καὶ Κηδεμόνων, Παιδωψυχίατροι, ἄτομικα καὶ συλλογικὰ **βοοὺν πρὸς τὸν υπουργὸ Παιδείας γιὰ ἄρση τῆς υποχρεωτικότητας τοῦ πειράματος** ποὺ ἐπιχειρεῖται εἰς βάρος τῶν μαθητῶν καὶ γενικότερα τῆς νεολαίας τῆς πατρίδας μας! Μία καινοφανὴς ἰδεολογία, περὶ κοινωνικοῦ φύλου, ἡ ὁποία ἔχει θλιβερά ἀποτελέσματα ὅπου ἐφαρμόστηκε, ἐπενδύεται μὲ τὴν πολιτικὴ κάλυψη τοῦ ὑπουργείου παιδείας καὶ πρὼνθεῖται ὀριζόντια σὲ ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς Χώρας καὶ μάλιστα ἀπὸ κύκλους ΜΚΟ καὶ μὲ συν-οπτικές διαδικασίες!!! (Δεῖτε σχετικά: τὸ πείραμα ποὺ Τζῶν Μάνει γιὰ τὴ θεωρία τοῦ γένους, τὸ ὁποῖο οἰκτρῶς καὶ παταγωγῶς ἀπέτυχε. «Γενεαῖς καὶ γίνεσαι»: Τὸ ἀνδρὶ ποὺ ἐξαναρκάστηκε νὰ μεγαλώσῃ ὡς κορίτσι.....» http://www.1atropedia.gr/paidi/gieniesse-i-ginesse-to-ago-ri-ou-exanagkastike-na-megalosis-os-koritsi/3204/).

Τὸ θέμα δὲν εἶναι μόνον ἐκπαιδευτικὸ ἢ ἐπιστημονικὸ ἢ καὶ ἠθικὸ **·Εἶναι βαθύτατα πολιτικὸ καὶ σχετίζεται μὲ τὸ τί τύπο ἀνθρώπου ἐπιθυμοῦμε νὰ ἔχουμε στὸ ἄμεσο μέλλον**: ἐλεύθερα πρόσωπα – ἐνεργούς πολίτες, συγκροτημένους σὲ δομημένες ὁμάδες μὲ συνοχή ἢ φυλετικὰς διαταρραμμένα ὄντα- ἐνεργοῦμενα πειθίγια ἄτομα σὲ πλῆθος διόρρηξ τῶν ὁρίων ἰσῶν συνοχῆς διαφορῶν συλλογικοτήτων(Τ. Τρένχου, εἰσηγητικὴ ἐνάρκτρια διάλεξή στὸ Παγκόσμιο συνέδριο οὐκογενεῶν, στὴν Τυφλίδα τῆς Γεωργίας, 16/5/2016).

Νεανικά Ζητήματα

«Ναὶ στὸν ἔρωτα ὄχι στὸ AIDS»;

«Ναὶ στὸν ἔρωτα ὄχι στὸ AIDS»!!! Αὐτὸ εἶναι, καλοὶ μου φίλοι, τὸ βαρύνουσμπο σύνθημα, ποὺ κυκλοφορεῖ εὐρέως ἀπὸ ἓνα πλῆθος «ἀρμοδίων» φορέων, ὄχι μόνον στὴ Χώρα μᾶς ἀλλὰ καὶ παγκοσμίως! Κι ἔτσι ὅλοι αὐτοὶ κα-θονται ἀναπαυτικά στὶς καρέκλες τους, ἔχοντας τὴν ἐντύπωση πῶς προσφέρουν ὅ,τι ση-μαντικότερο στὴ νέα γενιά, ὅσον ἀφορᾷ τὴ στάση καὶ τὴν προστασία της ἀπ' τὴν «ἐπιδη-μία ποὺ καίει τὸν πλανήτη», δηλαδὴ τὸ AIDS. Ὅμως πραγματικὰ τὴν ἐνημερώνουν ἢ τὴν παραπληροφοροῦν; Τὴν προφυλάσσουν ἀπ' τὸ AIDS ἢ τὴν σπρώχνουν βαθύτερα στὴν κό-λασή τοῦ; Βρῆκαν τὴ λύση στὸ πρόβλημα ἢ τι...; Διάλυσε; Ἀξίζει νὰ τὸ δοῦμε.

Μία ἀπαραίτητὴ διευκρίνιση πρώτα...

Δὲν πρόκειται νὰ προβοῦν σὲ μακροσκελεῖς ἀναλύσεις γιὰ τὸ τί εἶναι τὸ AIDS, ποῖὰ τὰ συμ-πτώματά του κ.λπ. ποὺ λίγο ὡς πολὺ ὅλοι μᾶς γνωρίζουμε. Ἀντίθετα θὰ καταλήξουμε σὲ κάτι πολὺ σημαντικό. Πῶς δὲν πρόκειται ποτέ νὰ τὸ

”Εμπονος κραυγής Κελλιωτών Πατέρων του Αγίου Όρους

3ον- Τελευταίον

6. Πάντως, ως ολεθριώτερον και κινδυνώδεστερον ἐξ ὧνων τὴν ἀπορρασιθέντων εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Κολυμπαρίου, θεωροῦμεν τὴν μακρὰν ἀναφορὰν τῆς **εἰς τοὺς διμερεῖς διαλόγους** καὶ εἰς τὸ Π.Σ.Ε. Ἐν αὐτῇ:

α΄. Προτρέπει, πτείζει καὶ σχεδὸν ἐξαναγκάζει, ἀπάσας τὰς Ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας πρὸς συμμετοχὴν εἰς τοὺς **διαιωνιζόμενους** σχεδὸν ἀνευ ὁρίων διαλόγους, μέχρις ἐπιτεύξεως τοῦ τελικοῦ σκοποῦ τῆς ἐνώσεως, **περιφρονούσα τὴν ἀποστολικὴν ἐντολήν**: «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοουθεσίαν **παραιτοῦ**» (Ττ. γ΄, 10).

β΄. Διὰ τῆς σιωπῆς τῆς, εἰς τὴν οὐσίαν **ἐπευλογεῖ πλείστως σάσας φρικτὰς ἀντικανονικότητας** (συμ-προσευχάς, καὶ μάλιστα Λειτουργικάς, Οἰκουμενιστικάς ἀκολουθίας κ.ά.), αἱ ὁποῖαι πραγματοποιοῦνται κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν, τῆ παρουσίας καὶ συμμετοχῆς καὶ τῶν Ὀρθόδοξων ἐκπροσώπων, ἀδιαφορούσα, ὄχι μόνον δι΄ ὅσα διακελεύονται αἰ σχετικῶ **Ἱεροὶ Κανόνες** – τὸν ὁποῖον οὐδεμίαν μνείαν ποιεῖται – ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πρόσφατον σχετικὰς **ἀπόφασιν διορθόδοξου Συνάξεως**, τὴν ὁποῖαν ἐπικαλεῖται καὶ ἡ κατωτέρω Συνοδικὴ ἀπόφασις τοῦ Πατριαρχείου Γεωργίας: «Τέλος, τὸσον ἡ συμπτρσευχῇ, ὅσον καὶ ἡ μετοχὴ στὰ μυστήρια, ἀπὸ κοινοῦ μὲ μὴ Ὀρθόδοξους, εἶναι ἀπαράδεκτες, ὅπως αὐτὸ ἐπαναβεβαιώθηκε στὸ τέλος τοῦ κείμενου, τὸ ὁποῖον ἀπεδέχθη ἡ διορθόδοξος Συνάξις ὧνων τὸν κανονικὸν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίῳν (Θεσσαλονίκη, 29 Ἀπριλίου – 2 Μαΐου 1998). Σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρον 13, § Β΄ τοῦ κειμένου αὐτοῦ: «Οἱ Ὀρθόδοξοι ἀντιπροσώπιτες δὲν θὰ συμμετέχουν στὶς οἰκουμενικὲς ἀκολουθίες, τὴν κοινῇ προσευχῇ καὶ λατρεία τοῦ «Θεοῦ», οὐτε σὲ ἄλλες θρησκευτικὲς τελετὰς τῆς συνάξεως» (orthodoxethos.com). Ἡ Συνοδικὴ ἀπόφασις τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας τοῦ 1998).

Ἄλλ’ ἀκόμῃ καὶ ὁ δεδηλωμένος **οἰκουμενιστὴς Πατριάρχης Ἀθιναγόρας** εἰς Ἐγκυκλίῳν τοῦ πρὸς τοὺς Προκαθημένους τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησίῳν (31-1-52) εἶχεν ἐπισημάνει: «Δέον ἴνα οἱ Ὀρθόδοξοι κληρικοί ἀντιπρόσωδοι ὡσιν ὅσω τὸ δυνατόν ἐφεκτικοὶ ἐν ταῖς λατρευτικαῖς μετὰ τὸν ἑτεροδόξων συνάξεσι, **ὡς ἀντικειμέναις πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ ἀμβλυνοῦσαις τὴν ὁμολογιακὴν εὐθίδιαν τῶν Ὀρθόδοξων...**» (εἰς τὸ: Καρμίρη, Δογματικὰ καὶ Συμβολικά Μνημεῖα, σ.σ. 962-963). Εἶναι φοβερὸν καὶ νὰ τὸ διανοηθῶμεν. Αὐτὴ καὶ ἡ ἀμβλυσις τῆς ὁμολογιακῆς εὐθίδας τῶν Ὀρθόδοξων», ἀπὸ κινδυνώδης καὶ ἀπεικταῖα ποῦ ἐθεωρεῖτο ἐπὶ Ἀθιναγόρου, σήμερον εἶχε καταστῇ ἐπιδικωκόμενος σκοποῖ! Δι’ αὐτὸ, οὐδέποτε ὅμως ἐπιβόλῃσαν ἱεροκανονικὰ ποινὰ καὶ κυρώσεις εἰς τοὺς κατ’ ἐξακολούθησιν συμμετέχοντας ἀντιπροσώπους. Ἀπ’ ἐναντίας, παραμένουν εἰς τὰς θέσεις τῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπιτραβεύονται. Αὐτὸν τὸν ἐπιδικωκόμενον σκοπὸν ὑπερέτρησε, δυστυχῶς, καὶ ἡ σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου.

γ΄. Τὸ χεῖριστον διὰ τῶν προποριτῶν καὶ ἐγκωμίων τῆς διὰ τοὺς διμερεῖς διαλόγους καὶ τὸ Π.Σ.Ε., ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, νομιμοποιεῖ καὶ ἐπισημαγίζει σωρεῖαν αἰρετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα ἔχουν συνυπογράμει καὶ οἱ «Ὀρθόδοξοι» ἀντιπρόσωποι. Λ.χ.:

- Μετὰ τῶν Ἀντιχαλκηδονίων: Κοιναὶ συμφωνία (1989), (1990).

- Μετὰ τῶν Πατικῶν: Εἰς Μπάρνι (1987), Μπάλαμαντ (1993), Ραβέννα (2007) κ.ά.

- Εἰς τὰς συνελύξεις τοῦ Π.Σ.Ε.: Εἰς: Πόρτο-Ἀλέγκρε (2006), Πουσάν (2013) κ.ά.

Ἱδιαίτερως μέσα εἰς τὸν «θεολογικόν» χώρον τοῦ Π.Σ.Ε. εἶναι υἱοθετημέναι ὁλαὶ αἱ νέαι θεωρίαι περὶ «ἀοράτου Ἐκκλησίας», «θεωρία τῶν κλάδων», περὶ «ἰσότητος τῶν δογμάτων», «Βαπτισματικὴ Θεολογία».

Ἐπίσης, ὁλαὶ αἱ δραστηριότητες τοῦ Π.Σ.Ε ἔχουν ὡς στόχον τὴν ἀναζητὴν τῆς χαμένης ἐνότητος ὧνων τῶν χριστιανῶν. Δὲν ὑπάρχει οὐτε ἐνῆα κείμενον τοῦ Π.Σ.Ε., συμπεριφωνμένον καὶ ὑπὸ τῶν «Ὀρθόδοξων», κατὰ τὰς ἐποικοδόξας γενικὰς συνελύξεις τῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀποδεκτὸν ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξον Θεολογίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων μας.

Μέχρι στιγμῆς καθιστοῦχαμε τὴν συνειδησίμ μας – καὶ ἐν μέρει τὴν κατεπίεξαμε – καὶ ἀνεχόμεθα, χρησιμοποιοῦντες ὡς ἐπιχείρημα τὸ ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἥσαν ἐνέργειαι ἐλαχίστων ἐκπροσώπων (ὁμιλοῦμεν ἐκ τῆς πλειράς τῶν Ὀρθόδοξων) ἐνεργουμένων αὐθαίρετως. Καί, ὅτι, ἐφ’ ὅσον τὰ ὑπογραφόμενα δὲν ἐτύγχανον τῆς ἐπισφραγισέως τῶν ὑπὸ τῶν τοπικῶν συνόδων τῶν Ἱεραρχίῳν – ἀπτεῖνες τὰς περισσότεράς φορὰς οὐτε κὰν ἐνημερώνοντο ὑπευθύνων –, εἶναι ἀνευ οὐδεμίης ἰσχύος, καί, συνεπῶς, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀδιαφορήσωμεν. Ἀπλῶς προσηχοῦμεθα, καὶ ἡλπίζαμε καὶ ἀνεμείναμε νὰ ἀκυρωθοῦν καὶ καταδικασθοῦν ἀπὸ μίαν γενικωτέραν – ἢ ἔστω τοπικὴν – Σύνοδον. Καὶ ἐνῷ αὐτὸ ὤφειλε νὰ εἶναι τὸ μοναδικὸν ἔργον τῆς συνόδου τῆς Κρήτης, αὕτη, ἀπεναντίας, διὰ τῶν ὡς ἀνω ἐπαίνων καὶ προποριτῶν τῆς, ἐπεσφράγισεν ἐμμέσως πᾶσας τὰς αἰρετικὰς ἀποφάσεις!

Καὶ ὄχι μόνον ἐμμέσως. Ἐχομεν καὶ **ἄμεσον ἐπισφράγισιν**! Εἰς τὴν § 19 τοῦ Κειμένου «Χέσεις...» διακηρύσσεται ἀπεριφράστως ὅτι: «Αἱ ἐκκλησιολογικαὶ προ-ὑποθέσεις τῆς **Δηλώσεως τοῦ Toronto** (1950), ὑπολοφωμένης “Ἡ Ἐκκλησία, αἱ Ἐκκλησίαι καὶ τὰ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῳν”, εἶναι κεφαλαιώδους σημασίας διὰ τὴν Ὀρθόδοξον συμμετοχὴν εἰς τὸ Συμβούλιον». Καὶ νὰ μὲν, ἐν συνεχείᾳ παραθέτει μερικὰ “ἀθῶα” ἀποσπάσματα ἐξ αὐτῆς τῆς Δηλώσεως, ὥπως ἀποσιωπᾷ καὶ ἀποκρύπτει ἔτερα. Συγκεκριμένως, ἡ Δηλώσις καταλήγοντας ἀναφέρει: «Οἱ Ἐκκλησίαις ἀναγνωρίζουν ὅτι τὸ νὰ ἀποτελῇ κάποιος μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι εὐρύτερον καὶ περικεικώτερον (wider and more inclusi-ve) **ἀπὸ τὸ νὰ ἀποτελῇ μέλος τῆς ἰδίας τοῦ Ἐκκλησίας**»!!! Υἱοθετεῖται, δηλαδὴ, ἀμέσως, σαφέστατα καὶ

ἀπποκάλυπτα ἡ αἰρετικὴ Ἐκκλησιολογία τοῦ Προτεσταντισμοῦ! Πέραν τοῦ ὅτι καὶ μόνον ὁ πῖλος τῆς Δηλώσεως, ὁ ὁποῖος καὶ περιέχεται εἰς τὸ συνοδικὸν κείμενον, διὰ τῆς διακρίσεως Ἐκκλησίας καὶ Ἐκκλησιῳν διατρανώνει τὴν αἰρετικὴν Ἐκκλησιολογίαν.

Ὅμοιως ἔχομεν **ἄμεσον ἐπισφράγισιν** αἰρετικῶν ἀποφάσεων τοῦ Π.Σ.Ε. ὑπὸ τοῦ ἰδίου συνοδικοῦ κειμέ-νου ἄλλας δύο φορὰς. Ἀφ’ ἐνός μὲν, εἰς τὴν § 17, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν εἰσήγησιν τῆς **«Εἰδικῆς Επιτροπῆς διὰ τὴν Ὀρθόδοξον συμμετοχὴν εἰς τὸ Π.Σ.Ε.»**, τὸν τελικὸς ἐτικυρωθέντων ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Επιτροπῆς τοῦ Π.Σ.Ε. τὸ 2002, ἀφ’ ἑτέρου δέ, εἰς τὴν § 21, τῶν θεολογικῶν κειμένων τῆς Επιτροπῆς «Πίστις καὶ Τάξις» [Ἀναλυτικὴ ἀναφορὰν περὶ αὐτῶν βλ. εἰς τὰ κείμενα: Μητροπολιτὴν Ναυπάκτου Ἱεροθέου «Παρεμβάσις καὶ κείμενον εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», Ὁρθ. Τύπος, ἀρ. φύλ. 2148, σελ. 5 καὶ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου «Ἡ σύνοδος τῆς Κρήτης καὶ τὸ Π.Σ.Ε.», Ὁρθ. Τύπος, ἀρ. φύλ. 2136, σελ. 1 καὶ 5].

Θεωροῦμεν ὅτι καὶ μόνον δι’ αὐτάς τὰς τρεῖς ἄμεσους ἐπισφραγίσεις τῆς, καὶ κυρίως δι’ αὐτάς, διότι εἶναι τὸσον ἀπποκάλυπτοι, ὥστε νὰ μὴ ἐπιδέχωνται καμμίαν ὑπεκφυγὴν ἢ συγκάλυψιν, ἡ σύνοδος τῆς Κρήτης καθίσταται καταδικαστέα.

7. Τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν **§ 22** τοῦ κειμένου «Χέσεις...»: «Ἡ διατήρησις τῆς γνησίας Ὀρθόδοξου πίστεως διασφαλίζεται **μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος**» εἶναι πάντῃ καινοφανὲς καὶ ξένον πρὸς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν ζωὴν τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Ἐν πρώτοις, δι’ αὐτοῦ **ἀντιπράσκει καὶ πρὸς ἐαυτὴν ἡ σύνοδος**, καθόσον, εἰς τὴν **§ 3 τῆς «Εγκυκλίῳς»** τῆς, ἀναγνωρίζεῖ τὸ κύρος τῆς **Συνόδου τοῦ 1484**, τῆς ἀποκηρύξεως τὴν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας (1438-1439), καὶ δικαιοσάσεις τὸν Ἅγιον Μάρκον τὸν Εὐγενικόν, τὸν μόνον κατ’ οὐσίαν ἀντιπράσαντα καὶ ἀνατρέφοντα αὐτὴν. Ἐὰν ἤθελεν ἡ σύνοδος τῆς Κρήτης νὰ εἶναι συνεπὴς πρὸς τὴν ἀνωτέρω § 22 τοῦ συνοδικοῦ κειμένου τῆς, ὤφειλεν, ἀπεναντίας, νὰ καταδικάσῃ τὴν Σύνοδον τοῦ 1484, ὡς περὶφρονήσασαν τὸ «συνοδικὸν σύστημα (δηλαδὴ, τὴν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας)... τὴν ἀνωτάτην αὐθεντίαν ἐπὶ θεμάτων πίστεως» καὶ δικαιοσάσαν «ἄπομνη» (τὸν Ἅγιον Μάρκον), συντελέσαν εἰς τὴν «διάσπασιν» τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ προσφάτι τηρήσεως ἡ ὅθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὀρθοδοξείας» (πάντα τὰ ἐνὶ ἐισαγωγικῶν προερχόμενα ἀπὸ τὴν § 22). Ἀλλὰ, φυσικά, δὲν εἶχε τὴν τόλμην νὰ προχωρήσῃ – τούλαχιστον πρὸς τὸ παρὸν – μέχρις ἐκεῖ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔλθῃ εἰς ἀντίθεσιν πρὸς ἐαυτὴν.

Ἀντιπθετα, φυσικά, διὰ τῆς § 22, καὶ πρὸς τὴν **διαχρονικὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν καταδικάσανσαν συν-όδους** καὶ χαρακτηρίσανσαν αὐτάς ὡς Αἰρετικάς, Ἀησικάς καὶ Ψευδοσυνόδους [ὡς λ.χ. τὴν ἐν Ἑφέσῳ (449), τῆς Ἱερείας (754), τῆς Λυώνος (1274) κ. ἄ.], καὶ συγχρόνως **ἀνοικταπτάσαντος πρὸς ἀντιπαχέντας πρὸς αὐτάς** καὶ διωχθέντας καὶ μαρτυρήσαντας ὑπ’ αὐτῶν.

Ἀντιπθετα ἀκόμῃ καὶ **πρὸς τὴν Ἐγκύκλιον τῶν τεσσάρων Πατριάρχων (1848)**, ἡ ὁποῖα κηρύσσει ὅτι: «**τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι αὐτὸς ὁ Λόσος**» εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος διασφαλίζει τὴν διατήρησιν τῆς γνησίας Ὀρθόδοξου πίστεως, καὶ **ὄχι τὸ συνοδικὸν σύστημα**, –καὶ μάλιστα «**μόνον**» αὐτό–, ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ σύνοδος εἰς τὴν § 22.

Ὡς ἐπισφράγισιν, παραθέτομε τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποῖαν δίδει ἐν προκειμένῳ πρὸς τὴν σύνοδον τῆς Κρήτης, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας: «Τελικά, ὅσον ἀφορρὶ τὴν § 22, ἡ ὁποῖα δηλώνει ὅτι “ἡ διατήρησις τῆς γνησίας Ὀρθόδοξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος”, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος (ἐνν. τῆς Βουλγαρίας) δηλώνει, ἀντιθέτως, ὅτι τὸ τελικὸν κριτήριον γιὰ τὴν ἀποδοχὴν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συνόδων εἶναι ἡ ἐπάγρυπνη δογματικὴ συνειδησις ὧλων τοῦ Ὀρθόδοξου πληρώματος. Δηλώνει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὅτι ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δὲν χορηγεῖ μὲ αὐτόνομον ἢ μηχανιστικὸν τρόπον τὴν ὀρθὴν ἐκδοχὴν τῆς πίστεως, ἡ ὁποῖα ὁμολογεῖται ἀπὸ τοὺς Ὀρθόδοξους χριστιανοῦς» (orthodoxethos.com / Ἀπόφασις 1. Συνόδου Πατριαρχείου Βουλγαρίας).

Τέλος, ἡ παραπομπὴ εἰς τὸν **δον Κανόνα τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου**, ἡ ὁποῖα τίθεται ἐν κατακλείδι τῆς § 22 – πρὸς δὴθεν κατοχυρώσιν –, εἶναι **τελείως ἄσχετος**, ἐφ’ ὅσον ὁ κανὼν δὲν ἀναφέρεται εἰς θέματα πίστεως! Δι’ αὐτὸ καὶ ὁ συντάξας τὴν ἐν λόγῳ § 22, δεδομένου ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς ὡμιλοῦσε διὰ τὴν διασφάλισιν τῆς πίστεως, προσέθεσε «ἐξεκάρφωτας» εἰς τὸ τέλος τὴν φράσιν «καὶ κανονικῶν διατάξεων», προφανῶς διὰ νὰ τὴν χρησιμοποίησῃ ὡς “γέφυραν” πρὸς τὸν ἄσχετον κανόνά, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀνάγκην πρὸς κατοχυρώσιν!

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἐκπλήσσει, θλίβει, ἀλλὰ καὶ προκαλεῖ ἱερὰν ἀγανάκτησιν ἡ εἰδοσις, καθ’ ἣν, ὑπέρμωχοι τῆς συνόδου τῆς Κρήτης ἥρχισαν **νὰ ἀπειλοῦν καὶ νὰ διώκουν** τοὺς μὴ ἀποδεχόμενους αὐτὴν. Βασιζόμενοι εἰς αὐτὴν τὴν ἀνυποστάτου περιεχομένου § 22, **καὶ μόνον εἰς αὐτὴν!** Τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ ἐξανθήλῃ τὴν ἀνοχὴν τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος, καὶ **θὰ ἐπισπείσῃ τὴν καταδικὴν τῆς συνόδου καὶ ὧνων θὰ συνεχίσουν ἀμετανόητους νὰ τὴν ὑποστηρίζουν**.

8. Εἰς τὸ ἐπίσημον «Μήνυμα» τῆς συνόδου ἀνεγνώσαμεν ὅτι: «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐκφράζει τὴν ἐνότητά καὶ τὴν καθολικότητά τῆς ἐν Συνόδῳ» («Μήνυμα»). 1). Δηλαδὴ, ἡ σύνοδος θέλει νὰ μᾶς εἰπῇ ὅτι ἡ ἐνότης καὶ ἡ καθολικότης **«πραγματοποιεῖται»** εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου, ἐπομένως τὸ πλῆρωμα αὐτῶν εὐρίσκει τὴν ἐκφράσιν τοῦ **ΜΟΝΟΝ** ἐν Συνόδῳ καὶ ἐγγυητῇ καθίσταται ὁ πρῶτος τῆς Συνόδου. Ἀποφωνεύον νὰ μᾶς εἰπῇ εἰς τί ἔγκειται ἡ ἐνότης καὶ ἡ καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὴν Παράδοσιν τῶν θεοφόρων Πατέρων μας, ἡ ἐνότης καὶ ἡ καθολικότης τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας ἀνα-φέρεται εἰς τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας, τὸ ὁποῖον εἶναι αὐτὴ αὐτὴ ἡ πίστις ἡμῶν, - «ἡ μητέρα τῆς αἰωνίου ζωῆς» κατὰ τὸν Ἅγ. Κύριλλον Φλεξανδρείας - καὶ ὄχι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου. Εἰς τὴν πρώτην περιπτώσιν εἶναι δεδομένη ἡ ἐνότης, εἰς τὴν δευτέραν εἶναι ἱζητούμενη. Ἐς Ὀρθοδόξους ἀπομύεως, ἡ Σύνοδος προϋποθέτει τὴν ἐνότη-τα, δὲν τὴν ἀναζητεῖ. Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα «ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας» καὶ εἰς τὴν ἐνότητά τῆς πάντας καλεῖ. Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα εἶναι δεδωμένον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τοὺς μετέχοντας εἰς Αὐτὴν, διότι δὲν εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπώλεσμένο καὶ ἀναζητεῖ-ται.

Εἰς τὸ «Μήνυμα» τῆς συνόδου, βλέπομεν λοιπὸν νὰ μεταθέσθιν τὴν ἐνότητά καὶ τὴν καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ ἐπίτεδον τῆς πίστεως, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου, διὰ τὴν τοπικὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὴν σύνα-ξιν τῶν ἐπισκόπων, διὰ τὴν ἐπαρχιακὴν, ἢ οἰκουμενικὴν σύνοδον. Ἡ μετέθεσις αὕτη γεννᾷ μεγάλα ἐκκλησιολο-γικὰ προβλήματα. Θὰ περιορισθῶμεν εἰς μίαν μόνον παρτήρησιν. Κατὰ τὸν Μητροπολίτην Περγάμου «Ἡ μουσ-δικότητα τοῦ ἐπισκόπου σὲ κάθε τοπικὴ ἐκκλησία εἶναι ἕνας ὁρος “ἐκ τῶν ὡν ὄκτ’ ἀνευ” γιὰ τὴν καθολικότητα αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας» (Μητρ. Περγάμου Ἰω. Ζηζιούλα, “Ἔργα Α΄, ὅπ.π.», σελ. 586).

Δηλαδὴ, μὲ βάσιν τὰ ἀνωτέρω, αἱ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι, αἱ ὁποῖαι χρεοῦσιν λόγῳ θανάτου τοῦ ἐπισκόπου τῶν ἢ διὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους, εἰς τὸ μεγάλο χρονικὸ διάστημα, αὐτομάτως παύουν νὰ ἔχουν τὴν καθολικότητα καὶ τὴν ἐνότητά, ἐφ’ ὅσον χρόνον τοὺς λείπει τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου; Αὐτὰ εἶναι πράγματα ἀπαράδεκτα διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν.

Διὰ νὰ μὴ πελαγοδρομοῦμεν εἰς ἄλλοτριους καὶ πειρα-σμικάς ἐννοίας, θὰ ἀναφέρωμεν τὸν Ὀρθόδοξον λόγον τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς, τοῦ νέου ὁμολογιοῦ: «Στὴν οὐσία τῆς καθολικότητας δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν Θεανθρωπότητα, ἐπεὶδὴ ὁ Θεὸς Ἄλογος, ὁ Θεάνθρω-πος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι Ἐκεῖνος ποῦ ἐν Ἐαυτῷ ἐνώνει, συνάγει, καθολικοποιεῖ, οἰκουμενικοποιεῖ ὅλα τὰ λογικὰ τίσιματα μετὰ ἐαυτοῦ του, τὸν Δημιουργό, ἀλλὰ καὶ τὰ λογικὰ τίσιματα μετὰ τοῦ τοῦ. Ἡ εἰσόδος καὶ ἡ ζωὴ σὲ αὐτὴν τὴν καθολικοποίησην πραγματοποιεῖται με τὴν ἐλεύθερη βούληση καὶ διὰ τῶν ἱερῶν μυστηρίων καὶ τῶν ἁγίων ἀρετῶν... Στὴν πραγματικότητα, ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς, εἶναι ὅλο τὸ βάθος, ὅλο τὸ ὕψος καὶ ὅλο τὸ πλάτος τῆς καθολικότητος» (Ἀγ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, «Ἡ Ἐκκλησία, τὸ παμμυστήριον τοῦ Χριστοῦ», σελ. 259).

9. Εἰς τὸ κείμενον τοῦ «Μηνύματος», καθὼς καὶ εἰς τὴν «Ἐγκύκλιον», ὑπάρχει ἡ προβληματικὴ φράσις, «ἡ Ἐκκλη-σία δὲν ζεῖ γιὰ τὸν ἐαυτὸν τῆς». Ἀρχικῶς, ὀφείλομεν νὰ ἀποκαλύψωμεν ὅτι ἡ φράσις αὕτη εἶναι ἀκριβῆς ἀντιγραφή ἀπὸ τὸ κείμενον τοῦ διατάγματος «Ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐλπίδα. Ἡ Ἐκκλησία μέσα στὸν σύγχρονον κόσμῳ» (GS) τῆς Β΄ Βατι-κανῆς συνόδου. Ἐς Ὀρθόδοξους ἀπομύεως, ὁμως, ὁ εαυτὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Χριστός. Ἡ Ἐκκλησία ζεῖ ὄντως διὰ τὸν ἐαυτὸν τῆς, ὅλῃ, τὸν Χριστὸν, καὶ εἶναι τε-λείως αὐτόνομος ἀπὸ τὴν ζῶντὴ τοῦ κόσμου. Ἄν δεχθῶμεν τὴν φράσιν αὐτὴν τοῦ «Μηνύματος», ὁμιλοῦμεν πλεὺον διὰ τὴν ἐκκοσμίκευσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Μέσα εἰς τὰ κείμενα τοῦ «Μηνύματος», τῆς «Εγκυκλί-ου» καὶ τῆς «Ἀποστολῆς» διακρίνομεν εὐκρινῶς μίαν γλῶσσαν ὅπως ἐκείνη τοῦ «κοινωνικοῦ Ἐυαγγελίου» τῶν Προτεσταντῶν καὶ τοῦ κειμένου «Ἡ Ἐκκλησία μέσα στὸν σύγχρονον κόσμῳ», τῶν Πατικῶν. Βλέπομεν μίαν παρ-έμβασιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ ἀπτά προβλήματα τῆς πολιτικῆς κοινωνίας καὶ εἰς τὰ ἀκανθώδη ζητήματα τοῦ συγχρόνου κόσμου, μὲ μίαν γλῶσσαν ἀκινδύνου ρητορ-ικῆς, ἀπογευμαρινωμένης ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Σταυ-ροῦ, τὴν ὁποῖαν προσφέρει ἡ Ἱερά Χάρις.

10. Ὑπάρχουν βεβαίως, πολλὰ ἀκόμη τὰ ὁποῖα θὰ ἡμπορούσαν νὰ ἐπισημανθοῦν. Ὡς παράδειγμα, ἀναφέ-ρομεν τὰ «παρθωρικά» τὰ ὁποῖα ἔχουν δημιουργηθῇ, ὅσον ἀφορρὶ τὰ καλῶματα γάμου. Διὰ μὲν τὸν γάμον Ὀρθο-δόξων μεθ’ ἑτεροδόξων τὸ «παρθύρον ἀνοίγεται» ὑπὸ τῆς συνόδου διὰ τῆς προσφερομένης δυνατοτήτος ἐκκλη-σιαστικῆς οἰκονομίας ὑπὸ τῆς 1. Συνόδου ἐκάστης αὐτοέκα-θολῳ Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας (§ 5ii), ὁπότε δίδεται συνο-δικῶς Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία (§ 5ii), ὁπότε δίδεται συνο-δικῶς ἐπισφράγισις εἰς τὸ φαινόμενον, οἱ ἐτερόδοξοι σύζυγοι νὰ ἀνήκουν, εἰς τὸ ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικόν, παραμένοντες ἀβάπτιστοι καὶ ἀχαρίτωτοι. Διὰ δὲ τὸν γάμον μετὰ τὴν χειρ-τονίαν τὸ «παρθύρον παραμένει μισανόκητον», καθ’ ὅσον δηλοῦται μὲν ὅτι ἡ ἰσχύισα κανονικὴ παράδοσις τὸν κωλῆει, προηγουμένως ὁμως ἔχει προδηλωθῇ ὅτι «ἡ ἱερω-σύνη αὐτῆ κατ’ ἐαυτὴν δὲν ἀποτελεῖ κώλυμα γάμου» (§ 4). Τέλος, διὰ τὸν γάμον μετὰ τὴν μοναχικὴν κοῦραν καὶ διὰ τὸν γάμον Ὀρθόδοξων μετὰ μὴ Χριστιανῶν, τὰ «παρθύ-ρα περιμένουν κλειστά μίαν ἐπομένην σύνοδον νὰ τὰ ἀνοίξῃ» –ἐνὸς τῆς ἐπομένης ἑπταετίας, κατὰ τὴν δηλῶσιν τοῦ «Μηνύματος» –, καθ’ ὅσον κωλύονται μὲν «κατ’ ἀκρι-βειαν», χωρὶς ὁμως νὰ ἀναφέρεται ρητῶς ἡ ἔλλειψις δυνα-τότητας ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας (§ 3 καὶ § 5iii).

Κατακλείοντες τὰς κυριετώτερας ἐπιλεκτικὰς καὶ συνο-πτικὰς διαπιστώσεις, ἐπὶ τῆς συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου, πιστεύομεν πῶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω λεχθέντων, κατέστη ἐμφανές ὅτι τὰ κείμενα αὐτῆς δὲν ἡμποροῦν νὰ ἐντα-χθοῦν εἰς τὴν θεολογικὴν παράδοσιν τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας· διότι δὲν ἀποτελοῦν συνεπὴ καὶ ἀκριβῆς συν-έχαιαν τῆς θεολογίας τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ὁποῖ-ων τὰς εὐχὰς ἐπικαλούμεθα εἰς τὸ τέλος καθὲ Ἐκκλησια-στικῆς πράξεως. Ἐπὶ Τριδολογικοῦ καὶ Ἐκκλησιολογικοῦ ἐπιπέδου, ἐξ ἐπομύεως Ὀρθόδοξον, εἶναι ἀπαράδεκτα. Ὅλως ἱδιαίτερως τὰ κ

'Υστάτη ανάγκη πάντων ἡμῶν ἐστίν ἡ "Ενωσις τῶν Ὁρθοδόξων Κρατῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

δυσαρπὴς τῶν δύο προηγουμένων, διανοητικῆς καὶ ἐκπολιτιστικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀποδεχθεῖσας ὑπεράστης τούτων, τῆς πνευματικῆς, κατόπιν τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἀνεμενόμενου Ἰοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Σύμπτωσις ἡ μαρκιανὸς προσφορά τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶχε, θεία Πρόνοια, κοινὸν σκοπὸν, τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα δεχθῇ τὴν Ἀποκαλυφθεῖσαν Ἀλήθειαν.

Ὁ Μεσαιωνικὸς οὗτος Ἑλληνισμὸς (τὸ Βυζάντιον), βασιζόμενος εἰς τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ ἔχων ὡς μέσον τὴν θείκην Ἑλληνικὴν γλῶσσαν,³ ἡ ὁποία ἠμποροῦσε νὰ ἐκφράσῃ τὸ βάθος καὶ τὸ εὖρος τῆς θείας ἀποκαλύψεως, κατέστη ὁ περιοριστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ καὶ θεία Χάρρι, ἔθεσε τὸ θεμελιῖον τῆς Νέας Ὁρθοείας, τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὴν ὁποῖαν προηποσάθη μὲ Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ἀγίους, ὁσίους, φωτιστάς, ιεραποστόλους, ἐκχριστιανιστάς, ἀσκητάς, ζῳητάς, ιερομνημόνων καὶ λοιποὺς ὁμολογητάς.⁴ Τὸ Βυζάντιον, οἱ Βασιλεῖον Ἱερατεύμα, προσέφερεν εἰς ἅπαντας τοὺς λαοὺς ἐντὸς αὐτοῦ καὶ περὶ τούτου. ἔως τὴν μακρινὴν Ρωσίαν τοὺς ιεραποστόλους του καὶ κατέστησε τὰ ἄγρια αὐτὰ ἔθνη εἰς ἔθνη ἅγια καὶ τέκνα τῶν πνευματικῶ. Σήμερον, ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ διώκονται ὅπως καὶ πρὸ τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων (313 μ.Χ.) καὶ μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι ἡγέται ἡμῶντων νὰ βοηθήσουν τοὺς Χριστιανούς ἀπὸ τοὺς ἀντιχριστοὺς διώκτας τῶν.⁵

Τὰ Ὁρθόδοξα αὐτὰ Χριστιανικά κράτη διακινῶντων ἔκτοτε τὸν Βυζαντινὸν πολιτισμὸν μας⁶ καὶ δυστυχῶς, δι' ἡμᾶς, ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλλάς, ἡ πνευματικὴ τὴν μητέρα, ἀπώλεσε τὴν Βυζαντινὴν τῆς ζωογόνου αἰγλήν, κατόπιν τῶν ἀδικαιολογιώνων συναναποτροφῶν τῆς μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἀντι-Ὁρθόδοξους καὶ ἀνθελληνικοὺς τῆς Δύσεως.⁷ Πῶς εἶναι δυνατόν ἡ πνευματικὴ μητέρα τῶν Ὁρθόδοξων λαῶν νὰ παρεκκλινή, νὰ ἐκπέσῃ καὶ νὰ εἶναι σήμερον μακρὰν τῶν πνευματικῶν τῆς τέκνων; Ποιοὶ ἦσαν οὗτοι, οἱ ὁποῖοι τὴν παρεπίλησαν καὶ ἐπέπεσε τῆς τιμῆς, τοῦ μεγαλείου, τῆς ἱερότητος καὶ τῆς μητρικῆς ὑπεροχῆς τῆς; Ποιὲ ὅμως δὲν εἶναι ἀργά⁸ ἡ ἀποστασιπασα ἀς ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν παραδοσιακὴν ἀρχὴν τῆς θέσεαι καὶ ἀς ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν νὰ ἐνώσῃ ὅλους τοὺς Ὁρθόδοξους λαούς καὶ τότε ἡ προτέρα τῆς τῆς ἡμῶντοῖ νὰ ἀποκατασταθῇ ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς ἐν μιᾷ νυκτί. Ἄπαντα τὰ Ὁρθόδοξα κράτη ἀναμείνουν τὴν ἐπιστροφήν των εἰς τὴν ἀγκλήν τῆς τροφῆς των, τῆς Ὁρθόδοξου μητρὸς των καὶ τοῦτο δύναται καὶ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γίνη τὸ συντομώτερον δυνατόν⁹ διὰ τῆς ἐνώσεως ἀπάντων τῶν Ὁρθόδοξων κρατῶν, καθ' ὅτι οἱ καιροὶ οὐ μενετοί. Ἡ παγκοσμιοποίησις καὶ ὁ οἰκουμενισμός ἔχουν, δυστυχῶς, διαβιβρώσει, διαστρεβλώσει καὶ ἐκφυλίσαι ὁλόκληρον τὸν πλανήτην. Ἡ μόνη ἐλπίς τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ θεοκύριος Παραδοσιακὴ Ὁρθόδοξία, ἀλλὰ χρειάζεται παραδείγματα πρὸς μίμησην.

Ἐπιβαλλόμεναι Οικονομικαὶ καὶ Αποπετροβόμεναι Πνευματικαὶ Ἐνώσεις

«Γενναίηται γάρ» ἀπόλοι τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω. Ποῦ σοφός; ποῦ γενναίεαυτός; ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; οὐχὶ ἐμῶνρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου;» (Α' Κορινθ' α' 19-20).

Στόχους τῶν σκετινῶν δυνάμεων (τῶν Illuminati)⁹ εἶναι ἡ παγκοσμιοποίησις διὰ τῆς ἐνώσεως ἀνομοίων λαῶν, ἐτεροδόξων καὶ ἀλλοθρόνων, ἀθέων καὶ σατανιστῶν, ἑτερογλώσσων καὶ ἀλλοεθνῶν, ἀνὲν μὲν κοινῷ πολιτισμοῦ ἡ καταγωγῆς καὶ προπατρίων ἀνε κοινῆς πίστεως καὶ παιδείας, ὥστε νὰ ὑφίσταται σύγχυσις καὶ διαμάχη μεταξύ τῶν¹⁰ μὲ τὸ μόνον δὲ φανταστικὸν κοινὸν χαρακτηριστικὸν τῆς ἐπιτάλαστον, ἐπιβαλλομένην οἰκονομικὴν ἐνώσιν,¹¹ ἡ ὁποία καθίσταται παγίς δουλείας, ἐξαρτίσσεως, ἀπωλείας τῆς Ἐθνικῆς κυριαρχίας, τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν ἀρχῶν καὶ ἀξιών παντός Ὁρθόδοξου παραδοσιακοῦ, ἱστορικοῦ καὶ θεοσεβέως¹² Ἐθνούς.¹³ Αὕτῃ ἡ κεκαλυμμένη ἀπάτη τῆς ἀνομιολογίας, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ μακροχρονίου σατανικοῦ σχεδίου των, ἐπιβάλλεται ἀντιδημοκρατικῶς, διὰ τῆς τρομοκρατίας καὶ ἐσχάτως, διὰ τῆς ἀτελειτῆς εἰσορῆς λαθρομεταναστῶν (Μουσουλμάνων)¹⁴ εἰς τοὺς Χριστιανικοὺς λαούς καὶ δὴ εἰς τοὺς Ὁρθόδοξους καὶ πρὸ πάντων τὴν μητέρα τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν περιορίσουν Ἑλλάδα.

Ἀλλ' αἱ μόναι ἐνώσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀναγκαῖαι καὶ ἐπιβαλλόμεναι μεταξύ λαῶν, εἶναι αἱ πνευματικαὶ τοιαῦται μεταξὺ ὁμοδόξων λαῶν, Χριστιανῶν Ὁρθόδοξων καὶ μὲ κανένα ἄλλον καθ' ὅτι μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι εἰσὶν ἀδελφοὶ ἐν Κυρίῳ καὶ οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς λοιποὺς, οἱ ὁποῖοι παρέμειναν ἐπὶ τὴν ἀθείαν, σατανιστῶν, αἱρεσιν καὶ τὰς ἑτέρας φιλοσοφικὰς τὰς πλάνας, ἠμποροῦν νὰ ἐνοποιηθῶν. ἔκτος ἐξων μετανοήσουν καὶ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἀλήθειαν. Ὁ Σεργεῖ Ναρσικὸν, Πρόεδρος τῆς Κρατικῆς Δοῦμας τῆς Ρωσίας εἶπεν ὅτι, «στὴ Ρωσία δὲν θὰ ἐξέχασουμε ποτέ, διὰ παραλόγαθαι ἀπὸ Ἑλλήνων μοναχῶν τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ παράδοσιν».¹⁵ Ὁ Ρώσος Πρόεδρος, Βλαδίμηρος Πούτιν, ὁ Προστάτης τῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς Πίστεως,¹⁶ ἐπιοκτεττεται ἐπανηλημμένως τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἐπῆγε δὲ οὗτος πέρσει εἰς Ἀθήνας καὶ Ἅγιον Ὅρος μαζὶ μὲ τὸν Ρώσων Πατριάρχην Κύριλλον διὰ τὸν ἐορτασμὸν τῶν 1.000 ἐτῶν τοῦ Ρωσικοῦ μοναχισμοῦ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος.¹⁷ Ἀπὸ τὸ Ρωσικὸς λαὸς καὶ οἱ ὑπόλοιποι Ὁρθόδοξοι λαοὶ εἶναι πλησίον τῶν Ἑλλήνων καὶ αἰσθάνονται οὗτοι μεῖζον τὸ χρέος των ἐναντὶ τῆς μητρὸς των, διὰ τὴν μακράναιαν πνευματικὴν προσφοράν τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὰ Ἐθνή των.

Βεβαίως, ὁ ἐκέρχων ἀνθρώπων δὲν εἶναι μόνον οἰκονομικὸν ὄν, ἀλλὰ πρῶτοστα πνευματικὸν τοιοῦτον, μὲ μονα-

Ἀμοιβαῖος σεβασμὸς διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἐνότητος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

βίωνει πρωτόγνωμα προβλήματα καὶ ὀδηγεῖται σὲ ἀδιέξοδα.

Ὅπως προείπαμε, καὶ ἐμεῖς ἀποσκοποῦμε στὴν ἐνότητα, στὴν ἀγάπην ἀλλὰ καὶ στὴν ὑπαρξὴ ἐνὸς ἀρραγοῦς μετώπου μεταξύ ἐκείνων ποὺ ἀγωνίζονται κατὰ τὸν ποῦ οἰκουμενισμοῦ.¹⁸ Ὅμως, δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀλληλοπροστατευώμεναι αὐτοὶ ποὺ βρίσκονται στὸ κοινὸ ἀγῶνα; Δὲν θὰ ἔπρεπε, γιὰ νὰ ἐπιτευχῇ ἡ ἐνότητ, νὰ γραφῶνται ἔστω καὶ μίαι καταγγελία κατὰ τῶν ἀπρετῶν παραγκλισμῶν ἀπὸ ὑποπτοὶ καὶ σκεοτινοὶ κέντρον, ποὺ ἐδῶ καὶ μῆνες βάλλει κατὰ τοὺς Ὁρθόδοξους Τύπου, ὅχι μίαι ἡ δύο φορές ἀλλὰ ἐπὶ ἑβδομοδιασίας βάσεως μὲ ὑβριστικὰ ἄρθρα; Καὶ μάλιστα τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ ἐν λόγω ἱστότοπος ἔχει φιλικές σχέσεις μὲ πατέρες ποὺ ἡγούνται τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ καὶ ἐπικροτεῖ καὶ παρουσιάζει τὶς προσπάθειές τους; Ἡ μὴ καταγγελία δημοσίως τῶν ὑβριστικῶν, ψευδῶν καὶ ἀνυποστάτων αὐτῶν χαρακτηρισμῶν δὲν αἰρεῖ τὴν ἐνότητα; Ἡ συκοφαντία τοῦ ἱστοτόπου, ὁ Ὁρθόδοξος Τύπος καθοδηγεῖται ἀπὸ τὸν π. Βασίλειο Βολουδάκη (συκοφαντία κατὰ τοῦ παλαίου συνεργάτου τοῦ π. Μάρκου, παρὰ τῆς κατ' ἐναντίληψιν διαμεύσεως του, καὶ προβολῆς κατὰ τῆς Ὑπνατικτῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Π.Ο.Ε., ὥσάν νὰ ἀπαρτίετται ἀπὸ ἀχειράνθρωπους, οἱ ὁποῖοι χειραγωγοῦνται ὡς δβουλα ὄντα) ἐπανηλθῆθη ἀπὸ πατέρες στὴν πρόσφατὴ Συνάχη τῆς Γαζέας, πράγμα τὸ ὁποῖο φανερώνει ὅτι ὁ μακρὰν τῆς Ἑλλάδος ἱστοτόπος ἀρθρογραφεῖ καθ' ὑπαγόρευση τῶν ἐν Ἀθῆναις ψευδολαῶν- πληροφοροδοτῶν των. Μποροῦν, ἄραγε, νὰ ἀποδείξουν αὐτοὺς τοὺς ἰσχυρισμούς τους;

Γιατὶ θὰ πρέπει τῆς λανθασμένης καὶ ἐπικίνδυνες ἀποφάσεως τῆς συνόδου τῆς Κρήτης νὰ εἰς ἐπιώμησης ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅταν μάλιστα, ἡ Ἐκκλησία μας χαρακτηρίζεται γιὰ τὴν πῖο σταθερὴ τήρησιν τῆς Παραδόσεως; Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ διακοπὴ τῆς μνημόνευσης θὰ ἐπιφέρει ἀναταραχὴν στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅχι στὸν Πατριάρχην Βαρθολομαῖο, ὁ ὁποῖος φέρεῖ ὅλη τὴν εὐθύνη, κατὶ τὸ ὁποῖο θὰ προκαλέσῃ ἰκανοποίησιν σὲ ὅλους αὐτοὺς ποὺ θὰ τὴν ἤθελαν ἀδύναμη καὶ εὐαλμία: Πρῶτον στὴν κυβερνήτην, ποὺ προσπαθεῖ νὰ περιθωριοποίησιν τὴν Ἐκκλησία πα-

δόκων σκοπὸν τὴν πρσοαπτικὴν τελείωσιν καὶ συν-ὑπαρξὴν μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν του, οἱ ὁποῖοι ἔχουν κοινὰς ἐπιδιώξεις καὶ στόχους. Οἱ ὑπόλοιποι ἐν πλάνῃ καὶ ἀποστασία ἀνθρώποι ἡ θὰ πρέπει νὰ τιπομένουν νὰ ἀκολουθοῦσιν τὴν ἀλήθειαν καὶ τοὺς Ὁρθόδοξους ἀδελφούς των, ὥστε νὰ σωθοῦν ἡ νὰ ἀφεθοῦν εἰς τὴν πλάνην των καὶ μακρὰν ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους Ὁρθόδοξους ἄλλως κινδυνεύουν καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι, ὅταν θὰ εὐρίσκωνται εἰς μόνιμον σγῆχιν καὶ συνὑπαρξὴν μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἀθέους καὶ δὴ τοὺς σατανιστάς («προοδευτικούς» φιλελευθέρους) τῶν λοιπῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἐλέγχονται καὶ κατευθύνονται ὑπὸ τῶν σκεοτινῶν δυνάμεων. Ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Δύσεως ἦτο καὶ εἶναι παντελῶς λανθασμένη ἀκολουθοῦν αὐτοὶ τὰς ἐντολὰς τῶν σκεοτινῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι κατὰ τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν καὶ φαίνεται εἰς τοὺς λοιπούς λαούς δι' ὑποστηρίχων μόνον τὰ οἰκονομικὰ των συμφέροντα, τὰ ὁποῖα συσχετίζονται μὲ τοὺς Μουσουλμάνους καὶ τοὺς τῆξανιστάς τοὺς ISIS.

Ἐπιβίως: Ἡ Ἀλήθεια ἐναντὶ τῆς Πλάνης

«Ἡμῶν γάρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐράνοις ὑπάρχει, ἐξ οὗ καὶ σωτήρῃ ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν» (Φιλιπ. γ' 20).

Ἡ πλάνη κυριαρχεῖ εἰς τὸν πλανήτην ἐπὶ ἀρκετὰς ἐκατοντάδας ἐπὶ¹⁹ καὶ προσπαθοῦν οἱ ἐπιβάλλοντες ταῦτην νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν Ἀλήθειαν, γεγονὸς ἀδύνατον, ἀνεπίτρεπτον καὶ ἀπορριπτέον δι' ἡμᾶς, τοὺς γινώσκοντας ταύτην. Ἡ ἀλήθεια ἀπεκαλύφθη καὶ εἰς τοὺς σοφοὺς Ἀρχαίους²⁰ Ἑλλήνας ἐμῶςας, διὰ τῶν ἠθικῶν φιλοσοφῶν των καὶ κατόπιν ἀμέσως διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Ἰοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ¹⁶ ὑπὸ τῶν θεοπνευστῶν πατέρων μας. Ὁ λαὸς οὗτος ἠύρισκετο, ἐν παντὶ χρόνῳ, ἐνὸς τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς Ἀληθείας καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὸ Ἔθνος τοῦτο κατέστη θεοπροβλήτων, περιορίουν καὶ ἁγίων καὶ ἐξαισεύσεων ἐπὶ δέκα πέντε αἰῶνας,²¹ ἡ ἐκχριστιανιστὴ ἀπάντας τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης. Ὁ πλάνος ὅμως μὲ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ προσπαθεῖ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν πλάνην του καὶ ἡμῶντορε νὰ πείσῃ ὁλόκληρον τὴν Δύσιν, ἡ ὁποία ἀπώλεσε τὴν Ὁρθόδοξον, τὴν ὀρθοπράξιν, τὴν Παράδοσιν καὶ τὸν προορισμὸν καὶ τὴν κατέστη πολεμῶς τῶν Ὁρθόδοξων λαῶν, διότι δὲν ἀκολουθοῦν ταύτην. Ἡ Δύσις εἶναι πνευματικῶς νεκρὰ καὶ δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει ἐλπίς μετανοίσεως τῆς καὶ συνεπῶς, σωτηρίας τῆς. Συνεπῶς, ὁποῖον κράτος ὑποτέσει εἰς τὰ δικτυὰ τῆς εἶναι κατεστημένον καὶ καταδικασμένον εἰς τὴν μόνιμον ἀπώλειαν.

Ἡ Ἀνατολικὴ Εὐρώπη καὶ ἡ θεοσεβὴς Ρωσία ἀπέρριψαν τὸν πλάνον, τοὺς ὁπαδοὺς του καὶ ὅλους τοὺς αἰρετικούς καὶ παρέμειναν Ὁρθόδοξοι, ἀδελφοὶ ἐν Κυρίῳ καὶ τέκνα πνευματικὰ τῆς Ὁρθόδοξου μητρὸς των, τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Δύσις εἶναι ἐναντίον τῆς.¹⁸ Οἱ Ὁρθόδοξοι οὗτοι λαοὶ αἰσθάνονται μέγα τὸ χρέος πρὸς τὴν πνευματικὴν των μητέρα καὶ συνεχῶς τὴν μνημονεύουν, τὴν ἀναγνωρίζουν καὶ τὴν σέβονται διὰ τὴν προσφοράν τῆς πρὸς τὰ τέκνα τῆς ταῦτα. Ὁ ρόλος τῆς Ἑλλάδος εἶναι πράγματι πνευματικὸς καὶ ἱστορικὸς καὶ ὡς ἐκ τούτου σεβαστὸς ἀπὸ ὅλους, τοὺς γνωρίζοντας τὴν Ἀλήθειαν.¹⁹ Ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ στόχος τῆς εἶναι καθοριστικός, καθοδηγητικός, μητρικός καὶ μοναδικὸς καὶ ὀφείλει νὰ ἐκθῇ ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς ὅλα τὰ Ὁρθόδοξα τέκνα τῆς, ὅλους τοὺς Ὁρθόδοξους λαούς καὶ νὰ δημιουργήσουν ἀπὸ κοινῷ μίαν Παγκοσμίαν Πνευματικὴν Ἐνωσιν Ἀπάντων τῶν Ὁρθόδοξων Κρατῶν. Τὸ μῖος τῆς Δύσεως κατὰ τῆς Ρωσίας καὶ κατὰ τοῦ Προέδρου Πούτιν εἶναι μοναδικὸν καὶ ἀνευ ὀρίων. Εὐρίσκονται, οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι Δυτικοί, μονίμως εἰς τὸν ψυχρὸν πόλεμον.

Τέλος, ἐλπίζουμε, θεία Χάρρι καὶ μὲ τὴν ἐπιδιώξιν τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων πνευματικῶν καὶ πολιτικῶν ἡγετῶν νὰ γίνη πραγματικότης ἡ προσέγγισις ὅλων τῶν Ὁρθόδοξων λαῶν καὶ διὰ μίας πολυπλεύρου ἐκστρατείας νὰ τοὺς ἐνημερώσωμεν διὰ τὴν ἀνάγκην ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου τοῦτοῦ τῆς Ἐνώσεως τῶν Ὁρθόδοξων Κρατῶν,²⁰ ἐν ὁμεῖ τῆς ἐπιδεδιομένης παγκοσμίου κρίσεως καὶ τῆς ἐνθαρρύνσεως καὶ ἐξάρσεως των ἀθέων καὶ λοιπῶν τεπλανημένων ὑπὸ τῶν ἐκθῶν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ Δημοιουργοῦ τῆς, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπασα αἱ ἄλλαι ἐνώσεις εἶναι σχεδίου τοῦ πλάνου καὶ τῶν ὁπαδῶν τῶν²¹ καὶ ὁ σκοπὸς των εἶναι ἡ ἐπιβολὴ τῆς πλάνης καὶ δουλείας των παγκοσμίως. Μόνον μία ἐνωσις ἀπάντων τῶν Ὁρθόδοξων θὰ ἡμπορῇ νὰ ἀντιπαρατεθῇ μὲ τοὺς ἐξ Ἀνατολῆς καὶ Δυσμῶν ἐκθῶς τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ ἀντιχριστοῦ, οἱ ὁποῖοι ὑπέταξαν ἠδὴ ὁλόκληρον τὴν αἰρετικὴν, ἀντι-Ὁρθόδοξον καὶ φιλελευθέρων Δύσιν, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἀπειλούντας ἡμᾶς ἀλλοδόξους γετονίος μας, τοὺς καταπατήσας τῆς πατριονομικῆς γῆς μας, τοὺς Μουσουλμάνους Τούρκους καὶ Ἀλβανούς.

Ὁρθόδοξοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, Χριστὸς Ἀνάστη!²² Ἀληθὺς Ἀνάστη!

Συνεπῶς, ἡ ἐλπίς ἡμῶν τῶν Ὁρθόδοξων εἶναι ἀληθὴς, λόγω ἀληθοῦς πίστεως.

Σημειώσεις:

1. Ὅρα, Ἰωάννου Ν. Καλλιανώτου, «Ἑλληνισμός καὶ Ὁρθοδοξία: Ἡ διὰ τῆς Θείας Προνοίας προφητευθεῖσα ὑπὸ τούτου τῆς ἀποκαλύψεως ἐξ ταύτης Ἀληθείας», *Christian Vivliografia*, June 15, 2016, pp. 1-8. https://christianvivliografia.wordpress.com/2016/06/15/ελληνισμος-προφητικος-ορθοδοξια-α/ 2. Ὅρα, John N. Kallianiotis, "Expenditures and Revenue of Alexander the Great's Expedi-

Ὁρθόδοκος Τύπος

Ὁρθόδοκος Τύπος

tion", *The International Journal of Social Sciences and Humanities Investigation*, Vol. 3, Issue 6, June 2016, pp. 2240-2283. http://valleyinternational.net/thejshsi/v3-i6/7%20thejshsi.pdf or http://valleyinternational.net/index.php/our-journal/thejshsi/current-issue/650-expenditures-and-revenue-of-alexander-the-great-s-expedition 3. Ὅρα, Ἰωάννου Ν. Καλλιανώτου, «Ἑλληνικὴ Γλῶσσα: Ἡ Ἀπάντων τῶν Ὁνομάτιων Ὁρθότης», *ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑ*, 27 Σεπτεμβρίου 2016, σσ. 1-9. http://apologitika.blogspot.com.cy/2016/09/blog-post_75.html 4. Διότι, «Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν ἑαυτὸν, ὅτι Αὐτὸς πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς.» (Α' Ἰωάν. δ' 19). 5. Δυστυχῶς, «200.000.000 Χριστιανοί, τὸ 10% τῶν Χριστιανῶν παγκοσμίως ἀντιμετωπίζονται μειονεκτικὰ στὴν κοινωνία ποὺ ζοῦν, παρενοχλοῦνται ἢ καταπίεζονται ἐνεργῶς γιὰ τὰ πιστεύω τους ... οἱ Χριστιανοὶ στοχοποιοῦνται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο σῶμα πιστῶν.» Ὅρα, Ἐκθεσις *Civitas, Boanerγές*, Ἀρ. Τεύχους 88, Νοέμβριος-Δεκεμβρίου 2016, σσ. 60-73. Αἱ τῆξανιστὰς ἐκτύπησαν δύο Κοπτικὰς ἐκκλησίας εἰς Αἴγυπτον μὲ πολλοὺς νεκρούς καὶ τραυματίας τὴν Κυριακὴν τῶν Βαλῶν. (TV News Fox, 9/4/2017). Οἱ Ἀζβανοὶ τῆξανιστὰς κἀμουν τὸ ἴδιο εἰς τὸ Κόσοβο. (TV News ANTENNA, 10/4/2017). Ἡ Μεγάλῃ Ἀζβανία καὶ τὸ Μουσουλμανικὸν Τόξον ἐπικτείνονται ἀπὸ τοὺς Ὁθωμανοὺς τοῦ ἀντιχριστοῦ Ἑρντογάν. 6. Ὅρα, Βυζαντινὴν Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς Μόσχαν (Ρωσία), χοροστατούντος τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου. http://www.bing.com/videos/search?q=Liturgie+in+Moscow+by+the+Russian+Patriarch&view=detail&mid=5D820F0B8023107078BC5D820F0B8023107078BC&FORM=VIRE 7. Διὰ τῆς ἐντάξεώς τῆς εἰς τὴν Εὐρωπαίην Ἐνωσιν καὶ τοὺς «πνευματικούς» διαλόγους μὲ τοὺς αἰρετικούς καὶ τὴν συμμετοχὴν τῆς εἰς τὸ Π.Σ.Ε., κινδυνεύει νὰ ἀπολέσῃ πῖστιν καὶ πατρίδα, Ὁρθόδοξιαν καὶ Ἑλλάδα. 8. Ὅρα, Ἰωάννου Ν. Καλλιανώτου, «Ἑλληνικὴ Κρίσις καὶ Δυτικά Ἐπαναστάσεις», *Άγιος Ἀναθάγγελος Ἐσφηρμηνίτης*, Τεύχος 279, Ἔτος ΜΖ', Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2017, σσ. 1-9. 9. Ὁ Ἑρντογάν (ὁ φίλος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως καὶ ὑποθήκης διὰ τῆς ἐνταῖς τῆς Μουσουλμανικῆς Τουρκίας εἰς ταύτην) ἀνεκίνησε πόλεμον τῆς ἡμοσέλιων κατὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ ἰδίου ἔθους καὶ ἔνας ΣΥΡΙΖΑΙΟΣ Μουσουλμάνος εἰς τὴν Ὁμάχην. (TV News ANTENNA, 16/3/2017). Ὁ ἀλλὰς οὗτος φιλοενοεινόμενος τῆς Ἰστορίας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀνατολικὴν Ἑράειαν, Κωνσταντινουπολιν καὶ Μικρὰν Ἀσίαν εἶναι μέγας ἐχθρὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἄρκους ἐπικίνδυνος. 10. Βεβαίως, «Ἐάν μὴ Κύριος οἰκοδόμησιν οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομούντες.» (Ψαλμ. ρκς' 1). 11. Περαιετέως, οἱ Μουσουλμάνοι ἀνέξονται μὲ πολὺ γοργὸν ὄντομ, συγκαταξὶ μὲ τοὺς Χριστιανούς. Ἡ Εὐρώπη ἀπὸ "Christendom" γίνεται "Eurostan". "The world-wide population of Muslims is projected to grow by 70% between 2015 and 2060. Christianity will grow by 34%." Ὅρα, "Muslim Births Expected to Outpace Christian Births within 20 Years", April 6, 2017. http://www.en.newtralnews.com/news/currentnews/read/3782/muslim.births.expected.to.outpace.christian.births.within.20.years. Ἐπίσης, http://www.e-grammes.gr/βοηθία-ἀδονι-ἰδοῦ-τὸ-ῤεμῖ-σας 12. *Δημοκρατία*, 6/7/2016. 13. Ὁ ἀγωνιστικότης Προβηποτύχογς τῆς Ἑλλάδος, Ἀλέξης Τσίπρας, ἐπῆγε διὰ διήμερον ἐπισκέψων εἰς τὴν Μόσχαν καὶ ὁ Ρώσος Πρόεδρος, Βλαδίμηρος Πούτιν, τὸν ἔκανε δῶρον τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος. «Μία πολιτικὴ, ἀλλὰ καὶ "γεωθρησκευτικὴ" ταυτόχρονα κίνησις ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Ρώσου προέδρου, ποῦ δὲν ἐγγεῖ κρύβει τὴν ἐπιθυμία του γὰ μία συμμαχία τῶν Ὁρθόδοξων χωρῶν (Ἑλλάδα-Σερβία-Ρωσία) ἐναντία πρὸς ἐπαιγέας τῆς (ῥῥθεν) ἀνεξέθρησκείας καὶ τῆς πολιτικῆς ὀρθότητος.» Ὅρα, «Σαναζοῦμε τὴν Ἐποχὴ τῶν Δυσμῶν», *Boanerγές*, Ἀρ. Τεύχους 88, Νοέμβριος-Δεκεμβρίου 2016, σ. 62. 14. Ὅρα, TV News *ALPHA*, 27/5/2016. Ἐπίσης, *TIME Magazine*, Vol. 188, No. 10, November 1, 2016, pp. 62-69. 15. Ὅρα, Ἰωάννου Ν. Καλλιανώτου, «Ἡ Τρέχουσα Ἑλληνικὴ Κρίσις ἐστίν Ἑργὸν τῶν Ἀμνηστικῶν τῶν Δυτικῶν Ἐπαναστάσεων τοῦ Παρελθόντος», *Ἀπολογία*, February 19, 2017, pp. 1-17. http://apologitika.blogspot.com.cy/2017/02/i.html16. «Ἐλήλυνεν ἡ ὥρα ἡμᾶς δοξασθῆ [ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων] ὁ οἶος τῶν ἀνθρώπων.» (Ἰωάν. β' 23). 17. Καθ' ὅτι, «Ἐάν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσκων.» (Ψαλμ. ρκς' 2). 18. Ἐν παράδειγμα εἶναι ἡ καταστροφή τῆς Γιουνγκσλοβλαβίας καὶ ἡ δημιουργία τριῶν Μουσουλμαν

Διάλογος περὶ Οὐσίας καὶ Ἑνεργείας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τόσο κομπογιαννέες, ψευτογιαννοὶ συνιστοῦν. Γιατί ἀν χρησιμοποιήσῃ ἐναλλακτικὴ θεραπεία μὴ γενικῶς ἀποδεκτὴ, τότε θὰ μοῦ ἀφαιρέσουν τὴν ἄδεια ἐξασκήσεως ἐπαγγέλματος. Ακριβῶς τὸ ἴδιο θὰ πρέπει νὰ κάνουνε καὶ μὴν θεολογία. Ἡ κοινὴς ἀποδεκτὴ μέθοδος εἶναι ἡ θεολογία τῶν Πατέρων. Ἡ σχολαστικὴ μεθοδολογία εἶναι ψευτοιατρικὴ. Ὅσο μεγάλος καὶ ἂν εἶναι ὁ Αὐκινάτις, σὺν φιλόσοφῳ εἶναι φλύαρος καὶ δὲν δίνει λύση σὲ κανένα πρόβλημα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ Αὐκινάτις ἔχει συνέπεια. Λέει κάτι ποὺ συνήθως στηρίζεται στὸν Ἀριστοτέλη καὶ προχωρεῖ βάσει αὐτῆς τῆς μεθόδου ὡς τὸ τέλος μὲ ἄκρα συνέπεια. Ἐτοί με βοηθεῖ νὰ τὸν καταλάβω καὶ νὰ τὸν κατατάξω στὴν τάξή τῶν φλυάρων κομπογιαννινῶν. Οἱ Πατέρες ἀπὸ τὴν μεριὰ τους ἔχουν καὶ αὐτοὶ συνέπεια καὶ μέθοδο. Μᾶς βοηθοῦν νὰ ἀποκαρκύνουμε τὶς σκέψεις μας, τὴν προσοχὴ μας ἀπὸ τὴν φλυαρία καὶ τὴν ἀριστοτελικὴ νοσηριαρχικὴ μέθοδο καὶ νὰ προσπαθοῦμε νὰ καταλάβουμε τὰ περὶ Θεοῦ ἢ μετέχοντας τὸν Ἀκτίστην ἐνεργειῶν ἢ ἀκολουθώντας αὐτοὺς ποὺ μετέχουν. Πῶς ὅμως θὰ καταλάβουμε ἂν κάποιος μετέχει τὸν Ἀκτίστην Ἑνεργειῶν τοῦ Θεοῦ ἢ ὄχι; Ὁ Παλαμᾶς μᾶς δίνει ὀριστικὴ ἀπάντηση ἐπαναλαμβάνοντας τὸν ὀρισμὸ τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων καὶ πολλῶν ἄλλων Πατέρων: Τί γὰρ οὐν τούτέστιν ἀληθὴς εὐσέβεια; τὸ μὴ πρὸς τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀμωσιβητεῖν. Καὶ γὰρ τὸν προειρημμένων ἁγίων αἱ θεολογίαὶ ὁρος εἰσὶ θεοσεβείας ἀληθοὺς καὶ χάρας. [1] Ἐτοὶ κατατάσσουμε τοὺς Παλαιούς καὶ νέους Πατέρες στὴν τάξή τῶν ἀληθινῶν ἱατρῶν.

Ὑπάρχουν ὅμως ἄνθρωποι καὶ ἰδιαίτερα θεολόγοι ποὺ δὲν εἶναι τόσο συνεπεῖς ὅσο οἱ Πατέρες ἢ ὅσο οἱ αἰρετικοί. Αὐτοὶ ὑπερδεύουν τὰ πράγματα. Διαβάξεις κείμενά τους ποὺ δὲν ἔχουν λογικὴ σειρά, μέθοδο καὶ συνέπεια. Προσπαθοῦν νὰ ποῦν τὸ σωστὸ καὶ στὴν ἐπόμενη παράγραφο ἰσχυρίζονται τὸ ἀντίθετο. Ἐτοὶ ὑπερδεύουν πῖο πολὺ τὸν κόσμου καὶ τὸν κάνουν νὰ ἀπεχθάνεται τὴν θεολογία. Αὐτοὺς μπορούμε νὰ τοὺς κατατάξουμε στὴν τάξή τῶν κατ' ἐξοχὴν φλυάρων ποὺ δὲν εἶναι οὔτε γιατροὶ οὔτε κομπογιαννίτες. Ἀλλὰ βρίσκονται σὲ ἄλλη διάσταση. Δη- λητηρίασαν, λοιπὸν, τέτοιου εἶδους ἄνθρωποι ἐδῶ καὶ τριάντα ἢ σαράντα χρόνια τὴν θεολογία καὶ τὴν πῦρδε- μων μὲ τὴν αἵρεση, τόσο πολὺ, ποὺ δύσκολα σήμε- ρα ὁ πιστὸς μπορεῖ νὰ ξεφύγει. Ἡ θεολογικὴ ἀσάφεια δὴνησε σὲ ἕνα ἄκρατο οἰκουμενισμό, ἀφοῦ πιά εἶχε ὑπερδευτεῖ ἡ θεολογία μὲ τὴν αἵρεση.

Σὲ καμμία περίπτωση δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κατατάξω τὸν π. Σωφρόνιο στους κατ' ἐξοχὴ φλυάρους καὶ ἄκρατους οἰκου- μενιστὰς, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ - κι αὐτοὶ εἶναι προσω- πικὴ μου ὑπόθεση - διαβάζοντας τὰ ἔργα του ὑπερδεύω- νται πολὺ καὶ δὲν ἔχω σαφὴ καὶ ἐκκάθαρη εἰκόνα, ὅπως αὐτὴν ποὺ μοῦ δίνει ἡ μελέτῃ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλη- σίας. Σὲ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο ζητῶ καὶ τὴν δική σας συμβολή, ἀξιότιμε κύριε Περσυνάκη, γιατί πιστεύω ὅτι μιλῶ μὲ ἕνα κολοποραϊεστὸ ἄνθρωπο. Ἵσως ἔσείς, ἂν ὄντως ἔχετε διαβάσει καὶ κατανοήσιτε τὰ ἔργα του, μπορε- σετε νὰ μὲ διαφωτίσετε, ὥστε νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν ἀνομία καὶ νὰ ἀναγνωρίσω ἕνα μεγάλῳ θεολόγῳ ποὺ συνεχεῖς τὸ ἔργο τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ, ἂν διόλογος αὐτὸς μπορεῖ νὰ βοηθῆσι ἐσὺς τὸν ἴδιον καθὼς καὶ ἄλλους ὁπαδοὺς τοῦ π. Σωφρονίου νὰ διευκρινίσετε τοὺς θεολογικοὺς ὅρους τοῦ ὁ ἴδιος δὲν κατάφερε νὰ δια- τυπώσι με σαφήνεια, ὥστε νὰ ἀποδείξηθῃ ὅτι εἶναι ὄντως συνεπής τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Στὸ πρῶτο σας κείμενο μοῦ ὑποβάλλει τὴν ἐρώτηση: Ἡ μῆτις σφάλλει ὁ π. Σωφρόνιος ποὺ δὲν ἀναγνωρίζει τὴν παρούσα δυνατοτήτων μὴ πραγματοποιημένων στὸ θεῖο Εἶναι; Ἐγὼ σὰς ἀπάντησα ἅλλὰ ἐσεῖς δὲν διαβάσατε τὸ κείμενό μου προφανῶς! Σὰς ἐπαναλαμβάνω σύντομα ὅτι διαβάζοντας τοὺς Πατέρες τέτοια ἐρώτηση δὲν μπορεῖ νὰ τεθεῖ γιὰ τὸν Θεό. Μπορεῖ νὰ τεθεῖ μόνον χρησιμοποιοῦντας τὴν μεθόδο τοῦ Θωμᾶ τοῦ Αἰκινάτι. Ὁ Θεός, γιὰ τὴν Πατερικὴ μέθοδο, εἶναι ἀπευρόσιτος, δηλαδὴ εἶναι ἴδι ὄν· γιὰ τοὺς Πατέρες, αὐτὸ σημαίνει ὀυπεροσῆς κρυ- φιότης". Σὰς ἐξήγησα ὅτι με αὐτὴ τὴν ἐρώτηση καὶ τὴν μέ-θοδο ὁ Αὐκινάτις ταυτίζει τὴν οὐσία μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Ὅχι μόνον σὰς ἀπάντησα ἀλλὰ σὰς ἔθεσα καὶ τρεῖς ἐρωτήσεις, τὶς ὁποῖες προφανῶς ἀνόηστος, μάλλον δὲν τὶς διαβάσατε, γιατί δὲν δινετε καμμία ἀπάντηση. Μοῦ λέτε μόνο ὅτι ὁ π. Σωφρόνιος ἰσχυρίζεται: «Ἡ Οὐσία εἶναι ἀπολύτως ὑπερβατικὴ σὲ σχέση μὲ τὸν κτισθέντα κόσ-μο». Μοῦ λέτε δηλαδὴ ὅτι ἐνῶ ὁ ἴδιος εἶναι Καθαρὴ Ἑνέργεια (Actus Purus) - ἀπολύτως πραγματοποιημένο ὄν -, σὲ σχέση μὲ τὸν κτιστὸ κόσμου εἶναι ἀπολύτως ὑπερ-βατικός ὁ Θεός. Ἐνῷ στὴν ἀρχὴ μιλᾶτε γιὰ τὸ ἴδιο τὸ Θεῖο Εἶναι σὰν ἀπολύτως πραγματοποιημένο ὄν (Κα-θαρὴ Ἑνέργεια), τῶρα μεταφέρεσθε στὴν σχέση τοῦ Θεοῦ μὲ τὰ κτίσματα καὶ συνεχίζετε: Ἡ Οὐσία τοῦ Θεοῦ «Εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἀκατάληπτη, ἀνόνομαστη, ἀκινώ-νητη καὶ ἀμέτοχη γιὰ τὸ κτίσμα... Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλη-σίας τὴν ὀνομάζουν Ὑπερουσιότητα, γιὰ νὰ ἀποκαρ-κύνουν με τὸν χαρακτηρισμὸ αὐτὸ ἀποτινδίζοντες ἐννοιολο-γικὸ προσδιορισμὸ τῆς Οὐσίας» (Ἀσκησι καὶ θεωρία, σ. 129). Καὶ λίγο πὺο κάτω γιὰ τὴν Ἀκτιστὴ Ἑνέργεια γράφει: «Ἡ Ἑνέργεια εἶναι δυνατὸν νὰ κατασεῖ γνωστὴ καὶ μεθε-κτῇ. Εἰσέρχεται σὲ στέντατη ἔνωση μὲ τὸ κτισθέν ὄν, χωρὶς τὸ ἀκτιστό νὰ γίνῃ κτιστὸ ἢ τὸ κτιστὸ νὰ γίνῃ ἀκτι-στο» (Ἀσκησι καὶ θεωρία, σ. 130). Ἄλλα λοιπὸν ἰσχυρί-ζεσθε, ὅταν μιλάτε γιὰ τὸν ἴδιο τὸ Θεο ὅτι δηλαδὴ εἶναι Actus Purus καὶ τὰ ἀντίθετα μοῦ λέτε, ὅταν ἀναλύετε τὴν σχέση τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν κόσμου, χωρὶς καμμία συνέπεια. Ὁ Θεός εἶναι καὶ Actus Purus - δηλαδὴ γὰμ ὄν ἀπολύτως πραγματοποιημένο ἅλῃ Του ἡ Οὐσία εἶναι Ἑνέργεια καὶ Ὑπερούσιος. Ἀπορροσάτε, κύριε Περσυνάκη, εἶναι Κα-θαρὴ Ἑνέργεια ἡ Ὑπερούσιος; Δὲν μπορεῖτε νὰ ἰσχυρίζε-σθε καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἀντίθετο τοῦ. Κατὶ δὲν πᾶει καλὰ ἐδῶ. Καὶ συνεχίζουμε στὸ μπερδεμα ποὺ κάνετε: Διαπι-στῶσαστε ἀραγε σ' αὐτὴν τὴν τελευταία φράση τοῦ π. Σω-φρονίου τὴν ὑποκτιπτόμενη σύγχυση; Λέει ὅτι ἡ Ἀκτι-στη Ἑνέργεια ἐνώνεται μὲ τὸ κτίσμα χωρὶς τὸ κτιστὸ νὰ γίνῃ Ἀκτιστό. Ἀλλὰ εἶναι σαφές στους Πατέρες ὅτι ἂν πρόκειται περὶ τῆς θεωτικῆς Ἑνεργείας τότε ὄντως τὸ κτιστὸ γίνεται Ἀκτιστό. Γενικευόμενος ὅμως τὰ ἀποτελέ-σματα τῶν θείων ἐνεργειῶν καὶ θεωρώντας ἴδια καὶ ἀπα-ράλλακτα σὲ κάθε περίπτωση, στὴν πραγματικὴ διακρί-ση ἀπορρίπτει τὸ ὅτι ὑπάρχουν ὄντως Θεοπρατεῖς διακρί-σεις μεταξύ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν θείων Ἑνεργειῶν.

Ἡ Ἑνέργεια εἶναι δυνατὸν νὰ κατασεῖ γνωστὴ καὶ μεθε-κτῇ. Εἰσέρχεται σὲ στέντατη ἔνωση μὲ τὸ κτισθέν ὄν, χωρὶς τὸ ἀκτιστό νὰ γίνῃ κτιστὸ ἢ τὸ κτιστὸ νὰ γίνῃ ἀκτι-στο» (Ἀσκησι καὶ θεωρία, σ. 130). Ἄλλα λοιπὸν ἰσχυρί-ζεσθε, ὅταν μιλάτε γιὰ τὸν ἴδιο τὸ Θεο ὅτι δηλαδὴ εἶναι Actus Purus καὶ τὰ ἀντίθετα μοῦ λέτε, ὅταν ἀναλύετε τὴν σχέση τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν κόσμου, χωρὶς καμμία συνέπεια. Ὁ Θεός εἶναι καὶ Actus Purus - δηλαδὴ γὰμ ὄν ἀπολύτως πραγματοποιημένο ἅλῃ Του ἡ Οὐσία εἶναι Ἑνέργεια καὶ Ὑπερούσιος. Ἀπορροσάτε, κύριε Περσυνάκη, εἶναι Κα-θαρὴ Ἑνέργεια ἡ Ὑπερούσιος; Δὲν μπορεῖτε νὰ ἰσχυρίζε-σθε καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἀντίθετο τοῦ. Κατὶ δὲν πᾶει καλὰ ἐδῶ. Καὶ συνεχίζουμε στὸ μπερδεμα ποὺ κάνετε: Διαπι-στῶσαστε ἀραγε σ' αὐτὴν τὴν τελευταία φράση τοῦ π. Σω-φρονίου τὴν ὑποκτιπτόμενη σύγχυση; Λέει ὅτι ἡ Ἀκτι-στη Ἑνέργεια ἐνώνεται μὲ τὸ κτίσμα χωρὶς τὸ κτιστὸ νὰ γίνῃ Ἀκτιστό. Ἀλλὰ εἶναι σαφές στους Πατέρες ὅτι ἂν πρόκειται περὶ τῆς θεωτικῆς Ἑνεργείας τότε ὄντως τὸ κτιστὸ γίνεται Ἀκτιστό. Γενικευόμενος ὅμως τὰ ἀποτελέ-σματα τῶν θείων ἐνεργειῶν καὶ θεωρώντας ἴδια καὶ ἀπα-ράλλακτα σὲ κάθε περίπτωση, στὴν πραγματικὴ διακρί-ση ἀπορρίπτει τὸ ὅτι ὑπάρχουν ὄντως Θεοπρατεῖς διακρί-σεις μεταξύ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν θείων Ἑνεργειῶν.

Ἡ Ἑνέργεια εἶναι δυνατὸν νὰ κατασεῖ γνωστὴ καὶ μεθε-κτῇ. Εἰσέρχεται σὲ στέντατη ἔνωση μὲ τὸ κτισθέν ὄν, χωρὶς τὸ ἀκτιστό νὰ γίνῃ κτιστὸ ἢ τὸ κτιστὸ νὰ γίνῃ ἀκτι-στο» (Ἀσκησι καὶ θεωρία, σ. 130). Ἄλλα λοιπὸν ἰσχυρί-ζεσθε, ὅταν μιλάτε γιὰ τὸν ἴδιο τὸ Θεο ὅτι δηλαδὴ εἶναι Actus Purus καὶ τὰ ἀντίθετα μοῦ λέτε, ὅταν ἀναλύετε τὴν σχέση τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν κόσμου, χωρὶς καμμία συνέπεια. Ὁ Θεός εἶναι καὶ Actus Purus - δηλαδὴ γὰμ ὄν ἀπολύτως πραγματοποιημένο ἅλῃ Του ἡ Οὐσία εἶναι Ἑνέργεια καὶ Ὑπερούσιος. Ἀπορροσάτε, κύριε Περσυνάκη, εἶναι Κα-θαρὴ Ἑνέργεια ἡ Ὑπερούσιος; Δὲν μπορεῖτε νὰ ἰσχυρίζε-σθε καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἀντίθετο τοῦ. Κατὶ δὲν πᾶει καλὰ ἐδῶ. Καὶ συνεχίζουμε στὸ μπερδεμα ποὺ κάνετε: Διαπι-στῶσαστε ἀραγε σ' αὐτὴν τὴν τελευταία φράση τοῦ π. Σω-φρονίου τὴν ὑποκτιπτόμενη σύγχυση; Λέει ὅτι ἡ Ἀκτι-στη Ἑνέργεια ἐνώνεται μὲ τὸ κτίσμα χωρὶς τὸ κτιστὸ νὰ γίνῃ Ἀκτιστό. Ἀλλὰ εἶναι σαφές στους Πατέρες ὅτι ἂν πρόκειται περὶ τῆς θεωτικῆς Ἑνεργείας τότε ὄντως τὸ κτιστὸ γίνεται Ἀκτιστό. Γενικευόμενος ὅμως τὰ ἀποτελέ-σματα τῶν θείων ἐνεργειῶν καὶ θεωρώντας ἴδια καὶ ἀπα-ράλλακτα σὲ κάθε περίπτωση, στὴν πραγματικὴ διακρί-ση ἀπορρίπτει τὸ ὅτι ὑπάρχουν ὄντως Θεοπρατεῖς διακρί-σεις μεταξύ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν θείων Ἑνεργειῶν.

Ἡ Ἑνέργεια εἶναι δυνατὸν νὰ κατασεῖ γνωστὴ καὶ μεθε-κτῇ. Εἰσέρχεται σὲ στέντατη ἔνωση μὲ τὸ κτισθέν ὄν, χωρὶς τὸ ἀκτιστό νὰ γίνῃ κτιστὸ ἢ τὸ κτιστὸ νὰ γίνῃ ἀκτι-στο» (Ἀσκησι καὶ θεωρία, σ. 130). Ἄλλα λοιπὸν ἰσχυρί-ζεσθε, ὅταν μιλάτε γιὰ τὸν ἴδιο τὸ Θεο ὅτι δηλαδὴ εἶναι Actus Purus καὶ τὰ ἀντίθετα μοῦ λέτε, ὅταν ἀναλύετε τὴν σχέση τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν κόσμου, χωρὶς καμμία συνέπεια. Ὁ Θεός εἶναι καὶ Actus Purus - δηλαδὴ γὰμ ὄν ἀπολύτως πραγματοποιημένο ἅλῃ Του ἡ Οὐσία εἶναι Ἑνέργεια καὶ Ὑπερούσιος. Ἀπορροσάτε, κύριε Περσυνάκη, εἶναι Κα-θαρὴ Ἑνέργεια ἡ Ὑπερούσιος; Δὲν μπορεῖτε νὰ ἰσχυρίζε-σθε καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἀντίθετο τοῦ. Κατὶ δὲν πᾶει καλὰ ἐδῶ. Καὶ συνεχίζουμε στὸ μπερδεμα ποὺ κάνετε: Διαπι-στῶσαστε ἀραγε σ' αὐτὴν τὴν τελευταία φράση τοῦ π. Σω-φρονίου τὴν ὑποκτιπτόμενη σύγχυση; Λέει ὅτι ἡ Ἀκτι-στη Ἑνέργεια ἐνώνεται μὲ τὸ κτίσμα χωρὶς τὸ κτιστὸ νὰ γίνῃ Ἀκτιστό. Ἀλλὰ εἶναι σαφές στους Πατέρες ὅτι ἂν πρόκειται περὶ τῆς θεωτικῆς Ἑνεργείας τότε ὄντως τὸ κτιστὸ γίνεται Ἀκτιστό. Γενικευόμενος ὅμως τὰ ἀποτελέ-σματα τῶν θείων ἐνεργειῶν καὶ θεωρώντας ἴδια καὶ ἀπα-ράλλακτα σὲ κάθε περίπτωση, στὴν πραγματικὴ διακρί-ση ἀπορρίπτει τὸ ὅτι ὑπάρχουν ὄντως Θεοπρατεῖς διακρί-σεις μεταξύ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν θείων Ἑνεργειῶν.

Ἡ ἱ. Μονὴ Διονυσίου καὶ ὁ Δῆμος Πολυγύρου

Δικαστικὴ διαμάχη ὑπάρχει μεταξύ τῆς ἱ. Μ. Διο- νυσίου καὶ τοῦ Δήμου Πολυγύρου διὰ τὰς ἐκτάσεις τῆς δημοτικῆς κατασκήνωσέως. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Βασίλ Τζήμτσου εἰς τὴν ἐφημερίδα «Παρασκήνωσι»:

«Ἡ ὑπόθεσις ἀπασχολεῖ τὰ δικαστήρια ἐδῶ καὶ μία δεκαετία, με «πρωταγωνιστεῖ» τὴ Μονὴ Ἀγίου Διονυσί- ου καὶ τὸν γυνὸν δημαρχο Πολυγύρου Αὐτέριο Ζωγράφου, ὁ ὁποῖος εἶχε διατελέσει καὶ νομάρχης Χαλκιδικῆς κατὰ τὸ παρελθόν, ὅταν ἐκρίνισεν ἡ νομικὴ ἐκδικησιὸν τῶν μοναχῶν. Ἡ κατασχένησις λειτουργεῖ στὸ ἀγρόκτημα «Μεταμόρφωση» (Βοξένα) ἀπὸ τὸ 1962, σὲ ἔκτασι 946 στρεμμάτων, καὶ περιλαμβάνεται σὲ συνολικὴ διεκδι- κωμένη ἔκτασις 8.080 στρεμμάτων κατὰ σύνορα τῶν χωρίων Ὀρφυλίας, Νικητῆς καὶ Ἀγίου Νικολάου.... Στὴν ἀγωγὴν ποὺ εἶχαν καταθέσει ἀπὸ τὸ 2006 οἱ μοναχοὶ τῆς Μονίης Ἀγίου Διονυσίου ὑποστήριζαν ὅτι ἡ περιοχὴ ἀνή- κει στὴ μονὴ καὶ ὅτι πρόκειται γιὰ «δωρεὰ» - παραχώρη- σι τῆς χρήσεως ἐνὸς ἐξαιρετικὰ προσοδοφόρου κτήμα-τος».... Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ, ὁ τότε νομάρχης Αὐτέριος

ὄλες τὶς Ἑνέργειες τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν Οὐσία Του ὡς ἄκρως ἐνεργοποιημένην ἢ “πραγματοποιημένην” Οὐσία (actus purus) ἐνῶ ὁ π. Σωφρόνιος, ὅπως παραδόξως ἰσχυρίζε-σθε, ἀποφεύγει νὰ τὸ κάνει!

Ὡρᾶσι λοιπὸν συνεχίζουμε, γιὰ νὰ ξεδιανύσουμε τὸ μπερδεμα: στὴν πρώτη σας ἐρώτηση, ὅταν ἀναφερόσα-σθε στὸν ἴδιον τὸν Θεό με ρωτοῦσατε ἂν σφάλλει ὁ π. Σω-φρόνιος ποὺ τὸν θεωρεῖ ἀπολύτως πραγματοποιημέ- ὄν. Εἶδαμε ὅμως ὅτι χρησιμοποιώντας τὴν μεθόδο τῶν Πατέρων αὐτὴ ἡ ἐρώτηση δὲν μπορεῖ νὰ τεθεῖ γιὰ τὸ μὴ ὄν, δηλαδὴ γιὰ τὴν ὑπερούσιου κρυφιοτήτα, τότε γιατί τὴν διατυπώσατε ὁ π. Σωφρόνιος καὶ κυρίως ποὺ τὴν θέτει; Ἡ μόνη ἀπάντησις ποὺ μπορεῖτε νὰ δώσετε μὲ συνέπεια εἶναι ὅτι, ἀφοῦ ἡ Οὐσία εἶναι ὑπερούσιου, δηλαδὴ τὸ μὴ ὄν, αὐτὴ ἡ διατύπωση τίθεται μόνο γιὰ τὴν Ἀκτιστὴ Ἑνέρ-

γεια τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία κατὰ τὸν Πατέρα Σωφρόνιο γίνε-ται καὶ γνωστὴ καὶ μεθεκτῇ. Κατὰ συνέπεια - πάντα κατὰ τὸν π. Σωφρόνιο - ἡ Ἀκτιστὴ Ἑνέργεια τοῦ Ἀκτίστου Θεοῦ καθίσταται γνωστὴ καὶ μπορεῖ νὰ ἐφαρμοστεῖ ἐπ' Αὐτῆς ἡ Ἀριστοτελικὴ μέθοδος καὶ ἔρευνα.

Γιὰ τοὺς Πατέρες ὅμως αὐτὸ ποὺ ἰσχύει γιὰ τὴν Οὐσία τοῦ Θεοῦ ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν Ἑνέργεια. Ἄγνωστη ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ γιατί εἶναι μὴ ὄν (κρυφιότης), ἀλλὰ παντελῶς ἄγνωστη καὶ ἡ Ἑνέργεια Του. Δὲν ὑπάρχει, ὅπως σὰς ἐξήγησα στὴν πρώτη μου ἀπάντηση, ἀναλογία entis οὔτε γιὰ τὴν Ἀκτιστο Ἑνέργεια τοῦ Θεοῦ στὴν ὁποία μόνον μπορούμε νὰ μετέχουμε χωρὶς νὰ Τὴν γνωρίζουμε μὲ διανοητικὴ διαδικασία καὶ σὰς ἔδωσα καὶ κείμενα Πατέ-ρων νὰ μελετήσετε. Κατὰ τοὺς Πατέρες ὄχι μόνον ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ εἶναι παντελῶς ἄγνωστη ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀκτιστος Ἑνέργεια, εἶναι “ἄρρητα ρήματα”. Μεταξὺ κτιστοῦ καὶ Ἀκτίστου δὲν ὑπάρχει ἀναλογία entis. Ὑπάρχει μόνον ἀπαραίτητὴ ἡ ἐνδεχόμενη μετοχὴ καὶ τίποτε παραπάνω. Γιὰτὶ λοιπὸν ὁ π. Σωφρόνιος ἰσχυρίζεται ὅτι: Ἡ Ἑνέργεια εἶναι δυνατὸν νὰ κατασεῖ γνωστὴ καὶ μεθεκτῇ. Τί ἐννοεῖ τὸ μὴ γνωστὴ; Ὅτι μπορεῖ νὰ γνωριστεῖ μὲ διανοητικὴ διαδικασία; γι' αὐτὸ ἀποδέχεται κατὰ συνέπεια τὸν ἀρι-στοτελισμὸ καὶ τὸν Θωμισμὸ καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Θεός “παρουσιάζεται στὰ κτιστὰ πνεύματα ποὺ Τὸν βλέπουν ἐς Καθαρὸ Δεδομένο. Ὡς Ὁν ἀπολύτως πραγματοποιη-μένο, ἀρα ὡς πραγματοποιητὴ ἀπόλυτὴ ἡ τέλεια ἔκφρα-σις τῆς Οὐσίας, τὸ θεῖο Εἶναι ἀποκλείει τὴν παρουσίαι μέ-σα Του δυνασιότητων μὴ πραγματοποιημένων καὶ, ἐπομέ-ως, μπορεῖ νὰ ὀρασηθῇ ἐς Καθαρὰ Ἑνέργεια”. Δηλαδὴ κατὰ τὸν π. Σωφρόνιο, γιὰ τὰ κτιστὰ πνεύματα ὁ Θεός ἐμφανίζεται καὶ ὡς καθαρὸ δεδομένο καὶ ἐξ ὁλοκλήρου ἀκατάληπτος, ἀνόνομαστος, ἀκινώνητος καὶ ἀμέτοχος γιὰ τὸ κτίσμα. Καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἀντίθετο τοῦ. Ἄντε κανεῖς νὰ βγάλει ἀκρί.

Χρησιμοποιεῖτε λοιπὸν καὶ σεις καὶ ἐκεῖνος τὸν Θωμι- σμὸ, γιὰ νὰ προστελέσετε τὴν Ἀκτιστον Ἑνέργειαν τοῦ Θεοῦ καὶ προσπαθεῖτε με αὐτὴν τὴν ἀντιπαρεκτὴ μέθο-δο νὰ δώσετε ἀπάντησεις. Ἀξιότιμο κύριε Περσυνάκη, ἂν ἡ Ἀκτιστὴ Ἑνέργεια τοῦ Θεοῦ γνωρίζεται μὲ θωμιστικὴ καὶ ἀριστοτελικὴ μέθοδο τότε εἶχε ἀπόλυτο δικίω ὁ Αὐκινά-τις, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι διὰ τῶν στοχασμῶν κυρίως γνωρίζουμε τὸν Θεό καὶ λιγώτερο διὰ τῆς μετοχῆς.

Ὅταν μιλάμε στὴν Ὁρθόδοξή παράδοση γιὰ διακρίση μεταξύ οὐσίας καὶ ἐνεργείας στὸν Θεό, ἐννοοῦμε τὴν φυ-σικὴ ἐνέργεια τῆς οὐσίας Του, ἡ ὁποία πηγάζει μὲν ἄλλα καὶ διακρίνεται ἀπὸ τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ, Ἀλλὰ ἡ φυσικὴ αὐτὴ ἐνέργεια τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι κάτι τὸ ἀπο-λύτως διαφορετικὸ καὶ ξεχωριστὸ ἀπὸ τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι ἄλλη πραγματικότητα ἡ οὐσία Του καὶ ἄλλη ἡ ἐνέργεια τῆς οὐσίας Του. Ὅμως ὀρισμένο ὀρθό-δοξο θεολόγῳ μιλᾶνε γιὰ τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ σὰν νὰ εἶναι κάτι οὐσιώδους διαφορετικὸ ἀπὸ τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ. Λένε δηλαδὴ ὅτι ἄλλη εἶναι ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ καὶ ἄλλη εἶναι ἡ ἐνέργεια τῆς οὐσίας.

Πράγματι αὐτὴν τὴν ἐντύπωση μπορεῖ νὰ ἀποκομίσει κάποιος, ὅταν διαβάξῃ τοὺς Πατέρες, ὅτι δηλαδὴ ἄλλο πράγμα εἶναι ἡ οὐσία καὶ ἄλλο ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Ὅμως ἐκφράζονται ἔτσι οἱ Πατέρες μόνον, γιὰ νὰ τονίσουν τὴν διακρίση μεταξύ οὐσίας καὶ ἐνεργείας στὸν Θεό. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ αὐτοὶ οἱ θεολόγοι δὲν παρατηροῦν εἶναι ὅτι οἱ Πατέρες λένε ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ εἶναι φυσικὴ ἐνέρ-γεια τῆς οὐσίας ἢ φύσεως τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ ὅτι εἶναι οὐσιώδεις ἐνέργεια. Ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ ἔχει φυσικὴ ἐνέρ-γεια, ἡ ὁποία ὀφείλει τὴν ὑπαρξή τῆς στὴν οὐσία. Γ' αὐτὴν τὴν φυσικὴ ἐνέργεια τῆς οὐσίας μιλᾶνε οἱ Πατέρες.

Τὸ ἄλλο ποὺ τονίζουν οἱ Πατέρες εἶναι ὅτι αὐτὴ ἡ φυ-σικὴ ἐνέργεια τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀπολύτως ἀπλή. Ἀυτὴ ὅμως ἡ μία ἀπλή ἐνέρ-γεια μερίζεται ἀμερίστως ἐν μεριστοῖς. Τί σημαίνει αὐτό; Ἐξ ἀπόψεως τῆς λογικῆς τῶν ἀντιθέσεων τοῦ Ἀριστοτέ-λους αὐτὸ εἶναι μὴ ἀνοήσια. Διότι τί σημαίνει λογικά, ὅτι μερίζεται ἀμερίστως ἐν μεριστοῖς; Δηλαδὴ τί σημαίνει ὅτι αὐτὴ ἡ ἐνέργεια κομματιάζεται χωρὶς νὰ κομματιάζεται; Πῶς δηλαδὴ κάτι μπορεῖ νὰ γίνηται πολλὰ καὶ ταυτόχρο-να νὰ παραμένει ἕνα; Ὅμως ὄντως αὐτὴ ἡ ἀπλή ἐνέργεια μερίζεται ἀμερίστως ἐν μεριστοῖς! Τὸ λένει οἱ Πατέρες ἀλλὰ ἡ ἴδια ἐκφράση ὑπάρχει καὶ στὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνό, καθώς καὶ στὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Πλαχαῖ. Ὅλοι τοὺς λένε ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπλή ἐνέργεια πολλαπλασιάζε-ται. Πῶς; Ἀπολλαπλασιάζεται. Ποῦ; Ἐν πολλοῖς.

Ζωγράφος εἶχε στείλει ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, στὴν ὁποία ἀναφέρει «Μέλη-μά μας πρωταρχικὸ εἶναι ἡ διαφύλαξη τοῦ κύρους τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς ἱερᾶς Μονίης, χωρὶς ὁποιαδήποτε περαιτέρω δημοσιοποίηση τοῦ ὑφιστάμενου προβλή-ματος ποὺ θὰ ἀποτελέσει σὲ ὅλους μας ἀνεπανόρθωτὴ βλάβη».... Τὸ ἀπέρλεσμα; Ὅπως μᾶς ἐξήγεῖ ὁ ἔπι-καφλῆς τῆς ἀντιπολίτευσις Τάσος Κανταρίας,... «Δυσ-τυχῶς, φτάσαμε στὸ σημεῖο νὰ γίνῃ ὑπόθεσι ἀντιδικίας ἀνάμεσα στὴ Μονὴ Ἀγίου Διονυσίου καὶ στὸν Δῆμο Πολυγύρου καὶ κατὰ ἕνα περιέργο τρόπο, ἐνῶ στὸ Πρωτο-δικεῖο κέρδισε τὴν ὑπόθεσις ὁ δῆμος, νὰ τὴ χάσει στὸ Ἐφετεῖο, τὴν ἀναιρέση, τὴν τριταναστικὴ καὶ λοιπά, ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα ὀδονοῦν σὲ ἕνα θλιβερὸ ἀπώτελεσμα νὰ καλεῖται ὁ Δῆμος Πολυγύρου νὰ καταβάλῃ περίπου 800.000 εὐρὼ σὲ ἐνοίκια πρὸς τὴ μονή. Καὶ ἐδῶ λοιπὸν τίθενται καὶ εὐθύνες στὸν δῆμο, τίθενται καὶ εὐθύνες στὸ ἴδιο τὸ Δημόσιον καὶ στὸ κράτος καὶ στὸ ὑπουργεῖο Πρό- νοις, ποῦ εἶναι ἡ κα Φωτιῶν, ποῦ πρέπει νὰ ἀναλά-βουν καὶ αὐτοὶ τῆς εὐθύνες τους».

Ὁρθόδοξος Τύπος

Τί σημαίνει ὅμως αὐτό; Σημαίνει ὅτι, ὅταν ὁ προφήτης ἔλθει σὲ θέωση, κατὰ τὴν ὁποία βρίσκεται σὲ ἔνωση μὲ τὸν Θεό, βλέπει ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει μέσα σὲ ὅλα τὰ κτίσματα. Μία εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μὲ πολλὰ ἀποτελέσματα. Καὶ ἡ μία αὐτὴ ἐνέργεια, παραμέ-νει σὲ κάθε τί μία ἐνέργεια. Καὶ μέσα σὲ κάθε μία ἀπὸ αὐτές τὶς ἐνεργείες ὅλος ὁ Θεός εἶναι παρών!

Ὁ Θεός, ὅταν δημιουργῇ τ

Αύξησης πωλήσεων θρησκευτικού Τύπου

Σύμφωνα με τὰ αποτελέσματα έρευνας που έπτελεσε η ΕΛ-ΣΤΑΤ ό θρησκευτικός Τύπος κατά την διετία 2015-2016 προσέλαυσε νέους αναγνώστες και μάλιστα παρατηρήθηκε όπι οι πωλήσεις τών θρησκευτικών εντύπων αύξηθηκαν κατά 13,2 %. Αντίθετα τόσο ό πολιτικός όσο και ό οικονομικός Τύπος, αλλά και όλα τὰ περιοδικά «βούλαξαν», όπως χαρακτηριστικά γράφει δημοσίευμα και είχαν απόψεις της τάξεως 15, 9%. Έρευνα ή οποία προβληματίζει, αλλά και έχει πολλούς αποδέκτες. Τά στοιχεία αυτά επιβεβαιώνουν όπι ή ελληνική κοινωνία στρέφεται όλο και περισσότερο πρός την Έκκλησία, επικροτεί τό έργο της και την θεωρεί ως καταφύγιο στις δύσκολες έποχές που ζούμε, αφού έπιδεικνύει σπουδαίο φιλανθρωπικό έργο, ιδιαίτερα πρός τίς αδύναμες κοινωνικές ομάδες. Έτσι παρά τίς έντονες προσπάθειες τίς Πολιτείας να περιθωριοποίηση την Έκκλησία και να την απαξίωση στά μάτια του Έλληνα πολίτη, αυτή συνεχίζει να αποτελή την διαχρονική προφο τό Έθνους. Κάπι τό όποιο έπαιξάνει και τίς υποχρεώσεις της πρός τόν λαό, αφού ό επαναανεγγλισμός του ελληνικού λαού από κληρικούς ήθικούς, άγωνιστές και προσληγμένους στην Παράδοση τίς Έκκλησίας είναι επιτακτική ανάγκη. Αλλά και τίς υποχρεώσεις του θρησκευτικού Τύπου πρός τόν Έλληνα πολίτη, δηλαδή την προσληγώς του πάντα στην παρουσίαση τίς Αλήθειας και την καταγγελία τών άνόμων συμπερόντων και επιδιώξεων.

Διαμάχαι εις τὰ Μετέωρα

Τό δεύτερον Άγιον Όρος τίς Έλλάδος διεδικείται από άδελτώς ως τόπος διά δραστηριοτήτας άναμνηχης. Ως έπληροφορήδημεν από άρδρον του κ. Γιάννη Παλαιολόγου εις την έφημερίδα «Καθημερινή» τίς 3ης Μαΐου 2017:

«Στό σχέδιο Π.Δ. που δημοσιεύθηκε τίς 20/4 συμπεριλαμβανονται στίς απαγορευμένες δραστηριότητες ή άναρρίχηση, τό BASE jumping (έλευθερη πτώση από βράχια), ή σχοινόβαση και ή κατασκήνωση... σημειώνεται όπι «δέν έχει απαγορευτεί ή άναρρίχηση», άπλώς έχει περιοριστεί σε συγκεκριμένους βράχους - μόνον 26 από τούς συνολικά περίπου 150, όπως έπιμένουν ό υποστηρίχτες του σχεδίου, μετά τών όποίων και ή δημόσιη άρχη Καλαμπάκας. Η Δωδών Νούσια, άναρρίχτρια και εκπρόσωπος τίς κίνησης «Μετεώρα για Όλους», άπορρίπτει αύτους τούς ισχυρισμούς... Τό περιφερειακό συμβόλαιο Θεσσαλίας την περασμένη εβδομάδα, σε μία συνεδρίαση που άκούστηκαν όλες οι φωνές, ένέκρινε τό σχέδιο του Προεδρικού

Διατάγματος. Στην εισηγήσή του, ό δήμαρχος Καλαμπάκας Χρήστος Σινάνης είπε όπι δέν αντιπθεται σε ήμες μορφές έλλακτικού τουρισμού, αλλά «στην άνεξέλεγκτη κατάσταση και την άναρχία που επικρατεί σήμερα». Όστόσο, ή κ. Νούσια δέν είναι έτοιμη να έγκαταλείψει τί μάχη: «Γιά πρώτη φορά άκούστηκαν πολλές ένστάσεις στά σχέδια τών μωνών», άναφέρει. Οι άναρρίχτες θά προσπαθήσουν τίς έπόμενες εβδομάδες να εισαγάγουν στην τελική έκδοχί του Π.Δ. μία διάταξη που θά περιορίσει σημαντικά ή έμβέλεια τών περιορισμών. Άν δέν τὰ καταφέρουν, θά προσφύγουν στό Συμβούλιο τίς Έπικρατείας... Τόν περασμένο μήνα, μετά την κατάθεση ασφαλιστικών μέτρων από την Ίερά Μονή Αγίου Σεφάων, άκυρώθηκε τό διεθνές φεστιβάλ σχοινόβασις Μετεώρων, που ήταν προγραμματισμένο για τίς 17-23 Απριλίου (κάτι αντίστοιχο είχε επαναληφθεί, με παρέμβαση του Κεντρικού Αρχαιολογικού Συμβουλίου, τό καλοκαίρι του 2014, όταν είχε άκυρωθεί φεστιβάλ άναρρίχησης)».

Σεβ. Χίου: «Θά άντισταθούμε»

Με ύμνηλόν φρόνημα ό Σεβ. Χίου κατά την ήμέραν μνήμης τίς σφαγής τίς Χίου από τούς Τούρκους έδωσε τό σύνθημα, με τό όποιον πρέπει να πορευθί ή Έλλάς. Ός έπληροφορήδημεν από την ιστοσελίδα politisch.es.gr τίς 1ης Μαΐου 2017:

«Στην όμιλία του ό προκαθημένος τίς χιακής έκκλησίας, τόνισε μεταξύ άλλων όπι: «Με τί θυσία αυτή τὰ θύματα τίς σφαγής τίς Χίου, γεύονται τίς μέθεξί τίς δόξας και στεφανώνονται με την δοξαστική μυσρίνη του αρχιεπισκόπου, που τούς άποτελεί υπέρβαση τίς διαρκείας τίς ζωής τους, άφίξη στό τέλος στον ώριμο καρπό του ήρωικού θανάτου. Η θυσία τους στεφανώνει δοξαστικά την δράση και

την όρμη αυτής τίς χορηγότητας, που άποκαλύπτουν όπι κτίζουν έλευθερά και δυνατά τό είναι του πένω στό μηδέν. Η πνευματική αυτή τριάδα θυσίας, δόξης και έλευθερίας, που ταυτοποιεί ή σφαγή τίς Χίου, μας επιβάλλει να άναστηλώσουμε την πνευματική ύπεροχή, την όποια είχαμε στην ιστορία μας. Αυτό εξαρτάται από ήν ικανότητά μας να συνθέσουμε όλα τὰ δεδομένα τίς ιστορικής μας ταυτότητας, κατά τό έπείγον αίτημα τίς ιστορικής στιγμής. Οι θυσίες χάνονται ή διακινούνται από την γρηγορούσα ή μη συνείδησή μας να όωσουμε τό παρόν μας στην καίρια έκνιχη στιγμή. Έτσι θ' άντισταθούμε κατά τών δυνάμεων έκείνων που απεργάζονται τόν ευτελισμό τών θεσμών και αξιών».

Σεβ. Πατρών: «Καταραμένο τό κέρδος τίς Κυριακής»

Οί δανεισται ζητούν την σταδιακήν κατάργησην τίς άργίας τίς Κυριακής. Ήδη κάποιοι Μητροπολίται άντιδρούν μεταξύ αυτών ό Σεβ. Πατρών. Ός κατέστη γνωστόν από την Ί. Μ. Πατρών τίς 5ης Μαΐου 2017:

«Από τὰ βάθη τίς ψυχής μου έπιθυμώ να επανέωω τόν Έμπροχό κόσμο τίς Πάτρας, τούς έμποροπώληλους και όλους όσους άντέδρασαν και άντιδρούν τοπικούς και πανελλατικούς, με τό δικό τους άμεσο και δυναμικό τρόπο στο άνοιγμα τών Καταστημάτων την Κυριακή. Αγωνίζομεθα όλοι ένάντιον τίς ίσοπεδώσεως τών αξιών στη Χώρα μας και πρέπει να παραμείνωμε ένωμένοι, προκειμένου να διατηρήσωμε άκέραιο τόν πνευματικό ιστό τίς Πατρίδος μας. Η προσήλωσή μας στην Πίστη μας και στις

πατροπαράδοτες άξίες είναι άρραπίτητη προπόδερο από κάθε άλλη φορά. Όπως έχω επαναληφμένους τόνισει και στίς όμιλεις μου και στα γραπτά μου κείμενα, έτσι και τώρα, επαναλαμβάνω τὰ λόγια του μεγάλου Έθνυποστόλου Κοσμά του Αιτωλού, όπι τό κέρδος τίς Κυριακής είναι καταραμένο. Με ειδικές άναφορές μας κατά τό παρελθόν έχομε καυτηριάσει την άποδόμηση και άποieroποίηση τίς ζωής και έχομε σταθεί ιδιαίτερως στην πολεμική που γίνεται εις βάρος τίς Κυριακάτικης άργίας. Τό ζήλωμα, δυστυχώς, συνεχίζεται. Η μέθοδος του «σαλαμίου» προχωρεί. Προχωρούν στην κατάργηση τίς άργίας για τίς τριάντα Κυριακές. Πενήντα είναι όλες και όλες. Τό έπόμενο βήμα είναι ή πλήρης κατάργηση τίς άργίας τίς Κυριακής».

Άπαξίσεις τών Θεολογικών Σχολών;

Ό Σεβ. Μαντινείας, άπόφοιτος του Τμήματος Θεολογίας τίς Θεολογικής Σχολής Αθηνών, έπέλεξε να έγγραφεί εις τό Μεταπτυχιακόν Τμήμα Θεολογίας τίς Λευκωσίας. Πιθανώς διεπίστωσεν ότι αϊ έν Έλλάδι Θεολογικά Σχολαί δέν διδάσκουν Όρθόδοξον θεολογίαν. Ός έπληροφορήδημεν από την ιστοσελίδα arca-diaportati.gr τίς 31ης Απριλίου 2017:

Την Κυριακή 30 Απριλίου ό κ. Αλεάνδρος Ιερούργησε στη Σταυροπηγιακή Μονή τίς Παναγίας Ελεούσης του Κύκκου και στό κατέμαστο από πιστούς Καθολικό τίς Μονής εξέφρασε, κατά πρώτον, τί χαρά του που βρέθηκε στη Μονή Κύκκου, αλλά και τίς ευχαριστίες του πρός τόν Πανερωτότο Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας κ.Νικηφόρο για την τιμή και την

εulογία να προεξάρχει τίς ευχαριστιακές συνάξεις. «Ευρίσκαται εδώ μαζί με όσας τούς Κυπρίους αδελφούς, γιατί ήθα να παρακολούθωω μαθήματα στο Μεταπτυχιακό Τμήμα Θεολογίας και Πολιτισμού του Πανεπιστημίου Λευκωσίας τόνισε, «και γι' αυτό θέλω να εναρτισθώ και πάλι τόν Πανερωτότο Μητροπολίτη κ. Νικηφόρο, γιατί είναι ή ψυχή αυτού του Τμήματος του Πανεπιστημίου και ό όποιος έχει ξεπεράσει τὰ στενά όρια τίς Κύπρου, είναι έξαιρετικός σε όλη την Έλλάδα και φυσικά και στην Όρθόδοξη σύμπασα Έκκλησία. Τόν ευχαριστώ, τόν συγχάρω για όλα αυτά και του εύχομαι ή ευλογία του Θεού και ή Χάρις του Αγίου Πνεύματος να χαριτώνη, να αγιάσει τόν Ποιμενάρχη και τό ποίμνιο τίς Έπισκοπής του».

Ό Πατριάρχης Έεροσολύμων ηύτομόλησε πρός τόν Άγγλικανισμόν;

Έφριξαν Άδου πυλωροί άκούοντες τὰ όσα είπεν εις την προσφωνήσιν του ό Πατριάρχης Έεροσολύμων κατά την ύποδοχην του αίρεσιάρχου Αρχιεπισκόπου Καντερουρίας κ. Γουέλμπυ! Παραδέτομεν την όμιλίαν μεταφρασμένην από την άγγλικήν, όπως άνηρτήθη εις την έπίσημον ιστοσελίδα ένημερώσεως του Πατριαρχείου Έεροσολύμων την 3ην Μαΐου 2017:

«Σας καλωσορίζουμε, αγαπητέ Αρχιεπίσκοπε Ιουστίνε και κ. Welby, πίσω στην Ίερή Πόλη τίς Έεροσολαίς και στους Αγίους Τόπους κατ' αυτό τό χαρούμενο Πάσχα με τὰ θριαμβευτικά λόγια του Πασχαλινού τροπαρίου που μέλουμε σε όλη αυτή τη περίοδο:

Χριστός Ανέστη εκ νεκρών,

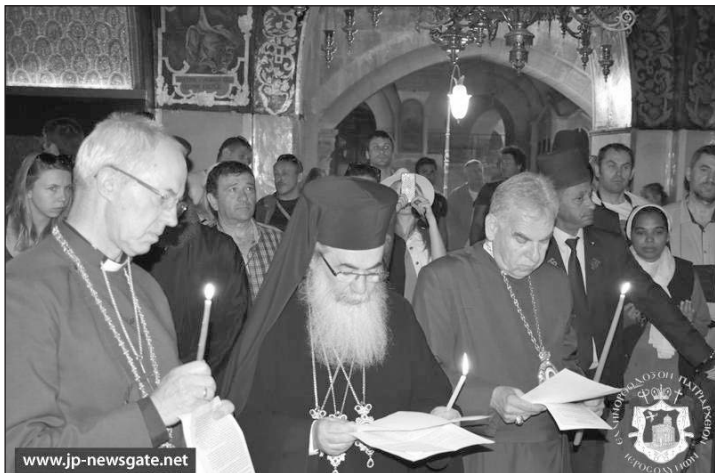
Θανάτω θάνατον πατήσας και τοίς έν τοίς μνησίμιν, ζώνη χαρισάμενος

Φέτος, ή γιορτή του Πάσχα έχει ιδιαίτερη σημασία για όλους μας, καθώς εορτάζουμε την εορτή τών εορτών την ίδια ήμερομηνία έπιδεικνύομεν στον κόσμο την κοινή μας πίστη στον σταυρωμένο και άναστημένο Κύριο Ίησου Χριστό. Πράγματι ή φυσική μας παρουσία εδώ στους τόπους τίς σταυρώσεως και τίς ταφής, που αναγγέλλουν μαζί την άνάσταση, είναι μία ισχυρή μαρτυρία του Φωτός τών σπηλιών που λάμπει από τόν Ίερό Τάφο, τό όποιο δόθηκε σέ όλόκληρο τόν κόσμο μέσω τίς Έκκλησίας.

Τό προσκύνημά σας στους Αγίους Τόπους και, φυσικά, στην Έκκλησία τίς Έεροσολαίς, αυτή τί στιγμή, είναι μία όρατή έκφραση τίς έπιθυμίας σας να είστε ένα με την τοπική Έκκλησία. Όπως είπατε και έσείς στη δική σας πασχαλινή ένγκυκλιο, «ένωμόμαστε σε ένα όικουμενο δρόμο δράσης, για να φέρουμε την μεταμορφωτική, διακονική άγάπη του Χριστού στον κόσμο». Τό καθήκον μας δέν είναι

άπλως μία διακήρυξη, αλλά και να θέσουμε αυτή την διακήρυξη σε πρακτική εργασία για λογαριασμό τών φωτών, έκείνων που είναι θύματα του πολέμου, τίς βίας και τών διώξεων, και όλων όσους βρίσκονται σε όποιαδήποτε άνάγκη.

Τό προσκύνημά σας κάνει

δύο σημαντικά πράγματα σαφή:

Πρώτον, ή παρουσία σας άνάμεσα σε έμεις επιβεβαιώνει και στηρίζει την μαρτυρία μας εδώ στην Έεροσολαίη και στους Αγίους Τόπους.

Και δεύτερον, τό προσκύνημά σας καταδεικνύει την άληθινή επιβεβαίωση και ένθάρρυνση για τίς έντόπιες χριστιανικές κοινότητες στη Μέση Ανατολή, καθώς και τούς άλλους άθώους λαούς στην περιοχή μας, οι όποιοι, άκόμα και την στιγμή που συγκεντρωνόμαστε σ' αυτό τό ιερό μέρος, υποφέρουν από τίς διώξεις, τὰ αποτελέσματα τίς βίας και την μεταπάστευση σε μία κλίμακα που είναι πρωτοφανής στην πρόσφατη ιστορία. Η παρουσία σας άποτελεί επιβεβαίωση τίς άκεραιότητας τίς χριστιανικής κοινότητας στο πολυπολιτισμικό, πολυεθνικό και πολυθρησκευτικό τοπίο μας.

Καθώς συγκεντρωνόμαστε σήμερα σε αυτή την συνάντηση τίς Άγγλικανικής Κοινότητας με

τικές άρχες: στη χριστιανική μας ζωή, λατρεία και συνεργασία, έπιδεικνύομεν την ένότητα μας και την κοινή όμολογία του Κυρίου μας Ίησου Χριστού ως λυτρωτή τίς ανθρωπότητας και τίς άνάστασής του ως τίς νική τίς ζωής πάνω από τό θάνατο, που φωτός πάνω στο σκοτάδι, τίς όλότητες έναντι τίς κατατμήσεως.

Όπως λέει ό Άγιος Γρηγόριος ό Παλαμάς, σε ένα τυπικό αλλά πλούσιο σε λογοπαίγνια, ή άνάσταση —αυτό που στά άγγλικά δηλώνεται ως resurrection- σημαίνει άνάπαυση - ή όποια είναι άναδημιουργία και άνακρίση - που σημαίνει άναγέννηση. Σημαίνει επίσης άναχώση - ή όποια είναι προσφορά νέας ζωής. Όλες αυτές οι έννοιες συνδέονται βαθιά με την άνάσταση.

Σε αυτή την όμολογία είμαστε ήδη ένωμένοι. Η άποστολή μας ως Χριστιανών και Έκκλησιών είναι ακριβώς να διακηρύξουμε

Έξάλλου, στά ληξιαρχεία ή έκφραση «άλλαγής φύλου» καταργείται και θα άναγράφεται πλέον «διόρθωσης φύλου», ενώ θα διατηρούνται οι αριθμοί του φερολογικού μητρώου (ΑΦΜ) και του μητρώου κοινωνικής ασφάλισης (ΑΜΚΑ).

Σε άλλο άρθρο του νομοσχεδίου αναφέρεται, όπi δν πρόσωπο που διόρθωσε τό καταχωρισμένο φύλο του έχει παιδιά (γεννημένα με γάμο, σύμφωνα έλευθερης συμβίωσης, χωρίς γάμο τών γονέων τούς και υιοθετημένα), τὰ δικαιώματα και οι υποχρεώσεις τούς από τό γονική μέριμνα δέν επηρεάζονται, ενώ στη ληξιαρχική πράξη γέννησης τών παιδιών δέν επέρχεται καμία μεταβολή λόγω τίς διόρθωσης του καταχωρισμένου φύλου του γονέα.

Η πρώτη νομοθεσία άναγνώρισης ταυτότητας φύλου (δηλαδή άλλαγή κρατικών έγγραφων χωρίς προηγούμενη χειρουργική επέμβαση) έγινε τό 2004 από Ήνωμένο Βασίλειο, έπειτα από άπόφαση του Εύρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Άνθρώπου.

στον κόσμο όπι τό σκοτάδι, άκόμα και τό σκοτάδι τίς σημερινής έποχής, δέν έχει καμία δύναμη πάνω στο Φώς τίς άνάστασης και στην έλπιδα όπi αυτό τό Φώς φέρνει δημιουργία. Αυτή την έλπιδα άκούμε στα λόγια τίς Έπιστολής πρός τούς Κολοσσαείς, όταν ό Άγιος Παύλος λέει όπι «και ένδυσάμενοι τόν νέον τόν άνακαινούμενον εις έπίγνωσιν κατ' έκλογήν του κτίσαντος αυτόν» (Κολ. 3,10).

Από αυτό τό μέρος που συγκεντρωθήκαμε σήμερα τό πρώι, στέλνομε τό κοινό μας μήνυμα στους χριστιανούς αδελφούς και τίς αδελφές μας που ζούν σε όλη τη Μέση Ανατολή, καθώς και στους χριστιανούς σε άλλα μέρη του κόσμου και σε όλους τούς ανθρώπους καλής θέλησης, άνεξαρτήτως πίστewς, οι όποιοι υποφέρουν από άπείληψη, φόβο, σύγχυση, θλίψη, έξορία από τίς πατρίδες τούς και από τίς συνείτηες τίς βίας στα χέρια άλλων ανθρώπων. Διότι με την άνάσταση του Κυρίου μας Ίησου Χριστού από τούς νεκρούς ό Θεός ένήργησε άποφασιστικά, για να άποκαταστήσει όλη την ανθρωπότητα και τη δημιουργία που «ουθενάδεις και συνωδίνει άχρι του νύν» (Ρωμ 8,22) στο άρχικό μας αιώνιο πεπρωμένο.

Μας δίνει μεγάλη χαρά να σας καλωσορίσουμε, αγαπητέ Αρχιεπίσκοπε Ιουστίνε και κ. Welby, στην Έκκλησία τών Παναγίου Τάφου μετά την πρόσφατη άνακρίση και εκ νέου άφιέρωση του Έιρου Ναιθόριου τού Έιρου Τάφου, τό έπίκεντρο τίς πασχαλινής μας άφοσίωσης. Πρός τιμήν του προσκύνημάς σας, θέλομε να σας δωρίσουμε αυτήν την εικόνα τίς Θεοτόκου, προσεχόμενοι στον άναστημένο Κύριο, ώστε να μπορεί να σας ένδυναμώσει στην άρχιεπισκοπική σας διακονία. Κα προσεχόμενα είστε ό άναστάς Κύριος θα ευλογήσει την άποστολή σας στην άγαπημένη μας Αγία Γη».

«Μεγάλα βλάπτουσι τούς άσυνέτους οί έπαινέοντες» (Δημόκριτος)

Μόνον οι Ήγούμενοι του Αγίου Όρους δέν βλέπουν τὰ 25 έτη άναστατώσεως τίς Έκκλησίας που παρήλθαν... Άκολουθεί τμήμα όμιλίας του Ήγουμενού τίς Ί. Μ. Σίμωνος Πέτρας π. Έλισαίου, που εξέφωνησε στην Κυριακή τών Μυροφόρων εις την Ί. Μ. Ζωοδόχου Πηγής Βαλουκλά:

«...όρσημον υπήρξε πρός έτους και ή συμπλήρωσις είκοσιπέντε έτών άγωνιστικής και πολυκάρπου πατριαρχείας εις τό πηδάλιο του Πρώτου Όρθου τίς Όρθοδόξης Έκκλησίας του Παναγιωτάτου Πατριάρχου μας. Κατ' αυτήν ό ίδιος, ζωσθείς τούς ανθρώπους καλής θέλησης, άνεξαρτήτως πίστewς, οι όποιοι υποφέρουν από άπείληψη, φόβο, σύγχυση, θλίψη, έξορία από τίς πατρίδες τούς και από τίς συνείτηες τίς βίας στα χέρια άλλων ανθρώπων, να νικώμεν τόν θάνατον, ώσπερ μάς τό ένθυμίζουν και σήμερα

αί μυροφόροι γυναίκες.

Πέντε συναπτάι πενταεταία πατριαρχείας: έκάστη δύναται να άλθη τό ίδιόν της χαρακτηριστικόν έπίγραμμα και όλοι όμοιό διασφαλίζουν, ανά τόν κόσμον, την ένίαση φωνής τίς Έκκλησίας και έκφράζουν τόν τερπαστον άγώνα διά την ένότητα τίς Όρθοδοξίας με άποκορύφωμα την υπέρβαση τών ανθρωπινών άτελειών και διά συνεργίας ούρανον και γης την έπίτευξιν τίς συγχλήσεως τίς Αγίας και Μεγάλης Συνόδου τών Όρθοδόξων. Η πολυτιμής προσφορά όμws δέν περιορίζεται, αλλά συνεχίζεται και μετά την είκοσιπενταεταία και επεκτείνεται ανά την όικουμένην και γίνεται κεφάλαιον έλπίδος και φωτός τοίς πσάι. Και τό καλόν δι' όλους, τό κοινόν καλόν, κατέγει άνέκτιμην άξίαν, διότι είναι άνθεκτικόν εις τόν χρόνον, κατασβενύει την λήθην και έχει δύναμιν ζωής».

Ή θεωρία περί δύο προκαθημένων

Ήδη από τό συνεδρίον τίς Θεολογικής Σχολής του Άριστοτελείου τό 2015 «Πρότυπα θρησκευτικόν ήγέτων», είχε καταστή έμφανεές ότι ή θεωρία τών «δύο πνευμάτων» εξέλιχθη. Εις την νέαν έκδοσιν ύπάρχουν δύο προκαθημένοι, εις την Άνατολήν και εις την Δύσιν, όι όποιοι διαδέχονται είδικόν πρωτεϊον έναντι τών υπολοίπων Έπισκόπων. Η Παπική Αρχιεπισκοπή τίς Μπολονία δηλώνει πώς θεωρεί μεγάλη τιμή τό γεγονός πως όπi υποδεχθί τόν Σεπτέμβριον τούς δύο προκαθημένους τίς Έκκλησίας! Παραδέτομεν δημοσίευμα πού μετεφράσθη από την ιταλικήν από τό ιστολόγιον «Ακτινές» τίς 4ης Μαΐου 2017:

«Η Αρχιεπισκοπή (Παπική) και ή πόλη τίς Μπολονία, που περιεμούν ήδη με χαρά την έπίσκεψη του Πάπα Φραγκίσκου την 1η Όκτωβρίου, θα έχομε, με την χαρά να καλωσορίσουμε επίσης τίς ήμέρες 13 – 15 Σεπτεμβρίου την Αυτού Αγιότητα Βαρθολομαίο Α', Αρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως και Οικουμενικό Πα-

τριάρχη. Η Αρχιεπισκοπή θεωρεί μεγάλη τιμή και μεγάλη ευκαιρία τό γεγονός πως θά υποδεχθεί τούς δύο προκαθημένους τίς Έκκλησίας... (ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΠΕΡΙ ΔΥΟ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ). Ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος είχε έπισκεφθεί την Μπολονία τό 2005 και έχει συχνές συναντήσεις με τόν Πάπα Φραγκίσκο στην Έεροσολαίη, στη Λέσβο και αυτές τίς ήμέρες στο Κάιρο. Έπισκεφθηκε την Μπολονία τό 2005 και συχνές ήταν οι συναντήσεις του με τόν Πάπα Francis στις θέσεις τους, στην Έεροσολαίη, στη Λέσβο και σε αυτές τίς ήμέρες στο Κάιρο. Τη χαρά τίς έπίσκεψης του κ.κ. Βαρθολομαίου θα μοιραστούν οι Καθολικοί (Παπικοί) με πολλές όρθόδοξες κοινότητες που έχουν τίς ρίζες τούς στην περιοχή τίς Μπολονία κατά τίς τελευταίες δεκαετίες και με τίς όποιες ύπάρχουν όικουμενικές σχέσεις φιλίας και αδελφικής συνεργασίας. Τό πρόγραμμα τίς έπίσκεψης περιλαμβάνει εκτός τών άλλων και τη Θεία Λειτουργία την Έορτή τίς Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, που σηματοδοτεί την παγκοσμιότητα τίς λύτρωσης».

Συμπροσευχή εις τό Ταιζέ

Ό Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος είναι ό πρώτος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως εις την ιστορία, που έπεσκέφθη την όικουμενιστικήν κοινότητα του Λούβως, Ταιζέ εις την Γαλλία. Ό Πατριάρχης έλαβε μέρος εις την προσευχτικήν σύναξιν και όμίλησεν εις τό τέλος τίς προσευχής. Συμφωνία πρός τό έπίσημον άνακοινώδεν τίς 28ης Απριλίου 2017:

«Την Τρίτην 25ην Απριλίου ό Πατριάρχης... μετέβη εις Βουργουνδία και έπεσκέφθη την πολυλαλήδι Διαχριστιανικήν Μοναστικήν Κοινότητα του Ταϊζε, υπαντήθεις τιμητικός υπό τού αδ. Alois, Ήγουμενού, και όλοκληρού τίς Αδελφότητας, ώδηγήθη δέ εις τας δύο φερμερμένους «εις την συμφιλίωση και την καταλλαγην» λατρευτικόν

προσηυχθή εις τούς Όρθόδοξον παρεκλήσιον τίς Κοινότητας, ευλόγησας τούς είδικώς πρός τούτο προσεστώτας κληρικούς τίς Ί. Μητροπόλεως Γαλλίας και τούς παρπεπιστώτας Όρθόδοξους νέους εκ Ρωσίας, Γεωργίας και άλλων χωρών, απέδεδεσεν άνθις τόν έν τού αύλειών χωρύν κείμενον τάρον του μακαριστού αδ. Roger, ίδρυτού τίς Κοινότητας, σχόντος τραγικόν τέλος, έπεσκέφθη τό Ρωμανικόν Παρεκλήσιον καί, έν τελεί, ηύλόγησεν τό πρός τιμήν Σου παρατεθέν έν τη τραπέζη τίς Κοινότητας γεύμα, τί συμμετοχή και τού Ρωμαιοκαθολικού Έπισκόπου Αυτun».

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΤΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ - ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ

Έλληνας-Έλληνίδες,

Η συγκέντρωση τίς 21ης Μαΐου 2017 στα Προπύλαια Αθηνών διοργανώνεται από Έοας με μοναδικό σκοπό την υπεράσπιση τών Όρθοδόξων Πιστευώ μες, τών έλευθερίων μας και τών κατακτήσεων που είχαν έπιτύχει οι πρόγονοί μας, δίνοντας πολλοί από αύτους είτε την ζωή τους, είτε τὰ παιδιά τους για τὰ προαναφερθέντα.

Στην συγκέντρωση τίς 21ης Μαΐου 2017, θα παραμείνομε έως άργά έξω από την Βουλή, για να υπερασπιστούμε/βροντοφωνάξομε/έννημερώσομε τούς συμπατριώτες μας:

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ, ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ,

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΦΙΕΡΞΗ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ τίς φράσης «στό όνομα τίς Αγίας και Όμοουσίας και τίς Αδιαίτητης Τριάδας» που θα έπιφέρει, πέρα τών άλλων, άκόμα και την αλλοίωση του Έθνικού μας Συμβόλου,

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ, που σύμφωνα με τόν ΠΑΤΡΟΚΛΕΣΜΑ, είναι ΗΜΕΡΑ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΗ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ... Ο Πατροκοσμός έδωσε την ζωή του, έμεις καλούμαστε αλλά να τιμήσουμε /υπερασπιστούμε τόν Άγιον του...!

Η συγκέντρωση δέν άνήκει σε κανένα...μόνο σε Έοας...

Για αυτό την Κυριακή 21 Μαΐου 2017, όλοι να κρατούμε μία Ελληνική Σημαία και τό χειρ τίς Αναστάσεως, για να φωτίσουμε τόν δρόμο τίς **ΕΠΙ-ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ** του Έθνους μας, τίς Έλευθερίας μας και την άναστροφήση τών Όρθοδόξων Πιστευώ μες...

Ό Θεός έβαλε την ύπογραφή του, για να έλευθερωθούμε τό 1821 καί πρός Τιμή Του, οι πρόγονοί μας, συμμετέλαβαν στο Σύνταγμα την φράση «στό όνομα τίς Αγίας και Όμοουσίας και τίς Αδιαίτητης Τριάδας»... Έμεις δέν θα άφήσουμε την Μνημονιακή Βουλή να άδείησει την ύπογραφή μας...

Η πολύferνος ύμνη τών Σταγών και Μετεώρων!

Αθηνών και ό έτερος από προβεβλήμενη Μητρόπολη. Και στους δύο είπε:

— Όχι. Δέν ήλθε άκόμη ή δική σας ώρα!

• Ό Μητροπολίτης Ήλειας

αφού άπέτυχε να εκλέξει τόν Έροκλήρικό

του βοηθό του Έπιοκόπο, κινεί τὰ νήματα για να προωθήσει τώρα τόν Ήλειό κληρικό Αρχιμ. Κωνσταντίνο Παναγιωτακόπουλο. Ό έν λόγω κληρικός ήταν ύποψήφιος τό 2013, για την Μητρόπολη Κομοτηνής, αλλά δέν τὰ κατάφερε, διότι και τότε ή Ίεραρχία τριχοτομήθηκε μεταξύ τριών καλών και ισάξιων ύποψηφίων. Ό Ήλειας Γερμανός σε περίπτωσή που ό Αρχιεπίσκοπος κάνει άποδεκτή την ύποψηφιότητα αυτή, προσδοκά πρωτίστως και στην βοήθεια του Γέροντα Θεσσαλονικής Ανθίμου, πνευματικό άνάστημα του όποιου είναι ό Αρχιμ. Κωνσταντίνος, έργασθείς πλησίον αυτού από διάκονος, όσα ήταν στην άκριτική Μητρόπολη Αλεξανδρουπόλεως. Σήμερα ό Κωνσταντίνος υπηρρεί σε ναό τίς Ί. Αρχιεπισκοπής Αθηνών. Έτσι εξέηγηται και τό ταξίδι τού Ήλειας Γερμανού έως την Καλαμπάκα και ή παρουσία του στο 40/ήμερο μνημόσυνο του αειβήντηνου Σεραφείμ, με τόν όποιο συνδέονται από τὰ φοιτητικά τους χρόνια.

• Για τόν Αρχιμ. Πλάτωνα Κρικρή, εκδόληθηκε έντονο ένδιαφέρον από πολλούς Αρχιερείς τίς πρεσβυτέρας και νεωτέρας Ίεραρχίας, 25 όλόκληρα χρόνια μέσα στην Σύνοδο με τρεις Αρχιεπισκόπους, είναι από μόνο του ένας μεγάλος άθλος, να έχεις δει από τό-

ή Μητρόπολη Σταγών και Μετεώρων. Έχομε και λέμε:

• Έπιοκόπος Μεθώνης Κλήμης, Αρχιγραμματέυς Συνόδου

• Τποτάριος Μητροπολίτης Καρθαγένης Αλέξιος

• Μητροπολίτης Αύλα-

Τού κ. Σωτήρη Τζούμα

αφού άπέτυχε να εκλέξει τόν Έροκλήρικό

του βοηθό του Έπιοκόπο, κινεί τὰ νήματα για να προωθήσει τώρα τόν Ήλειό κληρικό Αρχιμ. Κωνσταντίνο Παναγιωτακόπουλο. Ό έν λόγω κληρικός ήταν ύποψήφιος τό 2013, για την Μητρόπολη Κομοτηνής, αλλά δέν τὰ κατάφερε, διότι και τότε ή Ίεραρχία τριχοτομήθηκε μεταξύ τριών καλών και ισάξιων ύποψηφίων. Ό Ήλειας Γερμανός σε περίπτωσή που ό Αρχιεπίσκοπος κάνει άποδεκτή την ύποψηφιότητα αυτή, προσδοκά πρωτίστως και στην βοήθεια του Γέροντα Θεσσαλονικής Ανθίμου, πνευματικό άνάστημα του όποιου είναι ό Αρχιμ. Κωνσταντίνος, έργασθείς πλησίον αυτού από διάκονος, όσα ήταν στην άκριτική Μητρόπολη Αλεξανδρουπόλεως. Σήμερα ό Κωνσταντίνος υπηρρεί σε ναό τίς Ί. Αρχιεπισκοπής Αθηνών. Έτσι εξέηγηται και τό ταξίδι τού Ήλειας Γερμανού έως την Καλαμπάκα και ή παρουσία του στο 40/ήμερο μνημόσυνο του αειβήντηνου Σεραφείμ, με τόν όποιο συνδέονται από τὰ φοιτητικά τους χρόνια.

• Αρχιμ. Αχιλλίος Τσούτσουρας, Πρωτοσύγκελλος Ί. Μ. Λαρίσης, που εύρισκαται σε σωστή ηλικία, για να προαχθεί δέ διεκδικούν περισσότερους τό δέκα ύποψηφιοί! Μία τόσο μικρή Μητρόπολη και όμως παρουσιάζει τόσο κινήτικότητα!

Αυτό όφείλεται, κατά την ταπεινή γνώμη μας, λόγω τίς έμπειρίας που έχομε σε τέτοια θέματα, σε δύο βασικούς λόγους:

Α. Αφ' ενός στην μεγάλη καθυστέρηση που παρατηρείται στους έκλογές νέων Μητροπολιτών- έχει φρακάρει ή έπετηρίδα τών ύποψηφίων, ώστε όταν κενωθεί μία Μητρόπολη να πέφτουν πολλές μαζί οι ύποψηφιοφίτες.